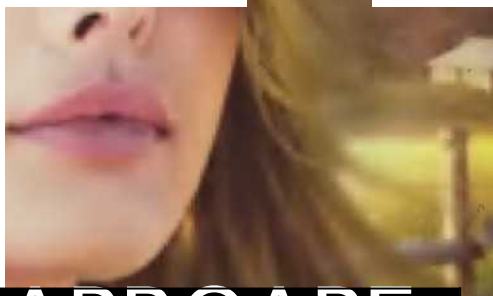

**„Poveștile ei dau
viață
visurilor a
milioane
de cititori.**

***Entertainment
Weekly***

**APROAPE
DE
PARADIS**

NORA ROBERTS
Aproape de paradis

The Last Honest Woman

Nora Roberts

Copyright © 1988 Nora Roberts

Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de
reproducere

în întregime sau parțial în orice formă.

Ediție publicată prin înțelegere cu Harlequin
Books S.A.

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele,
personajele,

locurile și întâmplările sunt fie produsul
imaginației autoarei,

fie sunt folosite fictiv, iar orice asemănare cu
persoane reale,

în viață sau decedate, companii, evenimente sau
locuri

este în întregime întâmplătoare.

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro/lirabooks.ro

Aproape de paradis

Nora Roberts

Copyright © 2020 Grup Media Lira

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a

821.1

11

României ROBERTS, NORA

Aproape de paradis / Nora Roberts trad.: Graal
Soft - București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4658-3

1. Fulger, Irina (trad.)

NORA ROBERTS

Aproape de paradis

Traducere din limba engleză

Irina Fulger

LITERA'
2020

prolog

- Poți să urli cât vrei, doamnă O'Hurley.

Respira gâfâit. Transpirația îi aluneca pe tâmpile în timp ce își înfîșea degetele în părțile laterale ale tărgii pe roți și strângea bine.

- Molly O'Hurley nu naște urlând.

Nu era o femeie mare, dar vocea ei, chiar când avea un ton normal, răsuna în toate colțurile camerei. Suna cumva cadențat, melodios, deși trebuise să-și adune forța ca să o folosească. Fusesse adusă la spital de către soțul ei doar cu câteva minute înainte să intre în etapa finală a nașterii. Nu fusese timp să o pregătească, nu fusese timp pentru cuvinte de alinare sau pentru ținut de mână. Medicul obstetrician de gardă se uitase o singură dată și o trimisese în sala de nașteri așa îmbrăcată.

Majorității femeilor le-ar fi fost teamă, înconjurată de străini într-un oraș străin, cu viața ei și a copilului care se lupta să vină pe lume depinzând de ei. Ei îi era teamă. Dar a naibii să fie dacă recunoștea.

- Ești rezistentă, nu?

Doctorul făcu semn asistentei să îi șteargă fruntea. Căldura din sala de nașteri era copleșitoare.

-Toți din familia O'Hurley sunt rezistenți,

reuși ea să spună, dar voia să țipe.

Doamne, cât își dorea să țipe în timp ce durerea urla în ea. Copilul venea mai devreme. Putea doar să se roage că nu era prea devreme. Contractiile veneau una după alta, fără să-i dea timp să își revină pentru următoarea.

- Putem să fim recunoscători că trenul tău nu a în- târziat cu cinci minute, altfel ai fi născut copilul ăsta pe drum. Era dilatată complet și capul copilului se vedea deja. Nu împinge încă, respiră.

II înjură cu toată priceperea pe care o căpătase în cei șapte ani alături de Francis al ei și încă șapte de interpretariat în cluburile din fiecare oraș murdar de la Los Angeles până la Catskills. Doctorul o bătea la cap în timp ce pufăia ca o locomotivă și se uita urât la el.

- E bine, e bine acum. Și haide! împinge, doamnă O'Hurley! Hai să scoatem copilul ăsta la lumină cu o explozie!

- Îți arăt eu explozie, promise ea și împinse prin ultimele dureri amețitoare.

Copilul ieși cu un plânsuet ce răsună în sala de nașteri. Molly privi, cu lacrimile alunecându-i, cum doctorul întoarse capul mic, umerii, apoi corpul.

- Este o fetiță.

Căzu pe spate râzând. O fetiță. O făcuse. Și nu avea Francis să fie mândru? Molly ascultă extenuată primele țipete ale vieții venind dinspre flica ei.

- Nu trebuie să îi dăm nici o palmă la fund, comentă doctorul. „Micuță”, se gândi el, „poate două kilograme și vreo două sute de grame.” Nu este grea, doamnă O'Hurley, dar arată bine.

- Bineînțeles că arată. Auzi ce plămâni are. O să se audă și din ultimul rând. Cu câteva

săptămâni mai devreme decât trebuia, dar...
Oh, Doamne!

Se ridică în timp ce simți o nouă contracție.

-Ține-o! Doctorul îi dădu asistentei copilul și făcu semn din cap către alta să o țină pe Molly de umeri. Se pare că fata ta a avut companie.

- încă unul? între durere și delir, Molly începu să râdă. Nu era nimic isteric la asta, ci ceva robust și îndrăzneț. Naiba să te ia, Frank! Mereu reușești să mă surprinzi.

Bărbatul din sala de așteptare mergea dintr-o parte în alta, dar era ceva săltăreț în pasul lui, chiar și când se uită la ceas pentru a cincizecea oară în trei minute. Era un bărbat care petrecea timpul la fel de mult dansând și mergând. Era destul de slab și vioi, cu un optimism neconținut ce îi strălucea în ochi. Trecu din nou pe lângă băiatul care moțăia și apoi îi frecă ușor creștetul capului.

- Un frățior sau o surioară pentru tine, Trace. Vor ieși cât de curând să ne spună.

- Sunt obosit, tată.

- Obosit? Râzând zgomotos, bărbatul ridică băiatul de pe scaun și-l luă în brațe. Nu este momentul să dormi, băiete. Este un moment important. Un alt O'Hurley vine pe lume. Este noaptea de inaugurare.

Trace își așează capul pe umărul tatălui său.

- Nu am ajuns la teatru.

- Vor fi alte seri în care să facem asta.

Avu o scurtă remușcare legată de spectacolul anulat. Dar erau cluburi până și în

Duluth. Avea să găsească una, două rezervări până la următorul tren.

Fusese născut pentru a distra, a cânta, a dansa prin viață și era recunoscător stelei sale norocoase că Molly a lui era la fel. Dumnezeu știa că nu câștigau cine știe ce de pe urma circuitului și a cântatului în cluburi de mâna a doua și în baruri, dar mai era timp. Marea șansă era mereu la un spectacol distanță.

- O să fim cei patru O'Hurley înainte să îți dai seama. Nimic nu ne va opri.

- Nu ne va opri, murmură băiatul, care mai auzise asta și în alte dăți.

- Domnul O'Hurley?

Frank se opri. Mâinile lui se strânseseră pe fiul lui când se întoarse spre doctor. Era un om simplu și îngrozitor de neștiutor când venea vorba despre ceea ce se întâmpla la naștere.

-Eu sunt O'Hurley. Gâtul i se uscasc. Nu avea nici un pic de salivă să înghită. Molly. Molly este în regulă?

Doctorul își ridică mâna să își frece bărbia, rânjind.

- Soția ta este o femeie pe cinste.

Ușurarea veni ca un val peste el. Copleșit, Frank își pupă copilul cu putere.

-Ai auzit, băiete? Mama ta este o femeie pe cinste. Și copilul, știu că a venit mai devreme, dar copilul este bine?

- Puternică și frumoasă, începu doctorul. Fiecare în parte.

- Puternică și frumoasă.

Radiind de bucurie, Frank făcu câțiva pași rapizi de two-step. Molly a mea știe cum să nască. Poate că mai încurcă replicile, dar mereu iese la liman ca un profesionist. Nu-i asta... Se opri deodată și se holbă la doctor, care continua să îi zâmbescă. Fiecare din ei?

- Asta-i băiatul tău?

- Da, el este Trace. Ce vrei să spui cu „fiecare din ei”?

- Domnule O’Hurley, fiul tău are trei surori.

-Trei. Frank se cufundă în scaun, cu Trace încă în brațe. Picioarele lui vâjnoase de dansator se înmuiaseră. Trei fete. Toate deodată?

- La câteva minute distanță, dar trei la ultima numărătoare.

Rămase un minut uimit. Trei. Nu știa nici cum aveau să hrănească încă una. Trei. Toate fete. Pe măsură ce șocul se disipa, începu să râdă.

Fusesse binecuvântat cu trei fete. Francis O’Hurley nu era genul de om care să-și blesteme soarta. O accepta.

- Ai auzit, băiete? Maică-ta a făcut triplete. Trei la preț de una. Și eu iubesc chilipirurile. Se ridică, luă mâna doctorului și o strânse. Fiți binecuvântat! Dacă există un bărbat mai norocos decât Francis Xavier O’Hurley în seara asta, naiba să mă ia dacă-l știu.

- Felicitări!

- Ai o soție?

- Da, am.
- Cum o cheamă?
- Abigail.

-Atunci, Abigail este numele uneia dintre ele. Când îmi pot vedea familia?

- În câteva minute. O trimit pe una dintre asistente să aibă grijă de fiul tău.

-Oh, nu. Frank luă mâna lui Trace în a lui. Vine cu mine. Nu primești în fiecare zi trei surori.

Doctorul începu să îi explice regulile, apoi se opri.

- Ești la fel de încăpățânat ca soția ta, domnule O'Hurley?

El își scoase pieptul înainte.

-A luat lecții de la mine.

- Haideți pe aici!

Prima dată le văzu prin peretele de sticlă al salonului pentru nou-născuți, trei mici ghemotoace care stăteau în incubatoare. Două dormeau, în timp ce cealaltă plângea cu putere.

- Informează lumea că este aici. Alea sunt surorile tale, Trace.

Treaz și analitic, Trace le studia acum.

- Destul de sfrijite.

- La fel ai fost și tu, micule babuin. Lacrimile își făcură apariția. Era prea irlandez ca să se rușineze de ele. Voi face tot ce pot pentru voi. Pentru fiecare dintre voi. Puse o mână pe geam și speră ca asta să fie cumva de

ajuns.

capitolul 1

Nu avea să fie o zi obișnuită. Acum, că decizia fusese luată, avea să treacă mult timp până când lucrurile aveau să revină la normal. Putea doar să spere că făcea lucrul corect.

În aerul liniștit, cu miros de animal din hambar, Abby puse șaua pe calul ei. Poate că era greșit să fure ora asta în mijlocul zilei, când încă erau multe de făcut, dar avea nevoie. O oră singură, departe de casă, departe de obligații părea un lux.

Abby ezită, apoi clătină din cap și strânse chinga. Dacă tot avea de gând să fure, măcar să ia ceva luxos. Pentru că era ceva ce tatăl ei ar fi zis, răsese în sinea ei. Și apoi, dacă domnul Jorgensen chiar voia să cumpere mânzul, avea să sune din nou. Registrele contabile trebuiau reglate și factura pentru nutreț depășise termenul de plată. Avea să se ocupe de asta mai târziu. Acum, voia o cursă rapidă spre nicăieri.

Două dintre pisicile din hambar se învârtiră pe acolo, apoi se așezară în fân, în timp ce ea conducea murgul afară. Răsuflarea lui forma un nor de ceață. Ea îi verifică chingile.

-Să mergem, Judd!

Cu lejeritatea dată de experiența

îndelungată, se urcă în şa şi se îndreptă spre sud. Nu avea să călărească în galop în acea direcţie, căci zăpada şi noroiul se amestecaseră formând o mocirlă. Aerul era rece şi greu de la umezeală, dar ea avea o presimţire. Lucrurile se schimbau,

și oare nu era asta tot ce putea cere cineva? Continuă plimbarea la trap, ea și calul tânjind după ceva ce nu părea mereu la îndemână. Libertatea.

Poate că faptul că acceptase să i se ia un interviu pentru această carte avea să îi aducă o frântură din libertate. Putea doar să spere. Dar îndoielile cu care trăia de când fuseseră făcute aranjamentele planau deasupra. Ce era corect, ce era greșit, care erau consecințele? Orice s-ar fi întâmplat, trebuia să își asume responsabilitatea.

Călări peste pământul pe care îl iubea, dar pe care niciodată nu îl considerase al ei.

Zăpada se topea pe pășuni. „În vreo lună”, își zise ea, „mânjii se vor putea juca în iarba nouă.” Semănase fân și ovăz, și anul ăsta – poate anul ăsta – registrele ei aveau să fie pe plus.

Chuck nu s-ar fi îngrijorat niciodată. El nu se gândise niciodată la ziua de mâine, doar la următorul moment. Următoarea cursă de mașini. Ea înțelese de ce cumpăraseră el pământ în Virginia rurală. Poate că știuse dintotdeauna. Dar, în acel moment, luase gestul lui de vinovăție drept un gest de speranță. Capacitatea ei de a se agăța de firele subțiri de speranță o ajutase să depășească ultimii opt ani. Chuck cumpăraseră pământul, apoi petrecuse câteva săptămâni răzlețe pe el. Fusesse prea agitat ca să stea și să privească iarba crescând. Agitat, nepăsător și egoist,

ăsta era Chuck. Știuse asta înainte să se mărite cu el. Poate de asta se măritase cu el. Nu putea spune că el pretinsese vreodată că era altfel. Pur și simplu, ea îl privise și văzuse ceea ce dorise să vadă. Intrase în viața ei precum o cometă, și, orbită de fascinație, ea îl urmase. La optsprezece ani, Abigail O'Hurley fusese uimită și încântată să aibă o relație cu Chuck Rockwell. Numele lui fusese pe prima pagină a ziarelor când el își croise drumul prin circuitul de Grand Prix. Numele lui apăruse cu litere îngroșate în ziarele de scandal când el își croise drum spre inimile femeilor. Tânăra Abigail nu citise tabloidele. El apăruse în viața ei din Miami, fermecând-o și uimind-o. Ii oferise entuziasm. Entuziasm și lipsă de responsabilități. Se trezise măritată înainte să apuce să se dezmeticească.

Pentru că o ploaie ușoară cădea acum, Abby opri calul. Nu o deranja ploaia care îi uda fața și haina. Aducea ceva de care avusese nevoie în acea dimineață. Izolare. Calea unui laș, știa și ea, dar nu se considerase niciodată o curajoasă. Ceea ce făcuse – ce continua să facă – era să supraviețuiască.

Terenul se ondula ușor, acoperit cu zăpadă, învăluit de ceața care plutea deasupra. Când Judd lovi pământul cu copita, nerăbdător, ea îi lovi ușor grumazul până când el se liniști din nou. Era așa frumos. Fusese la Monte Carlo, Londra, Paris și Bonn, dar, după aproape cinci ani de trăit de azi pe mâine și de muncit de

dimineată până seara, tot credea că asta era cea mai frumoasă priveliște din lume. Ploaia îmbiba pământul, promițând să facă drumurile impracticabile. Dacă temperatura avea să scadă în acea noapte, ploaia avea să înghețe și să formeze pojghiță alunecoasă și periculoasă pe deasupra zăpezii. Dar era frumos. Lui Chuck îi datora asta. Și multe altele.

El fusese soțul ei. Acum ea era văduva lui. Înainte să se ardă, o pârlise și pe ea destul de rău, dar îi lăsase două dintre cele mai importante lucruri din viața ei: fiii ei.

Pentru ei, fusese într-un final de acord ca scriitorul să vină. Refuzase oferte de la edituri timp de mai bine de patru ani. Asta nu împiedicase apariția unei biografii a lui Chuck Rockwell neautorizate sau alte povești care prezentau interes pentru ziare din când în când. După luni întregi petrecute scotocind în sufletul său, Abby conchisese, în sfârșit, că, dacă ar lucra cu un scriitor, un scriitor bun, ar avea ceva control asupra produsului final. Când urma să fie gata, copiii ei aveau să aibă ceva despre tatăl lor. Dylan Crosby era un scriitor foarte bun. Abby știa că acest lucru era deopotrivă un dezavantaj și un avantaj. Avea să își bage nasul în zone pe care ea era hotărâtă să le țină la distanță. Ea voia ca el să facă asta. Și, atunci, ea avea să îi răspundă în stilul ei și urma să închidă pentru totdeauna acel capitol din viața ei. Trebuia să fie isteată. Clătinând din cap, se lăsă peste cal și îl puse iar în

mișcare. Problema era că ea nu fusese niciodată isteată. Chantel era cea isteată. Sora ei mai mare - mai mare cu două minute - fusese mereu în stare să facă planuri, să manipuleze și să facă lucrurile să se întâmple.

Apoi, mai era Maddy, cealaltă soră a ei, mai mică decât ea cu două minute și zece secunde. Maddy era cea îndrăzneată, cea care își croia singură calea doar prin strădanie și voință. Dar ea era Abby, mijlocia. Cea liniștită. Cea responsabilă. Cea pe care puteai conta. Aceste atribute încă o făceau să tresară. Acum, problema ei nu era o etichetă care îi fusese aplicată înainte chiar să poată merge. Problema ei acum era Dylan Crosby, un fost reporter de investigații transformat în biograf. Când avea douăzeci de ani, scosese la iveală o legătură cu Mafia care doborâse una dintre cele mai mari familii de mafioți pe de coasta de est. Până să împlinească treizeci de ani, destabilizase cariera unui senator cu un cont la o bancă elvețiană nedeclarat și îi terminase orice aspirații. Acum, era rândul ei să aibă de-a face cu el. Și avea să se descurce. Până la urmă, el avea să fie pe terenul ei, sub acoperișul ei. Doar ea avea cheia.

Dacă învățase ceva din poziția de copil mijlociu al unui cuplu de artiști hoinari, învățase cum să joace teatru. Tot ce trebuia să facă pentru a obține ce dorea era să îi ofere lui Dylan Crosby un spectacol extraordinar.

„Să nu spui niciodată tot adevărul, fetiço.

Nimeni nu vrea să-l știe." Asta ar fi zis tatăl ei. Și asta, își dădu Abby seama zâmbind, era ceea ce avea să își tot reamintească ei înseși în următoarele luni.

Un pic reticentă să iasă de pe drumul deschis, Abby întoarse calul și o luă înapoi. Era aproape timpul să înceapă.

Dylan înjură ploaia și scoase mâna pe geam ca să șteargă parbrizul cu o cârpă deja udă. Ștergătorul de pe partea lui funcționa doar în reprize. Cel de pe partea cealaltă renunțase să funcționeze. Ploaia rece ca gheața îi uda mâneca de la haină, în timp ce el ținea volanul cu o mână și ștergea parbrizul cu cealaltă. Probabil era nebun de cumpărase o mașină veche de douăzeci și cinci de ani, clasică sau nu. Mașina Vette din '62 arăta ca un vis, dar mergea ca un coșmar.

Și probabil nu fusese prea inteligent nici să vină cu ea din New York, în februarie, dar dorise să aibă libertatea oferită de mașina lui – așa cum era ea. Măcar ninsoarea care îl întâmpinase în Delaware se transformase în ploaie pe măsură ce el se îndreptase spre sud. Dar înjură din nou ploaia care intra prin fereastra deschisă și îi uda gulerul.

„Putea fi mai rău”, își spuse el. Nu știa exact cum; dar probabil se putea. Până la urmă, avea să își înfigă în sfârșit colții într-un proiect pe care încerca de trei ani să-l prindă. Aparent,

Abigail O'Hurley Rockwell storsese de la editură cât de mult putuse.

„O doamnă destul de ageră”, își zise el. Pusese mâna pe unul dintre cei mai sexy și bogați piloți din cursele de mașini din circuit. Și, la vremea respectivă, era aproape o copilă. Înainte să împlinească nouăsprezece ani, purta haine de nură și diamante și își făcea de cap în locuri precum Monte Carlo. Nu era niciodată greu să cheltuiești banii altuia. Fosta lui soție îi arătase asta în – din fericire – scurta lor uniune de optsprezece luni. Femeile erau viclene încă de la naștere. Erau construite să joace rolul de făpturi neajutorate, vulnerabile. Până puneau ghearele pe tine. Ca să te eliberezi, trebuia să sângerezi puțin. Apoi, dacă te ducea capul, te uitai bine la cicatrici din când în când, ca să îți reamintești cum funcționa viața.

Dylan se lupta cu harta de lângă el, ținând-o în fața volanului în timp ce conducea cu coatele, apoi înjură din nou. Da, trebuia să fi cotit pe acolo. Tocmai ratase curba. Privi rapid în susul și în josul drumului înfundat de ploaie și întoarse mașina. Poate că ștergătoarele erau demne de milă, dar Vette-ul știa să se miște.

Nu putea înțelege cum de Chuck Rockwell, pe care el îl urmărise și îl admirase, alesese să se mute în fundul Virginiei. Poate că micuța femeie îl convinsese să cumpere locul acela, ca un fel de ascunzătoare. Cu siguranță, ea hibernase aici în ultimii ani. Oare ce fel de

femeie era? Ca să scrie o biografie minuțioasă a bărbatului, trebuia să înțeleagă femeia. Poate că mirosul de gaz și de cauciucuri fumegânde o plictisiseră. Fusesse în standuri și la victoriile, și la înfrângerile lui. Mai important, nu fusesse acolo la ultima lui cursă. Cea care îi adusese sfârșitul. Din informațiile pe care le avea Dylan, trei zile mai târziu, apăruse la înmormântare, dar abia scosese un cuvânt. Nu vărsase o lacrimă.

Se măritase cu o mină de aur și închisese ochii la infidelitățile lui. Banii erau singurul răspuns. Acum, ca văduvă a lui, se afla în situația de a nu mai trebui să ridice un deget vreodată. Deloc rău pentru o fostă cântăreață care nu trecuse de barurile de hotel și cluburile de mâna a doua. Trebui să încetinească foarte mult Vette-ul ca să poată intra pe aleea noroioasă, plină de șleauri, marcată de o cutie poștală ponosită pe a cărei parte laterală scria „Rockwell”.

Clar ea nu era adepta cheltuitului de bani pentru întreținere. Dylan își șterse geamul din nou și strânse din dinți în vreme ce înainta pe terenul accidentat. Când auzi cum toba de eșapament răzuiește pământul, se opri din a înjura ploaia și începu să o înjure pe Abigail. Din punctul lui de vedere, ea avea un dulap plin de mătase și blănuri, dar nu dădea un cent pentru o minimă reparație a drumului.

Când văzu casa, se învioră un pic. Nu era casa colonială tipică impozantă și opresivă la

care se așteptase el. Era încântătoare și îmbietoare, începând de la balansoarul care se afla pe verandă. Obloanele de la ferestre erau colorate într-un albastru colonial, fiind într-un contrast plăcut cu cadrul alb. O terasă cu o balustradă dublă ocolea etajul al doilea. Deși vedea că era nevoie de o nouă mână de vopsea, nu părea dărămată, ci bună de locuit. Pe coș ieșea fum, și o bicicletă cu roți ajutătoare stătea sprijinită în cric sub marginea acoperișului. Sunetul scos de un câine care lătra din toți plămânii completa scena. Deseori se gândise să găsească un asemenea loc pentru el însuși. Un loc departe de mulțime și de zgomot, unde să se poată concentra asupra scrisului. Ii reamintea de casa pe care o avusese când fusese copil, unde siguranța și munca grea mergeau mână în mână. Când toba de eșapament zgârie din nou drumul, nu mai fu vrăjit. Dylan parcă în spatele unei camionete și a unei mașini mici și opri motorul. Lăsă cârpa să îi cadă pe covorașul din mașină, închise fereastra și dădu să deschidă portiera, când o masă de blană udă sări pe el.

Câinele era enorm. Poate că dorise să îl întâmpine prietenos, dar, fiind ud, animalul nu arăta prea plăcut. În timp ce Dylan aprecie că era de mărimea unui mic hipopotam, câinele puse două labe murdare pe geamul lui și lătră.

- Sigmund!

Și Dylan, și câinele se uitară spre casă, unde o femeie stătea lângă treptele verandei. „Deci

aceasta e Abigail", cugetă el. De-a lungul anilor, văzuse destule poze cu ea pentru a o recunoaște instantaneu. Chipul proaspăt al ingenuiei din standurile curselor lui Rockwell. Uimitoarea mondenă de la Londra și Chicago. Văduva distantă, stăpână pe sine la mormântul soțului ei. Cu toate astea, nu era chiar ceea ce se aștepta el.

Părul, blond ca mierea, îi cădea peste frunte în şuvițe rare și în valuri pe umeri. Arăta foarte suplă și în largul ei în blugi, cizme și un pulover voluminos. Prin ploaie, chipul ei era palid și delicat. Nu îi putea vedea culoarea ochilor, dar îi putea vedea gura, cu buze pline și fără ruj, în timp ce ea chema câinele din nou.

- Sigmund, dă-te jos acum!

Câinele mai lătră o dată slab și se supuse. Precaut, Dylan deschise portiera și coborî.

- Doamna Rockwell?

- Da. Scuze cu câinele! Nu mușcă. Prea des.

-Vești bune, bâigui Dylan și deschise portbagajul.

În timp ce el își scotea bagajele, Abby rămase pe loc, cu nervii întinși. Era un străin, și îl lăsa să intre în casa ei, în viața ei. Poate ar trebui să pună capăt acum, chiar acum, înainte ca el să mai facă un pas. Apoi, el se întoarse, cu bagajele în mâini, și se uită la ea. Ploaia îi aluneca din păr. Era închis la culoare, mai închis acum că era ud și lipit de fața lui. Nu era un chip pe care să se citească amabilitatea,

remarcă ea și își frecă mâinile de coapse. Era prea multă viață reflectată pe chipul lui, prea multă cunoaștere. O femeie trebuia să fie nebună să lase un astfel de bărbat să intre în viața ei. Apoi văzu că hainele lui erau ude leoarcă și pantofii plini de noroi.

- Se pare că ți-ar prinde bine o cafea.

- Da. Mai privi o dată spre câinele care îi adulmeca gleznele. Aleea ta este un dezastru.

- Știu. Ii oferi un mic zâmbet drept scuză, în timp ce observă că mașina lui nu o ducea mai bine ca el. A fost o iarnă grea.

El nu păși în față. În ciuda ploii care cădea pe ei, rămase pe loc, privind-o. Analizând-o, decise Abby în timp ce își înfunda mâinile agitate în buzunare. Se vârâse în asta și nu avea să obțină ceea ce dorea dacă își permitea să fie o lașă acum.

- Haide înăuntru!

Se îndreptă spre ușă și îl așteptă.

Ochii ei păreau închiși la culoare, un verde catifelat, și, dacă n-ar fi știut că era imposibil, ar fi zis că erau spe- riați. Delicatețea pe care o văzuse de la distanță deveni mai clară de aproape. Avea pomeți eleganți și o bărbie puțin ascuțită, ceea ce dădea chipului ei triumghiular un aspect îndrăzneț. Pielea ei era albă, genele - negre. Dylan hotărî că ori era o magiciană cu cosmeticele, ori nu se machia deloc. Mirosea a ploaie și a fum de lemne.

Dylan se opri la ușă și se descălță.

-Nu cred că vrei să-ți umblu prin casă cu

ăştia.

- Apreciez.

Păşi ușor cu picioarele în șosete în casa ei în timp ce ea stătea cu mâna pe clanță, simțindu-se disperată și stânjenită.

- De ce nu-ți lași lucrurile acolo pentru moment și nu vii în bucătărie? Este mai cald, te poți usca.

-Bine.

Interiorul casei i se păru la fel de neașteptat precum exteriorul. Podelele erau uzate, luciul lor fiind un pic șters. Lângă scări văzu o masă pe care se afla o floare din hârtie ce părea făcută de un copil. În vreme ce mergeau, Abby se aplecă să ridice doi omuleți de plastic în armuri de cavaler și își continuă mersul în același ritm.

-Ai condus tocmai din New York?

-Da.

-Nu e un drum prea plăcut pe vremea asta.

-Nu.

Nu era nepoliticos intenționat, deși putea să fie când îi convenea. În acel moment, casa îl interesa mai mult decât o discuție de complezență. Nu erau vase în chiuvetă și podeaua era curată. Cu toate astea, bucătăria nu era ordonată. Pe fiecare colțișor liber de pe frigider erau poze, desene, mesaje scrise. Pe blatul pentru micul dejun era un puzzle făcut pe jumătate. Trei perechi și jumătate de teniși pentru copii erau grămadă la ușa din spate. Dar era un foc într-un șemineu de piatră și se

simțea miros de cafea.

Dacă el nu se deranja să îi vorbească, nu aveau să ajungă departe, își dădu seama Abby. Se întoarce ca să-l mai privească o dată. Nu, chipul lui nu trăda amabilitatea, dar era interesant, așa nebărbierit cum era. Sprâncelele lui erau închise la culoare și dese deasupra ochilor de un verde pal. Ochi intensi. Recunoscuse și ea asta. Nu mai fusese fatal atrasă de intensitate înainte? Ochii lui Chuck fuseseră căprui, dar mesajul fusese același. Obțin ceea ce doresc pentru că nu mă interesează ce trebuie să fac pentru a câștiga. Pe el nu îl interesase. Abby se temea că tocmai își deschisese viața aceluiasi tip de bărbat. Dar acum, ea era mai matură, își reaminti ei înseși. Mai înțeleaptă. Și, de data asta, nu era îndrăgostită.

- Îți iau eu haina.

întinse mâinile și așteptă până când el o dădu jos. Pentru prima dată în ani întregi, își dădu seama că observă și reacționează la corpul unui bărbat. Era înalt și sprinten, iar în ea zvâcni încet un răspuns. Abby îl simți, îl recunoscuse, apoi îl opri. Se întoarce și atârna haina într-un cuier lângă ușă.

- Cum vrei cafeaua?

- Simplă. Neagră.

În cazul lui Abby, a fi ocupată cu ceva echivala cu a-și păstra calmul. Alese o cană foarte mare pentru el și una mică pentru ea.

- Cât timp ai fost pe drum?

- Am condus toată noaptea.

- Toată noaptea? Ea privi peste umăr în timp ce el se așeza la bar. Probabil ești extenuat. Dar nu părea. Deși era neîngrijit, părea chiar treaz.

-Am trecut de punctul critic. Acceptă cana și observă că pe mâinile ei lungi și subțiri nu erau inele. Nici măcar verigheta. Când ridică ochii, privirea lui era cinică. Aș zice că știi cum este.

Ridicând dintr-o sprânceană, ea se așeză vizavi de el. Știa, ca mamă, ce însemna să pierzi o noapte de somn și să tragi de tine a doua zi.

- Bănuiesc că da. Din moment ce el nu părea interesat de o conversație de complezență, ea trecu la afaceri. Ți-am urmărit munca, domnule Crosby. Cartea ta despre Millicent Driscoll a fost dură, dar corectă.

- Corectitudinea este cuvântul de bază.

Ea sorbi din cafea în timp ce-l privea.

- Respect asta. Și bănuiesc că a primit destulă compătimire din alte părți. Ai cunoscut-o personal?

-Abia după ce s-a sinucis. Iși încălzea mâinile pe cană, în timp ce focul trosnea lângă el. A trebuit să o cunosc după ca să pot scrie cartea.

- A fost o actriță senzațională, o femeie senzațională. Dar viața ei nu a fost ușoară. Am cunoscut-o puțin prin sora mea.

- Chantel O'Hurley, încă o actriță senzațională.

Abby zâmbi și se înmuie.

- Da, este. Ai cunoscut-o când făceai cercetări despre Millicent, nu-i așa?

- Foarte puțin.

Și nu prea se plăcuseră, se gândi el. Toate cele trei O'Hurley par să își fi lăsat amprenta... într-un fel sau altul. Ochii ei se întâlneau cu ai lui, calmi, primitivi.

- într-un fel sau altul.

- Cum te simți cu surori care fac valuri pe ambele coaste?

- Sunt foarte mândră de ele.

Răspunsul veni imediat, fără vreo semnificație ascunsă.

- N-ai planuri să te întorci în domeniu?

Ea ar fi râs dacă nu ar fi detectat cinismul din vocea lui.

-Nu. Am alte priorități. Ai văzut-o vreodată pe Maddy pe Broadway?

- De câteva ori. Sorbi. Cafeaua se revanșa pentru ultimii kilometri mizerabili parcurși. Nu semeni cu ea. Nu semeni cu nici una din ele.

Era obișnuită să audă asta, inevitabilele comparații.

-Nu. Tata mereu a crezut că am fi fost de senzație dacă am fi fost identice. Mai vrei cafea, domnule Crosby?

-Nu, este în regulă. Se zice că Chuck Rockwell a intrat dintr-un capriciu în acel club micuț în care tu și familia ta cântați și că nu s-a uitat niciodată la surorile tale. Doar la tine.

- Așa se zice?

Abby dădu cafeaua la o parte și se ridică.

- Da. Oamenii înclină, de obicei, spre romantism.

- Dar tu, nu.

Ea își găsi de lucru la aragaz.

- Ce faci?

-Mă apuc de cină. Sper că îți place chili.

Deci gătea. Sau cel puțin gătea în seara asta, poate pentru a-l impresiona cât de cât. Dylan se lăsă pe spate în scaunul lui și o privi cum prăjea carnea.

- Nu scriu un roman de dragoste, doamnă Rock- well. Dacă editorul nu a stabilit regulile de bază, o fac eu acum.

Ea se concentrează la ceea ce făcea.

- De ce să pierdem timpul?

-Nu am timp de pierdut. Prima regulă: eu scriu această carte. De aia sunt plătit. Tu ești plătită ca să cooperezi.

Abby adăugă fără ezitare condimente.

-Apreciez că subliniezi asta. Mai sunt și alte reguli?

Avea sângele-rece pe care îl indica reputația ei. Cu sânge-rece și insensibilă, ar fi spus mulți.

- Doar asta. Cartea este despre Chuck Rockwell; tu ești parte din ea. Orice aflu despre tine, oricât de personal, este al meu. Ai renunțat la dreptul la intimitate când ai semnat acordul.

- Am renunțat la intimitatea mea când m-am măritat cu Chuck, domnule Crosby. Amestecă

sosul, apoi adăugă puțin vin. Greșesc sau ai rețineri legate de scrierea acestei cărți?

- Nu legate de carte, ci de dumneata.

Ea se întoarse spre el, și uimirea de moment din ochii ei dispăru în timp ce îi studia chipul. Nu ar fi primul care să tragă concluzia că se măritase cu Chuck pentru bani.

- Înțeleg. Este suficient de clar. Ei bine, nu este necesar să mă placi.

- Nu, nu este. Și e valabil și invers. Inșă voi fi sincer cu tine, doamnă Rockwell. Voi scrie cea mai aprofundată și cuprinzătoare biografie a soțului tău. Pentru a face asta, probabil te voi scoate din minți - destul de rău - înainte de a termina.

Ea puse capacul ta oală, apoi își aduse cafeaua la bar.

-Nu mă enervez repede. Deseori mi se zice că sunt prea... plină de mine.

- Te vei enerva înainte să terminăm.

După ce își mai turnă cafea, puse oala pe un suport.

- Pari nerăbdător.

-Nu mă simt bine în ape calme.

De data asta, ea râse, dar pentru scurt timp - un sunet marcat de regret. Își luă cana.

- L-ai întâlnit pe Chuck vreodată?

-Nu.

-V-ați fi înțeles foarte bine. Era un bărbat cu un singur scop în minte. Să câștige. Ori conducea în cursă în felul lui, ori nu conducea deloc. Era foarte puțin flexibil.

- Și dumneata?

Deși întrebarea o prinsese pe nepregătite, ea o luă în serios.

- Una dintre cele mai mari probleme ale mele pe când eram copil era că aveam tendința să mă aplec de fiecare dată când mi se cerea. Am învățat. Își termină cafeaua. Hai să îți arăt camera! Poți să îți iei lucrurile și să despachetezi înainte de cină.

Îl conduse prin hol și îi luă una din valize înainte ca el să apuce să-i spună să nu se deranjeze. El știa că era foarte grea, dar, în timp ce își aduna restul de lucruri, o privi cum o căra cu ușurință în sus pe scări. Era mai puternică decât arăta, remarcă Dylan. Era încă un motiv să nu judece – pe ea sau orice legat de ea – după aparențe.

- Baia este la capătul holului. Apă caldă este de ajuns. După ce deschise o ușă, îi așează valiză lângă pat. Am adus un birou aici, sus. Am un fel de birou jos, dar am zis că așa va fi mai comod.

- Este bine.

Era mai mult decât bine. Camera mirosea vag a ulei de lămâie și mirodenii, un miros proaspăt și îmbietor. Lui îi plăceau antichitățile, și recunoscu tăblia patului Chippendale și suportul pentru bărbierit de calitate. Într-un vas de alamă aflat pe o comodă erau crenguțe de plante uscate amestecate cu crenguțe de arțar argintiu.

Draperiile erau trase ca să dezvăluie priveliștea asupra dealurilor acoperite cu zăpadă și a unui hambar al cărui lemn se făcuse gri.

- Este un loc drăguț.

- Mersi. Privea ea însăși pe fereastră și își aminti. Trebuia să o fi văzut când am cumpărat-o. Erau probabil cinci locuri unde acoperișul nu era crăpat și instalațiile sanitare erau mai mult vis decât realitate. Dar am știut că era pentru mine de cum am văzut-o.

- Tu ai ales-o?

Își duse mașina de scris la birou. Era primul lucru pe lista de lucruri de făcut.

-Da.

- De ce?

Ea încă privea pe fereastră, așa că era cu spatele la el. Lui i se păru că o aude oftând.

- Un om are nevoie să prindă rădăcini. Cel puțin, unii oameni.

Scoase la iveală magnetofonul și îl așeză lângă mașina de scris.

- Departe de viteza de pe pistă.

- Eu nu am condus vreodată cu viteză.

Privi peste umăr, apoi se întoarse, observând că el își instalase deja totul.

-Ai tot ce îți trebuie?

- Momentan, da. O întrebare înainte să începem, doamnă Rockwell. De ce acum? De ce după tot acest timp, ai fost de acord să colaborezi la o biografie a soțului tău?

Erau două motive foarte importante, foarte clare, dar nu credea că el le-ar înțelege.

- Să zicem că înainte nu am fost pregătită. Chuck nu mai este printre noi de aproape cinci ani.

Și după cinci ani probabil se termină banii.

- Sunt convins că înțelegerea a fost bănoasă.

Când ea nu îi răspunse, el își mută privirea. În ochii ei nu era furie. Ar fi preferat să fie în locul expresiei distante, greu de citit.

- Cina ar trebui să fie gata la ora șase. Mâncăm devreme aici.

- Când te jignesc, sunt pregătit să ripostezi la fel, doamnă Rockwell.

Ea zâmbi pentru prima dată. Zâmbetul i se extinse și la ochi și dădu chipului ei un aspect calm, de dulce vulnerabilitate. El simți un junghi de vinovăție și o împunsătură de atracție, ceva la care nu se aștepta.

-Nu sunt un luptător bun. De aia, în general, evit lupta.

Afară, se auzi cum ceva se sparge, dar ea nici nu tresări. Urmă un strigăt tânguitor demn de un indian care dădea târcoale unui vagon de tren. Câinele lătră în semn de protest înainte ca un bufnet asemănător cu mersul unui elefant să se audă pe verandă.

- În baie sunt prosoape curate.

-Mulțumesc. Te superi dacă întreb ce a fost asta?

-Ce?

Și, pentru prima dată, el văzu amuzament autentic în ochii ei. Vulnerabilitatea dispăru. Iată o femeie care știa cine era și încotro se îndrepta.

- Zici că este o invazie.
- Exact asta este.

Traversă camera, apoi se opri când ușa de la intrare fu deschisă cu zgomot, apoi închisă, făcând să tremure tablourile de pe pereți.

- Mamă! Am ajuns acasă!

Salutul răsună, urmat de o altă avalanșă de zgomot de picioare și începutul unei certii furtunoase.

- Copiii mei simt mereu nevoia să își anunțe prezența. Dumnezeu știe de ce. Mă scuți, trebuie să merg să salvez covorul din camera de zi.

Și, cu asta, îl lăasă singur cu gândurile lui.

capitolul 2

Când ajunse în bucătărie, fiii ei se dezbrăcau de hainele de afară. Ea mersese pe urma şiroiului de apă care începea de la uşa de la intrare.

-Salutare, mamă!

Ambii băieţi rânjeau la ea. Şcoala se terminase, şi lumea era frumoasă.

- Salutare şi vouă.

Câteva cărţi ude stăteau pe bar. O mică băltoacă se forma în faţa frigiderului, unde stăteau cei doi băieţi. Uşa era larg deschisă, şi aerul rece concura cu căldura focului. Abby analiză daunele şi le consideră minime.

- Haina ta pare să fi ajuns pe jos, Chris.

Cel mai mic dintre băieţi se uită în jurul lui surprins.

- Tommy Harding a intrat din nou în belele în autobuz. îşi ridică haina şi o atârnă în unul dintre cârligele mai joase ale uşii din spate. Trebuie să stea în faţă pentru două săptămâni.

- A scuipat-o pe Angela, anunţă Ben cu plăcere în timp ce punea mâna pe o sticlă cu suc. Fix în păr.

-Minunat. Abby ridică mânuşile lui Chris, din care picura apa, şi i le dădu. Bănuiesc că tu nu ai avut nimic de-a face cu asta.

- Uh-uh. Sucul se agită, dar Ben apucă să ajungă la blat cu el. Eu doar am zis că e urâtă.

- Este doar puțin urâtă.

Chris, mereu gata să țină partea perdantului, era ocupat cu cizmele sale.

- Față de broască, zise Ben în timp ce își punea suc într-un pahar. Eu și Chris ne-am întrecut de la autobuz. I-am dat un avans, dar tot am câștigat.

- Felicitări!

- Eu aproape am câștigat, zise Chris în timp ce se chinuia cu cealaltă cizmă. Și mi s-a făcut foarte foame.

- Un biscuit.

- Foarte, foarte foame.

Avea chipul unui heruvim, rotund și drăguț. Părul lui blond se încrețea puțin în jurul urechilor, și o privi cu ochii lui căprui și luminoși. Abby se înduplecă.

- Doi.

Avea să frângă multe inimi.

- Îmi este foame, zise și Ben.

Ben își bău sucul, apoi își șterse gura cu dosul palmei. Micul ei păgân. Părul tui se închidea deja la culoare, de la blond spre șaten, și cădea haotic în jurul chipului lui. Ochii lui erau închiși la culoare și neastâmpărați.

- Doi, îi zise Abby, acceptând faptul că își știau fiecare limitele.

Ea era șefa. Deocamdată. Ben își băgă mâna în borcanul în formă de rață plin cu biscuiți.

-A cui e mașina din fața casei? Este frumoasă.

-A scriitorului, îți amintești? Îndreptându-se spre dulap, Abby scoase mopul și începu să șteargă repede apa de pe podea. Domnul

Crosby.

- Tipul care o să scrie cartea despre tata?
- Exact.
- Nu văd de ce ar vrea cineva să citească despre cineva mort.

„O face din nou”, se gândi Abby. Ben îl respingea direct și nepăsător pe tatăl său. Era vina lui Chuck sau era vina ei pentru că refuzase să-și care copilul de la un circuit la altul. Nu conta a cui era vina, decise ea. Conta doar rezultatul.

-Tatăl tău a fost foarte cunoscut, Ben. Oamenii încă îl admiră.

- Ca George Washington? întrebă Chris, îndesând ultimul biscuit în gură.

- Nu chiar. Ar trebui să mergeți sus și să vă schimbați înainte de cină. Și nu-l deranjați pe domnul Crosby, adăugă ea. Este în camera de lângă scări. A condus mult și probabil se odihnește.

- Bine. Ben îi aruncă lui Chris o privire complice pe la spatele mamei lor. O să facem liniște.

- Apreciez.

Abby așteaptă până ei pleacă, apoi se sprijini pe bățul mopului. Făcea ceea ce era corect. Trebuia să o facă.

- Să nu faci scările să trosnească. Ben îl avertiză și începu să urce urmând un tipar pe care-l descoperise cu câteva luni în urmă. Va ști că venim.

-Nu trebuie să-l deranjăm.

Dar Chris urma metodic pașii fratelui.

- Nu o să-l deranjăm. Doar ne uităm la el.

- Dar mama a zis...

- Ascultă. Ben se opri dramatic cu trei trepte înainte să fie sus, continuând să șoptească. Să presupunem că nu este scriitor cu adevărat. Să presupunem că este un hoț.

- Un hoț? zise Chris, cu ochii mari.

- Da. Continuând ideea, Ben se apropie de urechea fratelui său. Este un hoț și o să aștepte până adormim toți la noapte. Apoi o să fure tot.

- O să-mi ia camioanele?

- Probabil. Apoi Ben își jucă atuul. Pun pariu că are și o armă. Așa că trebuie să facem liniște și doar să îl privim.

Chris încuviință din cap. Cei doi băieți, cu inimile bătând puternic, se furișară pe ultimele trepte.

Cu mâinile în buzunarele de la spate, Dylan stătea la fereastră, privind afară. Dealurile nu erau așa de diferite de dealurile pe care le văzuse de la fereastra dormitorului lui pe când era copil. Ploaia cădea, ceața se rostogolea. Nu era vizibilă nici o altă casă. Neobișnuit. Dar, în definitiv, el prefera neobișnuitul. Își imaginase casa lui Abigail O'Hurley Rockwell o etalare de ornamente și eleganță. Fusese sigur că avea să găsească o casă plină de servitori. Nu părea să aibă nici unul, doar dacă nu cumva erau plecați

cu treburi, iar casa ei era pur și simplu confortabilă.

Evident, știuse că avea copii, dar se așteptase la guvernante. Femeia a cărei poză o avea în dosarul lui, îmbrăcată în blană de nură albă și cu diamante strălucitoare, nu ar fi avut timpul sau înclinația să crească realmente copii. Dacă nu era acea femeie, cine naiba era? Era treaba lui să facă cercetări despre viața lui Chuck Rockwell, dar Dylan se trezi că era mai interesat de văduvă.

Nu prea arăta ca o văduvă, cugetă el în timp ce se mișcă pentru a pune una dintre valize pe pat. Arăta mai mult ca o studentă venită în vacanța de iarnă. Dar ea fusese oarecum o actriță. Poate încă era.

Deschise valiza. Un sunet slab, un pic mai mult decât un murmur, îi atrase atenția. Ca reporter de investigații, Dylan ajunsese pe destule alei dosnice și în destule baruri dubioase ca să dezvolte ochi la ceafă. Scoase neglijent un teanc de cămăși și pulovere, în timp ce privirea îi alunecă spre oglinda care se afla la piciorul patului.

Ușa dormitorului se deschise încet, apoi încă puțin. Așteptă încordat, deși dădea impresia că doar despachetează. Văzu doi ochi în oglindă, unul deasupra celuilalt, îndreptându-se spre dulap, auzi zgomotul făcut de o respirație nervoasă. Când ușa se mai deschise puțin, văzu cum degetele mici se prind de margine.

- Arată ca un hoț, zise Ben în șoaptă, abia

putând să își rețină entuziasmul. Are ochi alunecoși.

- Crezi că are o armă?

- Probabil, mai multe. Foarte mulțumit, Ben urmărea mișcările lui Dylan prin cameră. Se duce la dulap, șopti el. Liniște!

Abia îi ieșiră cuvintele pe gură, că ușa fu larg deschisă. Cei doi băieți se prăbușiră în cameră. Întins pe covor, Chris privi în sus la chipul bărbatului, care părea la kilometri distanță. Fundul îi ieșea în evidență, dar ochii îi erau uscați.

-Nu poți să iei camioanele mele.

Era gata să urle frenetic după mama lui.

-Bine. Amuzat, Dylan se lăsă pe vine până ajunse aproape de nivelul lui. Poate le pot vedea din când în când.

Chris privi spre fratele lui.

- Poate. Ești un hoț?

- Chris! îngrozit, Ben se chinui să se descâlcească de fratele său și se ridică. Este doar un copil.

- Nu sunt. Am șase ani.

- Șase. Dylan se strădui să pară impresionat. Și tu?

- Eu am opt. Conștiința lui Ben îl îmboldi. Bine, voi avea opt în curând. Mama crede că ești scriitor.

-Uneori, și eu cred asta. Un băiat arătos, decise Dylan, și îți era greu să-i rezști cu așa o strălucire de curiozitate în ochi. Eu sunt Dylan.

Întinse mâna și așteptă în timp ce Ben

chibzuia.

- Eu sunt Ben. îi strânse mâna lui Dylan, apreciind oferta bărbătească. El este Chris.

- încântat să te cunosc.

Dylan îi oferi mâna lui Chris. Cu un zâmbet timid și mulțumit, el i-o strânse.

-Noi credem că mașina ta este frumoasă.

-Are momentele ei.

- Ben zice că merge cu trei sute de kilometri la oră.

- Ar putea.

Incapabil să reziste, ciufuli părul băiatului.

- Eu nu cred, zise Chris. îi plăcea cum mirosea bărbatul, diferit de mama lui. Mama a zis că nu trebuie să te deranjăm.

-Așa a zis? Dylan îl ridică pe băiat în picioare, apoi se ridică și el. Vă zic eu când mă deranjați.

Luând de bune spusele lui, Chris se urcă în pat și continuă să sporovăiască în timp ce Dylan despacheta. Ben păstră distanța, spunând puțin și observând totul.

„Nu se încredere cu ușurință”, își zise Dylan. Deși i se părea un lucru bun, considera că era păcat că un băiat așa mic era așa precaut. Cel mic era extraordinar de naiv, genul care ar crede orice scoți pe gură. Ar fi dat bani să afle ce ai de spus. Chris privi cum Dylan scoase un pachet de țigări.

- Mama zice că fumatul e un obicei prost.

Dylan aruncă pachetul într-un sertar al comodei.

- Mamele sunt destul de deștepte.
- Îți plac obiceiurile proaste?
- Eu... Dylan decise să nu răspundă. De ce nu-mi dai aparatul de fotografiat?

Dornic să îi facă pe plac, Chris scoase aparatul compact din cutia lui. Îl ținu un moment, privindu-l cu atenție.

- Este destul de frumos.
- Mersi.

-Ne faci o poză?

- Aș putea. În vreme ce îl așează pe comodă, Dylan privi în oglindă și îl văzu pe Ben cum împingea prudent reportofonul lui. Te interesează?

Prins asupra faptului, Ben își retrase mâinile.

- Spionii le folosesc.
- Așa am auzit. Ai vreunul pe aici?

Ben îi aruncă o privire cercetătoare, o privire la care Dylan nu s-ar fi așteptat de la un băiat de două ori mai mare ca el.

- Poate.
- O vreme, am crezut că și domnul Petrie, care ajută cu caii, era spion. Chris privi în valiză să vadă dacă mai era ceva interesant. Dar nu era.

- Aveți cai?
- Avem o grămadă.
- Ce fel de cai?

Chris ridică din umeri.

- În general, de ăia mari.
- Ești un prost, zise Ben. Sunt cai din rasa

Morgan. Intr-o zi, o să-l călăresc pe Thunder, armăsarul. În timp ce vorbea, precauția din ochii lui dispăru, fiind înlocuită de entuziasm. Este cel mai bun.

„Deci asta e cheia spre băiat dacă vrei să îl câștigi”, se gândi Dylan.

- Eu am avut un trăpaș din rasa Tennessee când eram copil. Avea un metru și șaizeci de centimetri înălțime.

- Un metru șaizeci? Ochii lui Ben se lărgiră înainte să își dea seama că nu ar trebui să fie așa entuziasmat. Probabil nu era la fel de rapid ca Thunder. Văzând că Dylan nu spune nimic, Ben se luptă, apoi renunță. Cum l-ai numit?

- Sly. Avea darul de a ști în ce buzunar țineai morcovul.

- Ben. Chris.

Ben se înroși de vinovăție când o văzu pe mama sa în ușă. Avea privirea aia. Fără nici o grijă, Chris sări fericit în pat.

- Bună, mamă. Până la urmă, nu cred că Dylan este un hoț.

-Sunt sigură că suntem toți ușurați să auzim asta. Benjamin, nu v-am spus să nu îl deranjați pe domnul Crosby?

- Ba da, doamnă.

Trebuia să folosească „doamnă” când ea folosea „Benjamin”.

- Nu mă deranjau. Dylan luă o pereche de pantaloni și îi atârnă în dulap. Făceam cunoștință.

- Ești amabil. Ii aruncă și lui aceeași privire, apoi nu-l mai băgă în seamă. Poate voi, băieți, ați uitat ce treburi aveți de făcut?

- Dar, mamă...

Ea îl întrerupse pe Ben cu o privire.

- Nu cred că trebuie să discutăm din nou despre responsabilități.

Dylan îndesă o cămașă în sertar și încercă să nu chicotească. Auzise aceeași replică pe același ton de la propria lui mamă de nenumărate ori.

-Animalele depind de voi pentru masa de seară, le reaminti Abby fiilor ei. Și - foșni o hârtie - asta pare să fi căzut pe podea. Sunt sigură că urma să mi-o arăți.

Ben își foi picioarele în timp ce ea ridică lucrarea de la pronunție pe care era nota C.

- Am învățat oarecum.

- Mmm. Indreptându-se spre el, îi luă bărbia în mână. Delincventule!

Copilul zâmbi, știind că momentul de criză trecuse.

-Voi studia în seara asta.

- Sigur că vei studia. Fără păcăleli. Și tu la fel. întinse mâna spre Chris, în timp ce Ben ieșea din cameră.

- Ben a zis că el ar putea să-mi fure camioanele.

Abby îl ridică de coate și îl sărută zgomotos.

- Ești foarte credul.

-Asta e bine?

- Momentan, da. Schimbă-ți hainele!

La șase ani, Chris nu știa ce este ăla farmec
- dar știa că avea așa ceva.

- îmi este foarte foame.

- Bănuiesc că putem mânca un pic mai devreme. Dacă vă terminați treburile.

Văzând că biscuiții nu mai intrau în discuție, se dădu jos din pat și se îndreptă spre ușă. Se opri și îi oferì lui Dylan un zâmbet.

-Pa.

- Ne mai vedem.

Abby așteptă o clipă, apoi se întoarse.

- îmi pare rău. Mă tem că sunt obișnuiți să fie doar ei în casă și nu se gândesc la intimitatea altor oameni.

- Nu m-au deranjat.

Ea râse și își dădu părul de pe umeri pe spate.

- Nu va dura, te asigur. Dacă nu te superi, vom mânca după ce își termină treburile și sunt curați.

- Oricând.

- Domnule Crosby. Râsul dispăruse, iar ochii ei erau din nou calmi și sobri. Dar gura ei, își dădu el seama, îi atrase atenția. Era amuzantă, senzuală, serioasă. Am să încerc să cooperez cu tine pentru acest proiect. Asta nu îi include pe copiii mei.

El scoase aparatul de bărbierit din sertar.

- Ceea ce înseamnă?

- Nu vreau să fie implicați. Nu îi vei

intervieva sau întreba despre tatăl lor.

După ce așeză aparatul pe comodă, el se întoarse cu fața spre ea. Blândă. Era o femeie care părea moale precum untul și avea o voce la fel de blândă, dar avu sentimentul că i-ar crește gheare dacă odraslele ei ar fi în vreun fel amenințate. Asta era destul de corect.

-Nu m-am gândit la asta. Cred că amândoi erau prea mici ca să își aducă ceva aminte.

„Ai fi surprins”, se gândi ea, dar încuviință din cap.

- Atunci, ne-am înțeles.

-Nu încă. Nici măcar pe departe... doamnă Rockwell.

Nu îi păsa de privirea lui. Era prea... intruzivă. Cât din ea avea să mai rămână când el avea să își încheie sarcina? Era un joc, iar ea decisese deja să îl joace.

- îl trimit pe unul din băieți să te anunțe când este gata cina.

După ce închise ușa și porni pe hol, descoperi că îi era frig - atât de frig, că își frecă mâinile în sus și în jos pe brațe. Voia să își sune familia, să audă vocea reconfortantă a părinților ei. Sau cea caustică a lui Chantel. Își trecu mâna prin păr în timp ce cobora scările. Poate o putea suna pe Maddy și să preia din viziunea ei optimistă asupra vieții în general. Nu îl putea suna pe Trace. Fratele mai mare călătorea prin Europa, sau Africa, sau Dumnezeu știa pe unde... Nu îi putea suna pe

nici unul din ei, își reaminti Abby în timp ce pășea din nou în bucătărie. Era pe cont propriu, și era așa de ani în șir - ea alesese asta. Ei ar veni, oricare și toți ar veni dacă ea ar da chiar și numai un indiciu că ar avea nevoie de ei. Deci nu îi putea suna. Nu mai era doar tripleta mijlocie acum. Era Abby Rockwell, mama a doi băieți. Trebuia să aibă grijă de ei, să le asigure tot ce aveau nevoie, să îi crească. Și, pentru Dumnezeu, intenționa să se asigure că aveau să aibă un soi de moștenire din partea tatălui lor. Scoase legumele din frigider și începu să facă o salată la care ambii copii aveau să bombăne.

După ce animalele fură hrănite, iar mâinile și fețele fură spălate cu reticență, Abby stinse flacăra de sub oala de chili.

- Chris, du-te sus și spune-i domnului Crosby că cina este gata.

- Mă duc eu. Oferta lui Ben fu rapidă și nefirească. Când Abby îl întrebă din priviri, el ridică din umeri. Oricum vreau să duc ceva sus.

- Bine, mersi. Dar fără prostii. Totul este gata.

-Nu trebuie să mănânc ciuperci, nu? întrebă Chris.

Chris era deja pe scaunul lui.

- Nu, nu trebuie să mănânci ciuperci.

- Le alegi tu?

-Da.

- Pe toate. Dacă mănânc una, o să vomit.

-Am înțeles, zise ea și ridică privirea, văzându-i pe Dylan și pe Ben intrând. Du-te și așază-te!

Mișcându-se mecanic, începu să pună salată în castroane.

- Eu nu vreau, îi zise Ben, așezându-se pe scaunul lui.

-Corpul tău vrea. Adăugă sos. Uite, Chris, nici o ciupercă.

- Dacă e vreuna, o să...

- Da, știu. Scoase un al treilea castron și îl puse în fața lui Dylan. Acum, dacă tu vei... Observă că o privea și văzu că rânjea la ea. Oh, îmi cer scuze! Privi spre porția de salată care era la fel de frumos aranjată ca porțiile fiilor ei. Bănuiesc că sunt obișnuită să fac porții.

- Este în regulă. Luă sticla de sos și o agită. Cred că ne descurcăm de aici încolo.

Ea se așază și începu să mănânce, în timp ce Chris sporovăia cu gura plină. Ben alegea din salată și îl privea pe Dylan cu coada ochiului. „Ciudat”, se gândi ea. Prea... cum? Precaut? Plin de resentimente? Nu era sigură. Nu era cel mai deschis copil, dar...

Apoi își dădu seama dintr-odată că Dylan stătea pe locul care fusese al lui Chuck. Este adevărat că stătuse acolo doar de câteva ori și că acele momente fuseseră cu mult, mult timp în urmă, dar fusese locul lui. Oare Ben își amintea? Avea doar trei ani, dar totuși era așa adult în atât de multe feluri. Simți cotul care îi lovea coastele și reveni în prezent.

-Ce?

Ben împinse castronul de salată la o parte.

- Am zis că am mâncat-o aproape pe toată.

-Oh.

Se întinse după polonic ca să îi pună o porție de chili.

- Pot să îmi pun și singur.

Ea începu să îi pună, când văzu privirea lui Dylan peste capul lui Ben. Ceva din ochii lui o făcu să îi dea lui Ben oala și să se așeze la loc, enervată pe ea însăși.

- Ploaia pare să se oprească, zise ea în timp ce îi oferea chili lui Dylan.

-Așa pare. Dylan își puse singur. Bănuiesc că va fi destul noroi în următoarele zile.

- Noroi până la glezne. Abby puse porția de chili pentru Chris lângă el, ca să se răcească. Dacă îți place să petreci timp afară, sper că ai adus ceva mai zdravăn decât tenișii.

-Mă descurc eu. Gustă din chili. Ori era delicioasă mâncarea, ori murea el de foame. Oricare ar fi fost motivul, începu să înfulece. Băieții mi-au spus că ai niște cai.

- Da, creștem cai din rasa Morgan. Folosește șervețelul, Chris.

- Creșteți? Dylan evită cu abilitate să fie stropit cu sos în timp ce Chris se juca în castronul lui. Nu știam că faceți afaceri cu cai.

- Din păcate, multă lume nu știe. Apoi zâmbi și îl trase pe Ben de ureche. Dar se va afla. Știi ceva despre cai?

- A avut un șerpaș, interveni Chris.

- Un trăpaș! Ben își dădu ochii peste cap și și-ar fi șters gura cu mâneca dacă nu ar fi prins privirea amenințătoare a mamei sale. A zis că avea un metru șaizeci înălțime.

-Așa a zis?

-Am crescut la o fermă din Jersey.

- Mi se pare stupid să te faci scriitor în cazul ăsta, comentă Ben în timp ce ștergea castronul. Trebuie să fie plictisitor, ca mersul la școală.

- Unora dintre oameni le place să își folosească mintea. Mai vrei, domnule Crosby?

- Puțin. Mai luă un polonic. Deși nu era un bărbat vorbăreț, preferând să asculte, se trezi obligat să îi explice băiatului de ce alesese acea profesie. Știi, când scriu, călătoresc mult și cunosc mulți oameni.

- Asta este destul de bine. Ben făcea desene cu furculița pe fundul castronului său. Și eu voi călători. Când am să cresc, am să mă fac un prădător spațial.

- Interesantă alegere, murmură Dylan.

-Apoi voi putea zbura dintr-o galaxie în alta să pră- duiesc și să jef... jef...

-Jefuiești, termină Abby pentru el. Ben este înnebunit după nelegiuiri. Am început deja să strâng bani de cauțiune.

- Este mai bine decât Chris. El vrea să fie gunoier.

-Nu mai vreau. Ochii lui Chris erau înflăcărați în timp ce vorbea cu gura plină cu

ultima porție de chili.

- Nu vorbi cu gura plină, iubire. Agită laptele din fața lui Ben, reamintindu-i de el. Am vizitat-o pe Maddy la New York anul trecut. Chris a fost fascinat de mașinile de gunoi.

- Prost. Vocea lui Ben era plină de dispreț când privi spre fratele său. Cu adevărat prost.

- Ben, nu este rândul tău să speli vasele?

-Auu, mamă.

- Am făcut o înțelegere. Eu gătesc, voi spălați pe rând vasele.

Se îmbufnă pentru moment, apoi o sclipire vicleană îi apără în ochi.

- Și el stă aici acum. Ben arată cu capul spre Dylan. Și el ar trebui să spele vasele.

Abby se întrebă de ce folosea Ben logica doar când era în avantajul lui?

- Ben, domnul Crosby este oaspete. Acum...

- Copilul are dreptate. Dylan vorbește relaxat, dar fu răsplătit cu un rânjet aprobator din partea lui Ben. Din moment ce voi fi pe aici o vreme, măcar atât pot face - să respect regulile.

- Domnule Crosby, nu trebuie să le faci pe plac monștrilor ăștora. Ben va spăla bucuros vasele.

- Nu, nu le voi spăla, murmură el.

-Știi, când cineva îți gătește o masă bună, poți cel puțin să strângi la final.

În timp ce se îndepărta de masă, Dylan văzu

cum Ben lasă capul în jos.

- Le spăl eu în seara asta.

Ben își ridică imediat capul.

- Fără păcăleală?

- Mi se pare corect.

-Super! Haide, Chris, să mergem...

-Să vă faceți temele, termină Abby. Privi cum gura lui Ben se deschide și se închide. Știa că nu era momentul să își forțeze norocul. Apoi te poți uita la televizor.

Tropăind, băieții erau deja pe hol, întrecându-se în sus pe scări.

- Ce copii fără pretenții, murmură ea. Bănuiesc că ar trebui să îmi cer scuze din nou pentru lipsa lor de maniere.

-Nu te deranja. Și eu am fost copil.

- Bănuiesc că da. Cu coatele pe masă, Abby își rezemă bărbia în mâini și îl privi. Este greu să îți imaginezi anumiți oameni ca fiind mici și vulnerabili. Mai vreți ceva, domnule Crosby?

-Copiii tăi nu au nici o problemă să îmi spună pe nume. Am mâncat împreună acum și vom sta împreună câteva săptămâni. De ce nu încercăm ceva mai puțin formal? Abigail?

- Abby, îl corectă ea automat.

- Abby. Ii plăcu faptul că părea de modă veche; suna drăguț. Ți se potrivește mai bine.

- Dylan este un nume neobișnuit.

-Tatăl meu a vrut ceva solid, precum John. Mama era mai romantică și mai încăpățânată. Se uita din nou la ea cu atitudinea aceea rece,

fără să clipească, ceea ce ea stabilise deja că însemna că se formau întrebări în mintea lui. Nu era pregătită să înceapă să îi răspundă.

- Părinții mei au preferat mereu insolitul, începu ea în timp ce se ridica de pe scaun ca să strângă vasele.

- Asta este treaba mea.

Abby continuă să curețe blatul.

- Sunt convinsă că ai câștigat recunoștința eternă a lui Ben fiindcă l-ai scăpat de vase. Dar nu trebuie să te simți obligat.

Se întoarse cu un teanc de castroane în mâini și aproape se ciocni de el.

- Înțelegerea este înțelegere, zise el încet și se întinse să ia castroanele de la ea.

Degetele lor se atinseră, la fel de ușor cum se ating degetele în interacțiunile de zi cu zi. Abby se trase înapoi și aproape scăpă vasele pe podea.

- Un pic nervoasă?

O privea. Descoperise că poți afla mai multe de pe chipuri decât din vorbe.

- Nu sunt obișnuită să mai fie cineva în bucătărie. O scuză slabă și care nu suna adevărată nici pentru ea însăși. Ar fi bine să te ajut, măcar în seara asta, până înveți pe unde se află toate. Acolo este mașina de spălat vase. Luă mai multe vase de pe masă, umplându-și mâinile și mintea cu treburi obișnuite. Mi se pare ridicol că băieții fac atâta caz când nu au de făcut nimic mai mult decât să o umple și să

o golească.

-Am putea să lungim chinul un pic și să gătesc o dată pe săptămână, iar tu să strângi.

Era aplecată deasupra mașinii de spălat vase și trebui să se îndrepte ca să se holbeze la el.

- Gătești?

El o înghionti.

- Surprinsă?

Era o prostie să fie, știa și ea. Dar nici unul dintre bărbații din viața ei nu știuse să facă diferența dintre o oală și o tigaie. Iși amintea clar de tatăl ei care fiersese niște ouă pe o plită electrică într-o cameră de hotel, dar cam atât.

-Bănuiesc că atunci când trăiești singur este de ajutor.

El se gândi la căsătoria lui. Ea îl auzi râzând, dar nu părea amuzat.

- Chiar și când nu ești singur ajută.

Mașina de spălat vase se zgudui puțin în timp ce el pune vasele.

- Asta este cam șubredă.

Se încruntă la ceafa lui.

- Funcționează.

Nu voia să admită că o cumpăraseră la mâna a doua și că o instalaseră chiar ea cu multă transpirație și degete julite.

-Tu știi mai bine. După ce puse și ultima farfurie, o închise. Dar mi se pare că sunt câteva șuruburi slăbite. Poate vrei să arunce careva un ochi.

Erau multe lucruri care necesitau reparații. Și avea să se ocupe de ele după ce manuscrisul avea să fie gata și restul avansului avea să fie în contul ei bancar.

- Bănuiesc că vrei să muncești după vreun program.

-Nerăbdătoare să începi?

Abby se duse la cafetieră și turnă două căni fără să întrebe.

- Ești aici ca să strângi informații, iar eu sunt aici să ți le ofer. Cea mai bună parte a zilei pentru mine este a doua parte a dimineții sau prima parte a după-amiezii, dar voi încerca să fiu flexibilă.

-Apreciez.

Luă cafeaua, apoi se aplecă peste aragaz, spre ea, ca un fel de test pentru amândoi. Se gândi că aproape putea să simtă mirosul ploii în părul ei. Pentru un moment, ea rămase nemișcată, destul cât el să își vadă propria reflexie în ochii ei. Când o văzu, uită să mai caute și altceva. Incredibil, dar descoperi că voia să se întindă, să atingă părul care îi cădea pe umeri. Ea făcu un pas înapoi. Reflexia dispăru – și odată cu ea și nevoia.

- Micul dejun este devreme. „Concentrează-te asupra rutinei”, se avertiză Abby pe ea însăși. Atât timp cât făcea asta, nu lăsa loc dorințelor ăstora subite să se strecoare și să o ia pe nepregătite. Copiii trebuie să prindă autobuzul la șapte și jumătate, așa că, dacă

ești genul care doarme până târziu, ești pe cont propriu.

- Mă descurc.

- Dacă nu sunt în casă, probabil sunt în hambar sau prin una dintre celelalte clădiri, dar ar trebui să termin până la ora zece.

Ce naiba făcea în hambar timp de o oră jumate dimineața o femeie cu mâini ca de pianistă? Decise să afle de unul singur în loc să întrebe.

- Stabilim ora zece. Asta poate să varieze de la o zi la alta.

- Da, înțeleg.

Tensiunea se disipa în timp ce ei se concentrau la treabă. Abby se relaxă lipită de masă și savură ultima cană de cafea din seara aceea. Mai erau ore de umplut între această cană de cafea și cana cu ceai de plante cu care se răsfăța înainte de culcare.

- O să fac tot ce pot. Seara, bineînțeles, sunt ocupată cu copiii. Se culcă pe la opt și jumătate, așa că, dacă este ceva important de făcut, vom rezolva după ora aceea. În general, fac actele seara.

- Și eu la fel.

Ea avea un chip încântător, blând, cald, deschis, cu doar un semn de rezervă în jurul gurii. Era genul de chip care putea să facă un bărbat să uite de viclenia feminină dacă nu era atent. Dylan era un bărbat atent.

- Abby, o întrebare.

- Neoficial?

- De data asta, da. De ce ai renunțat la lumea artistică?

De data asta, ea chiar râse. Era un râs jos și fin, cu un sunet senzual distinct.

-Ai văzut vreodată numărul nostru? Tripletele O'Hurley.

-Nu.

-Așa mă gândeam și eu. Dacă îl vedeai, nu mai întrebai.

Era dificil să reziste oamenilor care știau să râdă de ei înșiși.

- Așa rău?

- Oh, mai rău. Mult mai rău. Iși duse cana la chiuvetă și o clăti. Trebuie să urc să văd ce fac băieții. Când fac liniște așa mult, mă pun pe gânduri. Mai ia cafea. Televizorul este în sufragerie.

- Abby. Nu era mulțumit de ea, de casă, de situație. Nimic nu era exact ce părea, de asta era sigur. Cu toate astea, când ea se întoarse spre el, ochii ei erau calmi. Intenționez să descopăr totul despre tine, murmură el.

Ea simți un mic junghi interior, dar trecu rapid peste.

-Nu sunt așa complexă cum văd că vrei să crezi. În orice caz, ești aici ca să scrii despre Chuck.

- Am să fac și asta.

Ea se baza pe asta. De asta se și temea. Încuviință o dată din cap și ieși să se ducă la copii.

capitolul 3

Pentru a doua oară, Dylan auzi cum îi este deschisă ușa. În pat, trezit brusc, îi luă un moment să își aducă aminte că nu era într-o cameră de hotel. Acele zile se terminaseră, și arma pe care o ținuse sub pernă trei ani în șir nu mai era acolo. Din obișnuință, ținu ochii închiși și-și păstră respirația egală.

- încă doarme.

Șoapta ușor disprețuitoare era a lui Ben. Chris se urcă peste el ca să vadă mai bine.

- Cum de el poate dormi până târziu?

- Pentru că el este adult, prostule. Pot face ce vor.

- Mama s-a trezit. Ea este adult.

- Asta e diferit. Ea este mamă.

- Ben, Chris. Dylan evaluă strigătul încet ca venind de la baza scărilor. Hai să ne mișcăm! Autobuzul ajunge aici în zece minute.

- Haide! Ben își miji ochii pentru ultima dată. îl putem spiona mai târziu.

Când ușa se închise, Dylan deschise ochii. Nu putea pretinde că era expert în materie de copii, dar începea să creadă că băieții Rockwell erau făcuți din alt aluat. La fel ca mama lor. Ridicându-se, se uită la ceas. 7.20. Se părea că totul mergea după ceas aici. Și era timpul să înceapă.

Douăzeci de minute mai târziu, Dylan cobora scările. Casa era liniștită. Și goală, își dădu el seama înainte să ajungă la parter. Mirosul de

cafea îl atrase spre bucătărie.

Arăta de parcă un uragan trecuse pe acolo. Două cutii de cereale se aflau pe blat, amândouă deschise, cu o dâră de grâu expandat și mici cerculețe de ovăz până la marginea acestuia. O pungă de pâine deschisă pe jumătate stătea pe hiatul dintre chiuvetă și aragaz. Lângă aceasta se afla o bucată mare de jeleu de struguri, bănui Dylan. Mai erau un borcan cu unt de arahide cu capacul strâmb și o varietate de cuțite, lingurițe și castroane. Labe noroioase se vedeau de la ușa din spate, oprindu-se brusc.

„N-ai ajuns departe, nu-i așa?” se gândi Dylan în timp ce căuta o cană pentru cafea. Cu prima gură de cafea intrând în sistemul lui, se îndreptă spre fereastră. Oricât de confuze erau lucrurile în interior, afară părea destul de liniște. Ploaia înghețase și acoperise ce mai ră-măsese din zăpadă cu un strat strălucitor, fragil. Sclipea sub soarele ce strălucea cu putere. La sfârșitul zilei, avea să fie mare mizerie, decise el. Fără ceață, putea să vadă mai încolo de hambar, până la dealurile care se înălțau dincolo de el. Dacă existau vecini, erau puțini și rari.

Ce o determinase să se îngroape aici? Mai ales o femeie obișnuită cu reflectoarele și acțiunea. Mai era ceva care îl deranja, ceva ce îl deranjase mereu. Unde erau bărbații din viața ei? Mai sorbi o dată, plimbându-și privirea peste padoc și peste celelalte clădiri. Cu siguranță, o femeie care arată ca Abby are

bărbați. Era văduvă de patru ani. O văduvă tânără, bogată. Deși era dispus să admită că ea lua rolul de mamă în serios, întrebarea tot fără răspuns rămânea. Doi băieți cu vârsta sub zece ani nu contrabalansau un partener.

Dintr-un anumit motiv, ea dorea ca el să ia așa cum părea micuța ei fermă și atașamentul ei față de familie. Gura i se strâmbă într-o grimasă, și bău restul de cafea. Nu lua nimic drept ceea ce părea. Cu atât mai puțin femeile.

Apoi o văzu. Ieși dintr-o mică magazie și închise cu grijă ușa în urma ei. În părul ei se reflecta lumina soarelui în timp ce își trecea degetele prin păr și rămânea locului. Haina era închisă până la bărbie și se termina un pic deasupra șoldurilor, de unde blugii strâmți porneau în jos și erau băgați în niște cizme zgâriate.

„Pozează?” se gândi el în vreme ce un val de excitare nedorit trecu prin el. Știa că el era acolo, că o privea cum stătea cu chipul ridicat spre soare și cu un zâmbet liniștit pe față? Dar ea nu privi deloc spre casă. Nu se întoarse. Bălângănind găleata pe care o căra, traversă terenul înghețat spre hambar.

Lui Abby îi plăcuse mereu cum mirosea și se simțea într-un hambar, mai ales dimineața, când animalele abia se trezeau. Luminile erau slabe, aerul un pic stătut. Auzi cum torceau pisicile din hambar în timp ce se trezeau pentru micul dejun. După ce așeză găleata

lângă ușă, aprinse lumina și își începu treburile de dimineață.

- Bună, scumpo. Deschizând primul grajd, păși înăuntru să verifice iapa castanie care stătea să fete. Știu, te simți grasă și urâtă. Chicoti când iapa îi suflă în mână. M-am simțit și eu așa de câteva ori. Mângâie burta iepei blând și cu pricepere. Mușchii iepei vibrară, apoi animalul se relaxă în timp ce Abby murmură: Intr-o săptămână sau două, totul se va termina, și vei avea un pui așa drăguț! Să știi că domnul Jorgensen este interesat să îți cumpere mânzul. Își rezemă obrazul de grumazul iepei, oftând. De ce mă face asta să mă simt ca un vânzător de sclavi?

- Prima vânzare?

Nu-l auzise pe Dylan venind. Se întoarse încet, cu un braț încă în jurul grumazului iepei. Se bărbierise și fața lui era acum fină și tot atractivă, dar nu părea mai blândă decât înainte.

- Da. Până acum, doar am cumpărat și am construit.

Păși înăuntru, să se uite mai bine. Iapa era frumoasă, puternică și cu trupul specific rasei Morgan, cu ochi vioi și piele lucioasă.

-Tu ai ales iapa asta?

- Eve. Ii spun Eve pentru că este prima dintre iepele de prăsilă. Abia fusese întărcată când am cumpărat-o la o licitație. Domnul Petrie mi-a zis să licitez pentru ea, așa că am licitat.

- Se pare că domnul Petrie își cunoaște meseria. Cred că domnița asta îți va aduce mulți mânji. Plănuiești să o dai la montă?

-Asta este ideea. Eve îi adulmecă umărul. Nu mi se pare corect.

- Pentru asta este făcută. Trecuse mult timp de când fusese printre cai. Uitase cât de bine putea să miroasă într-un hambar, cât de liniștitor putea să fie să muncești printre și cu animale. Poate că oamenii îl consumaseră prea mult. Iapa se mișcă. Abby se mișcă odată cu ea și se atinse de el. Contactul era oricum numai liniștitor nu. Câți ai?

Mintea ei, care era de obicei așa ordonată, era goală.

- Câți ce?

-Cai.

- Oh. Se purta ridicol, reacționând de parcă nu ar fi fost niciodată atinsă de un bărbat. Opt - armăsarul, două iepe bune de prăsilă, două care vor fi de la primăvară, trei cai pentru călărit. Ultimii erau un lux pe care nu avea să-l regrete niciodată. Nu suntem chiar în prima ligă, continuă Abby, relaxându-se din nou.

- Patru iepe și un armăsar decent, administrați cum trebuie, sună ca un bun început.

-Asta am. Scărpină iapa între urechi. Un început.

El o privi cum se întinde după un căpăstru.

- Ce faci?

-Trebuie să iasă în padoc cât curăț

grajdurile.

-Tu? Singură?

Se îndreaptă spre următorul grajd, ca să repete procesul cu a doua iapă.

- Domnul Petrie vine pe aici de trei ori pe săptămână ca să ajute, dar acum este răcit, la fel ca jumătate dintre oamenii din zonă. Haideți, fetelor!

Luând frâiele, conduse caii afară. Pentru o clipă, Dylan doar stătu acolo cu mâinile în buzunare. Femeia se uită la el de parcă urma să cadă după prima lopată de bălegar. Ce încerca să demonstreze? Rolul de martiră poate funcționa cu unii bărbați, dar el mereu crezuse că, dacă o ceri, probabil o și meriți.

Apoi se uită la grajduri. Înjură în timp ce luă un căpăstru. Indiferent dacă ea făcea asta ca să-l impresioneze sau nu, nu putea să stea și să o lase doar pe ea să muncească. Afară, Abby închise poarta padocului după cele două iepe, apoi se întoarse și îl văzu pe Dylan aducând încă două.

- Mersi.

Îl întâmpină la jumătatea drumului și se întinse automat după funie. Când el se uită la ea, Abby făcu un pas înapoi, simțindu-se ca o proastă.

-Ăla nu era un apropo. Nu vreau să te simți obligat.

- Nu mă simt.

Trecu de ea și dădu drumul cailor în padoc.

- Domnule Crosby... Dylan, se corectă ea.

Mă descurc. Sunt convinsă că ai alte lucruri pe care ai prefera să le faci dimineața.

El închise poarta.

-Așa, fără să mă gândesc prea mult, pot să enumăr câteva zeci. Hai să îi luăm pe ceilalți!

Ea ridică dintr-o sprânceană, apoi merse la pas lângă el.

- Ei bine, dacă tot ești așa amabil.

- Sunt cunoscut pentru amabilitatea mea.

- Nu mă îndoiesc. Caii de călărie merg afară; sunt în primele trei grajduri de pe partea asta. Las armăsarul înăuntru până termin cu totul. E în stare să muște unul dintre cai sau să urce pe una dintre iepe dacă nu este suficient de rapidă să scape.

- Pare un iubăreț.

- Este pe cât de rău se poate, dar descendența lui e la fel de pură precum îi e răutatea.

În timp ce petrecu un căpăstru peste unul dintre cai, acesta își lăsă capul în jos, apoi o împinse cu putere. Dylan făcu instinctiv o mișcare să o îndrepte, dar ea împingea calul la loc și râdea.

- Bătăușule, zise ea acuzator, îngropându-și chipul în coama lui. Ar prefera să meargă la o plimbare decât în padoc. Poate mai târziu, prietene. Azi sunt ocupată.

Când caii fură aranjați, Abby își puse mânuși de lucru.

- Sigur? întrebă ea în timp ce îi întindea o pereche de mânuși lui Dylan.

- Ia tu partea stângă.

El luă o furcă și se puse pe treabă, gândindu-se că avea să termine de curățat și avea să umple cu paie curate cele patru grajduri cu mult înainte ca ea să termine primul grajd.

Pe măsură ce roaba se umplea, el o ducea spre spatele hambarului și o adăuga la grămadă. Abby pornise un radio portabil și cânta în timp ce muncea. El o ignoră. Sau încercă.

Ea nu mai lucrase niciodată cot la cot cu un bărbat. Oh, era domnul Petrie, se gândi ea în timp ce șterse un pic de transpirație de pe frunte. Dar el era diferit. Chuck nu se atinsese nici măcar de vreun cârlig pentru curățat copitele din hambar. Iar tatăl ei... Abby zâmbi în timp ce întindea fânul proaspăt.

De fiecare dată când Francis Xavier O'Hurley vizita ferma, găsea ceva vital de făcut când era de muncit. Nu trebuia să uite că era un artist, își reaminti Abby, încercând să nu se gândească la cât de dor îi era de el și de restul familiei. Mica fermă din Virginia nu se potrivea cu stilul lor de viață. Nu se potrivea nici cu al lui. Li se potrivea ei și copiilor ei. Asta era ceva ce nu avea să uite niciodată. Indiferent de ce compromisuri făcuse sau avea să facă, nu avea să se lase. Dylan își înfipse furca în fânul murdar, apoi privi în sus când Abby trecu la grajdul de lângă el.

- De ce nu termini acolo?

-Am terminat deja, zise și începu să adune cu lopata.

Dylan privi peste umăr, apoi se întoarse cu totul. Cele trei grajduri erau curate și înprospătate. Se încruntă și se întoarse înapoi. El abia îl începuse pe al treilea.

-Te miști repede, bâigui el.

- Este o rutină.

Pentru că nu înțelesese niciodată egoul masculin, nu se gândi la asta în timp ce umplea roaba din spatele lor.

- Am zis că fac eu partea asta.

- Da, apreciez ajutorul.

Abby aruncă ultima furcă, apoi merse să ia mânerele roabei.

- Pune-o jos!

- Este destul de plină. Prefer să fac două drumuri decât să...

- Pune-o dracului jos!

înfipse furca în fân și se îndreptă spre ea. Furie - furie de bărbat. Deși nu o mai resimțise de mulți ani, tot o recunoștea. Precută, Abby coborî roaba și dădu drumul mânerelor.

- Bine, este jos.

- Nu te las să împingi aia cât sunt aici.

- Dar!...

-Nu împingi zece kile de balegă cât sunt eu aici. Luă mânerele. Ai înțeles?

- Posibil. Cu calm și răbdare, Abby își luă furca și se sprijini în ea. Pot să împing cât vreau când nu ești pe aici?

-Da.

împinse roaba pe cimentul în pantă.

- Asta este o prostie, zise ea.

El bombăni ceva ce ea nu desluși. Clătinând din cap, ieși și aduse caii înapoi.

După acea unică ieșire, munciră în liniște. Când Dy- lan termină, Abby reveni cu toți caii la grajdurile lor și îi hrăni. Mai rămăsese doar armăsarul.

- îl duc eu afară. Abby ținea un căpăstru La spate și deschise doar partea de sus a porții de la grajd. Este cu toane și imprevizibil. Nu prea vrei să fii prietenos, nu-i așa Thunder? murmură ea, deschizând precaută și jumătate de jos și pășind înăuntru. Armăsarul dădu înapoi, privind-o în ochi, dar ea continuă să îi vorbească. La primăvară, poți să paști și să îți faci de cap cu cele două iepe drăguțe.

Strecură căpăstrul peste gâtul lui, strângând bine când el scutură din cap enervat.

- Hipersensibil, comentă Dylan.

- E puțin spus. Mai bine stai mai în spate. îi place să lovească și nu îl interesează în cine dă.

Crezând-o pe cuvânt, Dylan se dădu în lături. Thunder începu să dea înapoi, apoi se potoli când Abby îl certă. îl certa cam în același fel în care își certa fiii, observă Dylan în timp ce ea ieșea din hambar. El își luă furca și se apucă de treabă. Când Abby reveni, el aproape terminase.

- Nu pare să îți fie străină munca de genul

ăsta.

Pentru că își dăduse jos haina, ea îi putea vedea mușchii încordându-se de-a lungul antebrățelor. El mârâi un răspuns, dar ea nu-l auzi. Se întreba ce ar simți dacă ar atinge acele brațe când erau încordate. Trecuse așa mult timp... își dădu seama și se îndepărtă ca să mângâie una dintre iepe, care era ocupată să se îndoape cu cereale.

- Ai crescut cai?

-Vite. Dylan împrăștie fân prin grajd. Aveam o fermă de lactate, dar mereu erau niște cai pe acolo. N-am mai adunat bălegarul dintr-un grajd de când aveam șaisprezece ani.

- Nu pari să fi uitat cum se face.

Nu, nu uitase. Și nu ar fi înțelept să uite pentru ce venise. Cu toate astea, în acel moment, voia să termine ce începuse. Ai o mătură?

- Este treaba lui Ben să dea cu mătura prin hambar. Ea îi luă furca și o puse la locul ei. De obicei, îl las pe Thunder în padoc toată dimineața dacă nu e murdar afară, așa că am terminat pentru moment. Minimul pe care îl pot face pentru tine după ce mi-ai salvat atâta timp este să îți ofer o cafea proaspătă.

- Bine. Apoi avea să își ia reportofonul și caietul și să înceapă să lucreze la cartea pentru care venise.

- Bucătăria era o harababură, își aminti ea. Ți-a fost greu să găsești ceva de mâncat?

- Doar cafea.

Ea se aplecă să își ridice găleata. O durea spatele un pic.

- Bănuiesc că îți pot da niște șuncă și ouă. Garantez că ouăle sunt proaspete.

El privi în găleată și văzu un munte de ouă maronii.

- Ai găini?

-Acolo. Ii arată șopronul din care ieșise mai devreme. Sunt răspunderea băieților pe timpul verii. Nu mă lasă inima să îi pun să muncească din greu în zilele de școală, așa că...

El alunecă. Gheața se transformase rapid în noroi. Lângă el, Abby se întinse, apoi alunecă și ea. Se apucară unul de celălalt în mod instinctiv, se balansară, apoi se îndreptară. Chipul ei era îngropat în umărul lui, și ea începu să chicotească.

- N-ai mai fi răs dacă ai fi căzut pe spate și ai fi spart... ouăle. Mâna lui era afundată în părul ei. N-ar fi trebuit să fie acolo, știa și el, dar era așa moale și gâtul de sub el era așa delicat...

-Mereu râd când scap de un dezastru.

încă zâmbind, privi în sus. Chipul ei era roșu, ochii îi străluceau. Fără să se gândească, fără să fie capabil să gândească, el își încordă brațul în jurul taliei ei. Zâmbetul pieri, dar strălucirea din ochii ei deveni mai puternică. El era așa aproape, corpul lui era așa tare... și o privea de parcă se cunoșteau de o viață, nu de

o zi. Ea își dori să fi fost așa. își dori cu disperare ca ei să se fi cunoscut de o viață și ca el să fie cineva cu care ea să poată vorbi, să poată împărtăși lucruri, pe care să se poată sprijini – măcar puțin. Degetele lui îi atinseră ceafa, și ea tremură, dar nu de frig.

-Ar fi trebuit să te avertizez..., începu ea. Dintr-odată, își dădu seama că inima îi bătea prea repede ca să-i permită să gândească, cu atât mai puțin să vorbească.

- Să mă avertizezi în legătură cu ce?

Era o nebunie. Era greșit. Nu trebuia să uite scopul pentru care venise aici din cauza acestei dorințe subite de a o gusta. Dar, nebunie sau nu, greșit sau nu, voia să simtă cum gura ei o întâlnește pe a lui și oferă.

El își coborî capul, privind-o. Soarele strălucea pe chipul ei, cald și luminos; dar ochii ei erau umbriți, și ea era la fel de precaută cum fusese iapa când el îi pusese căpăstrul peste cap.

- Drumul. Abby își trase capul în spate într-un gest care era ușor de confundat cu o tachinate. Ochii ei nu se desprinseră de ai lui. Buzele ei se deschiseră. Devine alunecos.

- Am observat. Degetele de pe ceafa ei apăsau ușor, trăgând-o mai aproape, tot mai aproape, până când buzele lor fură la distanță de o șoaptă.

Doruri, nevoi cu care ea crezuse că

terminase ieșiră la suprafață proaspete și teribil de puternice. Își dorea, oh, își dorea să le elibereze și să simtă. Doar să simtă. Dar ea mereu fusese cea sensibilă. Uitase asta doar o dată și... Nu putea uita din nou.

-Nu.

Gura lui se atinse de a ei, și el simți tremurul nervos pe care știa că femeile îl folosesc pentru a seduce.

- Deja am făcut-o.

- Nu. Hotărârea ei se șubrezea. Mâna pe care o dusesse la pieptul lui stătea acolo pur și simplu. Te rog, nu!

Respira neregulat, cu ochii pe jumătate închiși.

Dylan respecta prea puțin o femeie care se arăta reticentă pentru ca bărbatul să rămână cu responsabilitatea. Și cu vina. Nevoia se țâra prin el, dar îi dădu drumul lui Abby. Ochii lui erau reci când încuviință din cap.

- Alegerea ta.

Ei îi era frig și era agitată. Era ceva mușcător, ceva dureros în tonul lui, dar nu se putea gândi la asta acum. Atentă la gheața care se topea, își alese drumul înapoi spre casă.

După ce folosi descălțătorul de cizme de pe veranda din spate, duse ouăle la chiuvetă și le spălă. Dylan veni după ea.

- Dacă îmi dai câteva minute, pregătesc ceva cald.

- la-ți tot timpul.

Trecu de ea și ieși din bucătărie.

Spălă fiecare ou cu meticulozitate, așteptând ca mintea să i se golească și ca sistemul ei să se calmeze. Se baza pe seninătate, muncise pentru ea. Nu putea permite ca asta să se schimbe din cauza unei îmbrățișări din greșeală cu un bărbat pe care abia îl cunoștea. Nu-i dăduse el drumul fără ezitare? Abby puse ouăle într-unul dintre cofrajele goale pe care le păstra sub chiuvetă. El era în siguranță. Ea scoase un singur oftat.

Nu fusese extraordinar de senzuală niciodată, își reaminti ea în timp ce scotea o bucată de șuncă din frigider. Oare nu îi arătase asta Chuck într-o manieră foarte clară? Pur și simplu, nu era suficient de bună să satisfacă nevoile unui bărbat. Abby încălzi tigaia și privi cum șunca se prăjește și se micșorează. Era o soție bună, pe care te puteai baza, responsabilă, empatică, dar nu era o femeie pentru care un bărbat să ardă în miezul nopții.

Nu trebuia să fie. Mai puse apă pentru cafea. Era fericită așa cum era. Intenționa să rămână așa. Trăgând adânc aer în piept, își descleștă mâinile. Dylan venea înapoi.

- Nu te-am întrebat cum vrei ouăle, începu ea, apoi se întoarse și-l văzu că își așază reportofonul pe blat. Nervii amenințau. Vrei să muncești aici?

-Aici este în regulă. Și îmi plac ouăle ochiuri moi. Găsi un loc neocupat de pe blat și se instalează. Ascultă, Abby, nu mă aștept să gătești

trei mese pe zi pentru mine.

- Cecul pe care l-ai trimis pentru cheltuieli a fost mai mult decât suficient.

- Am crezut că ai angajați.

-Angajați pentru ce? Sparse al doilea ou, apoi aruncă o privire spre el. Dintr-odată, brusc, nervii dispărură, și râse. Personal? Adică menajeră, bucătar și alții? Încântată, își dădu părul pe spate, apoi acordă ouă- lor toată atenția ei. De unde naiba ți-a venit o astfel de idee?

El dădu drumul la înregistrare.

- Rockwell era bogat, tu ești moștenitoarea lui. Majoritatea femeilor în situația ta ar avea unul sau doi servitori.

Ea rămase cu fața la aragaz, astfel că avea chipul ascuns de păr.

-Nu prea mă atrage să am oameni în preajmă. Sunt aici în majoritatea timpului; ar fi prostesc să am pe cineva care șterge praful în jurul meu.

-Nu ai avut personal înainte ca soțul tău să moară?

-Aici, nu. În Chicago. Întoarse ouăle. Asta a fost înainte și imediat după ce l-am născut pe Ben. Trăiam într-un apartament din casa mamei lui. Ea avea personal complet. Chuck călătorea foarte mult și nu aveam cu adevărat o familie încă, așa că nu deciseseam unde să ne stabilim.

- Mama lui. Nu v-a aprobat relația.

Abby puse farfuria în fața lui cu mâini

tremurânde.

- Unde ai auzit asta?

-Am auzit tot felul de chestii. Face parte din munca mea. Nu trebuie să fi fost ușor să locuiești în casa lui Janice Rockwell când ea nu era de acord cu acea căsătorie.

-Nu cred că este corect să spui că nu era de acord. Abby se întoarse după cafea, alegându-și cuvintele cu grijă. Îi era devotată lui Chuck. Probabil știi că l-a crescut singură după ce a murit soțul ei. Chuck avea doar șapte ani atunci. Nu este ușor să crești copii fără un partener.

-Știi și tu asta.

Ea îi aruncă o privire.

- Da, știu. Oricum, Janice era foarte protectoare cu Chuck. Era un bărbat dinamic, atrăgător, genul care atrăgea femeile. La circuite sunt tot felul de admiratoare.

-Tu nu ai fost una dintre ele.

- Nu am urmărit niciodată cursele. Eram mereu pe drumuri, cântând prin cluburi și așa mai departe. Nici măcar nu știam cine era Chuck atunci când ne-am întâlnit.

- Greu de crezut.

Turnă cafea în două căni.

- La fel a crezut și Janice.

- Și ți-a purtat pică.

Abby sorbi cu calm din cafea.

- Sarcina ta nu este să îmi pui cuvinte în gură, nu?

Nu avea să fie ușor de scuturat. Lui i se păru

că avea răspunsurile la îndemână. Prea la îndemână.

-Nu. Continuă!

-Janice nu îmi purta mie, personal, pică. Ar fi purtat pică oricărei femei care l-ar fi luat pe Chuck de lângă ea. Este ceva natural. Oricum, cred că ne-am înțeles destul de bine.

Deși intenționa să facă săpături mai adânci pe tema asta, acum o lăsă să treacă mai departe.

- De ce nu îmi povestești cum l-ai cunoscut pe Rockwell?

Asta era ușor. Putea vorbi despre asta fără să se ferească.

- Eu și familia mea cântam într-un club din Miami. Părinții mei aveau un mic număr de comedie și câteva melodii. Apoi, eu și surorile mele ne făceam

numărul - melodii de spectacol și puțină muzică populară. Doamne, costumele... Se opri răsând, apoi se apucă să strângă prin bucătărie în timp ce vorbea. Oricum, aduceam ceva bani clubului. Mereu am crezut că era meritul lui Chantel. Era uluitoare și, deși nu a avut niciodată vocea lui Maddy, atrăgea atenția. Cursa aducea în oraș sportivii, mecanicii, galeriile și fanii. Mereu aveam un public destul de bun.

El o privea cum se mișca prin bucătărie cu un zâmbet pe chip, de parcă era amuzată de amintiri.

- În fiecare seară, tata trebuia să îi alunge

pe bărbații care voiau... ah... să o ia acasă pe Chantel. Apoi, într-o seară, Chuck a intrat cu Brad Billinger.

- Billinger s-a retras acum.

- A renunțat la curse când Chuck a fost omorât. Erau foarte apropiați. Nu l-am văzut de câțiva ani, dar mereu le trimite băieților câte un cadou de ziua lor de naștere și de Crăciun. De cum s-au așezat la masă, s-au creat mult zgomot și confuzie, chiar în timpul numărului nostru. Te obișnuiești cu genul ăsta de lucruri în cluburi și trebuie să știi cum să le tratezi. Gălăgie, persoane care deranjează, bețivi.

- îmi pot imagina.

- Tata mă pusese pe mine să mă ocup cu genul ăsta de probleme, pentru că Chantel avea tendința să își piardă cumpătul, iar Maddy avea obiceiul să iasă de pe scenă până când lucrurile se calmau. Așa că eu luam microfonul, făceam niște glume, ziceam ceva despre următorul nostru număr, cum că era așa periculos, încât aveam nevoie de liniște. Nu erau prea atenți, dar noi continuam. Apoi începeam *Somewhere* din West Side Story. îl știi?

- L-am auzit.

Dylan se lăsă pe spate și își aprinse o țigară. Optsprezece ani și se ocupa de bețivi și de scandalagii. Nu putea să fie așa moale cum părea.

- M-am uitat spre locul unde era cea mai mare gălăgie, și Chuck se uita țintă la mine. A

fost un sentiment ciudat. Când cânti, oamenii te privesc, dar rareori chiar se uită la tine. La pauză, Chantel a comentat că marea vedetă se holba la mine. Atunci, am primit primul indiciu vag despre Chuck. Chantel mereu citea articolele cu bârfe.

-Acum, ea apare în aceste articole.

- Și adoră fiecare moment.

După ce scotoci prin sertare, Abby veni cu capacul unui borcan, ca Dylan să îl folosească în loc de scrumieră.

- Scuze, dar nu am altceva.

- Chris m-a pus deja la curent cu părerea ta despre fumat. Deci a fost dragoste la prima vedere?

-A fost... Cum explicase ea? Avea optsprezece ani și era așa naivă, încât bărbatul care stătea în bucătăria ei nu ar fi înțeles niciodată. Poți să îi zici așa. Chuck a stat până s-a terminat ultimul număr, apoi a venit în culise și s-a prezentat. Poate că o parte din atracția pe care a simțit-o pentru mine s-a datorat faptului că realmente nu știam că era cineva de care trebuia să fiu impresionată. Era foarte politicos și m-a invitat la cină. Era trecut de miezul nopții, dar m-a invitat la cină.

Zâmbi din nou. Fusesse așa tânără și, asemenea lui Chris, așa credulă.

- Bineînțeles, tata nici nu voia să audă. În următoarea după-masă, la motelul unde stăteam erau zeci de trandafiri. Trandafiri roz. Nu mi se mai întâmplase niciodată ceva așa

romantic. Și în noaptea aia a venit din nou. A tot revenit până a fermecat-o pe mama, l-a convins pe tata și eu m-am îndrăgostit. Când a plecat din Miami pentru următoarea cursă, am plecat cu el. Și aveam inelul de la el pe deget.

Ea privi în jos. Acum, degetul era gol.

-Viața este amuzantă, nu-i așa? murmură ea. Nu știi niciodată ce farsă îți va face.

- Ce părere a avut familia ta despre căsătoria cu Chuck?

Ea reveni cu gândurile la ceea ce avea de făcut. „Dă-i suficient”, își reaminti Abby. „Numai nu îi oferi totul.”

-Trebuie să înțelegi că cei din familia mea rareori gândesc la fel despre un subiect. Mama a plâns, apoi și-a modificat rochia ei de mireasă ca să îmi vină, deși ne-am căsătorit la primărie. Tata a plâns și el. Până la urmă, mă mărita cu un străin, și numărul lui artistic tocmai se ducea pe apa sâmbetei. Ridicând un măr, îl șterse absentă cu mâneca. Maddy mi-a zis că eram nebună, dar că toată lumea merită câte o nebunie din când în când. Iar Chantel...

Ezită.

- Chantel ce?

Simți că era timpul să fie din nou precaută.

- Chantel este cea mai mare dintre noi trei - cu două minute și jumătate mai mare decât mine, dar tot este sora mai mare. Nu credea că Chuck sau oricine altcineva era suficient de bun. Ea plănuia să aibă multe aventuri amoroase, și și-a dat seama că eu ratez șansa

asta. Râse, apoi mușcă din măr. Dacă te iei după ce citești, Chantel a avut așa multe aventuri amoroase, că este norocoasă să mai fie în viață. Trace a auzit de nuntă abia după trei sau patru luni. Mi-a trimis o pasăre de cristal din Austria.

-Trace... este fratele tău. Fratele mai mare. Nu am multe informații despre el.

- Cine are? Mă îndoiesc serios că are vreo importanță în situația asta. Trace nu l-a cunoscut niciodată pe Chuck.

Dylan își notă oricum.

- De aici am plecat în circuit. Unii ar putea spune că este o lună de miere ciudată. Intr-un fel, tot primul an al relației fusese o lună de miere. Privind altfel, nu fusese nici o lună de miere, nici un pic de timp singuri. Mai călătorisem și înainte, zise ea ridicând din umeri. M-am născut pe drum, de fapt. Tata a dat-o jos pe mama din tren în Duluth și a dus-o la spital cu douăzeci de minute înainte să nască. Zece zile mai târziu, am plecat iar la drum. Până să ajung aici, nu am trăit niciodată într-un singur loc mai mult de șase luni adunate. Urmezi un circuit sau altul.

- Dar Grand Prix-ul e mai captivant.

- în unele privințe. Dar, cum e și cu cântatul, necesită multă transpirație și pregătire pentru câteva minute în lumina reflectoarelor.

- De ce te-ai măritat cu el?

Ea privi spre el. Ochii ei erau suficient de

calmi, dar el gândi că zâmbetul ei era un pic trist.

- Era un cavaler pe un cal alb. Mereu am crezut în poveștile cu zâne.

capitolul 4

Nu era sinceră cu eL Dylan nu avea nevoie de un detector de minciuni ca să știe că Abby se îndepărta de adevăr de fiecare dată când vorbeau. Și, când o făcea, o făcea cu calm, privindu-l drept în ochi. Doar cea mai mică schimbare din tonul ei, mica ezitare îl făceau să își dea seama că mințea.

Nu-l deranjau minciunile. De fapt, se aștepta să le întâlnească în munca lui. Motivele pentru minciuni puteau fi variate - protecție, jenă, nevoia de a face imaginea mai strălucită. Oamenii voiau să se înfățișeze în cea mai bună lumină, și era datoria lui să găsească umbrele. O minciună - sau mai degrabă motivul care cauza minciuna - îi spunea mai mult decât simplul adevăr. Experiența lui de reporter îl învățase să își bazeze o poveste pe fapte, fapte confirmate, și să lase judecata pentru cititori. Poate că opinia lui mai ieșea la iveală, dar rareori își trăda sentimentele. Principala lui problemă cu Abby era că încă nu îi găsise motivația. De ce să mintă, când adevărul ar vinde, fără îndoială, mai multe cărți? Senzaționalul vindea mai bine decât fericirea casnică. Nu ajunsese la punctul în care să își descrie căsătoria ca fiind idilică, dar cu siguranță reușise să evite zonele problematice.

Și fuseseră multe.

Singur în camera lui, cu lampa de birou aprinsă, Dylan scoase un teanc de înregistrări.

Se uită la ceas și văzu că era trecut de miezul
noptii. Restul dormeau de mult,

dar orele normal nu făcuseră niciodată parte din viața lui. Programele și orele fixe încătușau un om. Lui Dylan nu îi plăceau zidurile decât atunci când le construia el. Putea lucra în timpul zilei dacă voia sau putea lucra noaptea, pentru că orele nu contau. Contau doar rezultatele.

În jurul lui, casa era cufundată în liniște; se auzea doar un vânt slab pe la ferestre. Ar fi putut fi singur - dar era conștient, poate prea conștient, că nu era singur. Erau trei oameni în casă, și i se păreau fascinanți. Chris și Ben, Dylan își amintea cu compasiune, se duseseră în camerele lor după o dojană fermă și câteva lacrimi. Folosiseră cel mai bun porțelan al mamei lor pentru a hrăni câinele, ceea ce nu fusese cea mai inteligentă mișcare pe care ar fi putut să o facă.

Ea nu ridicase nici măcar o mână la ei, nici nu țipase, dar predica ei și dezaprobarea îi făcuseră pe băieți să-și plece capul. Bun truc.

Deși îl amuza, Dylan îndepărtă din minte toată povestea. Avea de lucrat și de descifrat o femeie.

Le luase deja interviuri câtorva oameni despre Chuck Rockwell. Opiniile și sentimentele față de el erau variate, dar nici unele nu erau incerte. Singurul lucru ferm pe care Dylan îl remarcase era că oamenii ori îl adoraу pe Rockwell, ori îl detestau. Dylan luă banda pe care scria Stanholz și o roti în mâna lui.

Grover P. Stanholz fusese primul copilot al lui Chuck, un avocat bogat din Chicago care iubea cursele și avea legături personale cu familia Rockwell. Timp de zece ani, jucase rolul de tată, mentor și bancher pentru Rockwell. Il văzuse pe tânărul pilot evoluând de la un debutant dornic la unul dintre cei mai buni concurenți din circuit. Cam cu un an înainte de moartea sa, Stanholz retrăsese sprijinul financiar oferit protejatului său faimos. Gânditor, Dylan puse caseta în reportofon și o parcurse până aproape de sfârșit. Ii luă o clipă să găsească bucata pe care o căuta.

- Rockwell era un învingător, câștiga bani și îmi era prieten, se auzi vocea lui Dylan prin boxă, joasă și clară.

Dădu mai încet, astfel încât sunetul să nu treacă mai departe de camera lui.

- De ce nu i-ai mai fost copilot când avea cele mai mari șanse să câștige Grand Prix-ul francez?

Urmă o tăcere îndelungată, apoi un fâșâit. Dylan își aminti că Stanholz își scosese un trabuc și îl desfăcuse pe îndelete.

- După cum am explicat, interesul meu față de Chuck nu era doar financiar. Fusesem un prieten apropiat al tatălui său, eram prietenul mamei lui. Urmă o altă tăcere, cât Stanholz își aprinse trabucul. Când Chuck a început, era deja un câștigător. O puteai vedea în ochii lui. Frumusețea stătea în faptul că iubea și respecta sportul. Era... special.

-Cum?

- Se îndrepta direct spre vârf. Fie că îl susțineam eu, fie că trebuia să se lupte ca să facă rost de bani pentru a participa, avea să ajungă în vârf.

- Nu putea să folosească banii familiei Rockwell?

- Ca să participe la curse? Râsul lui Stanholz se auzi ca un şuielat. Banii lui Chuck erau bine ascunşi în bancă. Janice îl adora. Nu ar fi dat niciodată bani ca el să poată conduce cu două sute şi ceva de kilometri la oră. Crede-mă, mi-a făcut zile fripte pentru că l-am ajutat, dar era greu să îi rezisti băiatului. Zisese asta cu un oftat, cu regret. Bărbaţi ca Chuck nu întâlneşti oricând. Pentru a participa la curse ai nevoie de aroganţă, dar şi de smerenie. Este nevoie de raţiune, dar şi să nu îţi pese de propria viaţă şi de membrele tale. Era devotat profesiei sale şi dornic să îşi facă un nume. Mereu m-am întrebat dacă problema nu a fost că a câştigat prea mult prea devreme. Chuck a început să se considere indestructibil. Şi avea senzaţia că nu trebuia să dea socoteală nimănui.

- Să nu dea socoteală?

Aici, mai urmă o pauză, o ezitare, apoi un oftat liniştit.

- Orice făcea - oricum făcea - era corect, pentru că el era cine era. Uitase, dacă înţelegei ce vreau să spun, că era om. Chuck Rockwell era pe un drum pe care urma să se ciocnească

cu el însuși. Dacă nu ar fi avut accidentul la Detroit, l-ar fi avut în altă parte. Am crezut că, dacă refuz să îi mai fiu copilot, asta îl va pune pe gânduri.

- Cum adică era pe un drum pe care urma să se ciocnească cu el însuși?

- Chuck își forja și propriul lui motor. Mai devreme sau mai târziu, avea să se epuizeze.

- Droguri?

- Nu pot să comentez despre asta.

Era vocea unui avocat, fără emoție și seacă.

- Domnule Stanholz, s-a zvonit că Rockwell folosea droguri, mai precis cocaină, de ceva vreme, înainte de accidentul mortal de la Detroit.

- Dacă vrei o dovadă, va trebui să cauți în altă parte. Chuck nu a murit ca un bărbat admirabil, dar a avut momentele lui. Mi le amintesc.

Dylan opri nemulțumit reportofonul. Era cel mult o non-negare. Avea dovezi, deși alții refuzaseră să fie înregistrați, că Chuck Rockwell era dependent de droguri. Dar fusese curat la ultima cursă. Se stabilise asta la autopsie.

În orice caz, asta era doar o parte. Mai erau și altele.

Pe următoarea casetă era scris „Brewer”. Lori Brewer era sora bărbatului care fusese copilotul lui Rockwell pe parcursul ultimului său an. Fostă fotomodel, divorțată, Lori era,

după propriile spuse, o femeie căreia îi plăceau bărbații care își asumau riscuri. Soția lui Rockwell nu fusese la standuri în timpul ultimei lui curse. Dar amanta fusese.

Dylan puse caseta și o porni.

-... Cel mai excitant și energic bărbat pe care l-am cunoscut.

Vocea lui Lori avea un ton jos și senzual, tipic sudist.

- Chuck Rockwell a fost o vedetă, rapid și fierbinte. Știa cât valorează. Admir asta la un bărbat.

- Domnișoară Brewer, ați fost însoțitoarea constantă a lui Rockwell.

-Amantă, îl corectă ea. Nu mă rușinez cu asta. Chuck era un amant devastator, la fel cum era și ca pilot. Nu folosea jumătăți de măsură la nimic. Scoase un râset jos, cald și dulce. Nici eu.

- Vă deranja că era căsătorit?

- Nu. Eu eram acolo, ea, nu. Uite, ce fel de mariaj este ăla în care oamenii se văd de trei sau patru ori pe an?

- Unul legal.

Iși aminti că ea răspunsese destul de relaxat, doar ridicând din umeri.

- Chuck plănuia să divorțeze de ea oricum. Problema era că ea ținea bine de contul lui bancar. Avocații negociau un aranjament.

Dylan opri înregistrarea cu o înjurătură mormăită. În conversațiile cu Abby, ea nu menționase nici măcar o dată divorțul. Exista

mereu posibilitatea ca Rockwell să o fi mințit pe Lori Brewer. Însă Dylan nu credea că abila domnișoară Brewer putea fi păcălită prea mult. Dacă procedurile de divorț fuseseră demarate, Abby făcea tot ce putea să le acopere. Dylan nu ajunsese în acel punct, nici nu o menționase pe Lori Brewer. Era conștient că, în momentul în care avea să o facă, ea avea să vadă în el un dușman. Orice avea să mai afle de la ea după acel moment avea să fie scos cu forța. Așa că trebuia să aștepte. Ceea ce voia el de la Abby trebuia obținut prin răbdare.

Dădu la o parte înregistrările altor piloți, mecanici, altor femei și o alese pe cea pe care scria „Abby”. Nu observase că, dintre toate casetele pe care le avea, a ei era singura pe care nu scria doar numele de familie. Încetase să se mai gândească la ea ca la doamna Rockwell. Înregistrarea era din această dimineață, când o încolțise în camera de zi. Împacheta hainele, și el se gândise că nu mai văzuse pe cineva făcând această activitate casnică liniștită și care consuma timp de mai mulți ani decât putea să numere. La radio era o melodie veche din anii '50 și refrenul cu doo-wop și *sha-la-la* se revărsase în timp ce ea sorta șosete.

Își aminti cum arăta ea. Părul ei era strâns într-o coadă de cal și pomeții îi ieșeau în evidență cu o eleganță subtilă. Gulerul unei cămăși în carouri ieșea peste marginea unui hanorac prea mare, lăsându-i curbele și liniile

corpului în mister. Purta șosete groase. Focul trosnea în spatele ei, flăcările înconjurând lacome buștenii noi. Arăta așa mulțumită și în pace cu ea însăși, că, pentru un moment, el nu voise să o deranjeze. Dar avea o treabă de făcut. Așa cum și acum avea o treabă de făcut. Dylan apăsă pe butonul de pornire.

- Cursele au făcut să existe tensiuni în căsnicia ta?

- Chuck era pilot când l-am cunoscut. Vocea ei pe bandă răsuna calmă și clară după cea mieroasă a lui Lori Brewer. Cursele făceau parte din căsnicia mea.

- Atunci, înseamnă că îți plăcea să îl privești când era în cursă?

Urmase o pauză lungă, cât ea își luase timp să caute cuvintele potrivite.

- Intr-un fel, cred că Chuck era în formă maximă când era la volan, pe pistă. Era incitant, aproape straniu de abil. Încrezător, adăugase ea, privind dincolo de Dylan, în trecutul ei. Era așa încrezător în el însuși, în abilitățile lui, că nu mi-a dat niciodată prin cap că va pierde cursa, cu atât mai puțin că va pierde controlul.

- Dar, după primele opt sau nouă luni, nu ai călătorit cu soțul tău.

- Eram însărcinată cu Ben. Zâmbise puțin când scosese din coș un pulover mic și uzat. Începuse să îmi fie greu să merg din oraș în

oraș, de la cursă la cursă. Chuck era... Si iată, își notă Dylan, mica variație de ton. Era foarte înțelegător. La scurt timp după aceea, am cumpărat locul ăsta. O casă. Eu și Chuck am fost de acord că Ben, apoi și Chris aveau nevoie de genul ăsta de stabilitate.

- Este greu să îți imaginezi că un bărbat precum Chuck Rockwell s-ar așeza la casa lui într-un asemenea loc. Dar el nu s-a așezat, nu-i așa?

Ea împacheta cu grijă un hanorac roșu strălucitor.

- Chuck avea nevoie de un loc pe care să îl considere acasă, ca oricine altcineva. Dar avea nevoie și de curse. Le-am combinat pe amândouă.

„Subterfugii”, se gândi Dylan când opri înregistrarea. Jumătăți de adevăruri și minciuni directe. Ce joc făcea? Și de ce? O cunoștea destul de bine și era sigur că nu era proastă. Ar fi știut despre infidelitățile soțului ei și mai ales despre relația cu Lori Brewer. II proteja? Părea greu de crezut că proteja un bărbat care o înșelase, ba chiar pe față, în public, fără un dram de discreție.

Era... fusese... genul de femeie care să se mulțumească să stea în umbră și să se ocupe de treburile casei? Sau era... fusese... o femeie cu ochii pe șansa principală?

Și ce fel de bărbat fusese Rockwell? Fusese un pilot egoist, un amant generos sau un soț și

tată înțelegător? Lui Dylan îi venea greu să creadă că vreun bărbat putea să fie toate trei la un loc. Abby era singura care putea să îi ofere răspunsurile de care avea nevoie. Trecând cu mâna prin păr, se îndepărtă de birou. Voia să noteze câte ceva. Odată ce începea, poate reușea să pună totul într-o anumită perspectivă. Privi spre mașina de scris și spre casete. Cafea, decise el. Avea să fie o noapte lungă.

Pe hol, ardea o lumină slabă. Privi de-a lungul coridorului spre locul unde dormea Abby. Ușa ei era parțial deschisă, iar camera era cufundată în întuneric. Avea nevoie să traverseze holul și să deschidă ușa puțin mai mult, ca să o vadă în lumina de pe hol. Ce îi păsa lui de intimitatea ei? Împungea și zgândărea intimitatea ei de fiecare dată când o întreba ceva. Ea încasase un cec ce îi dăduse lui permisiunea să facă asta.

Nu, nu îi păsa deloc de intimitatea ei. Dar propria lui conservare era altceva. Dacă privea, voia să atingă. Dacă atinge, risca să nu se poată retrage. Așa că se îndepărtă de camera ei și coborî scările. Focul din camera de zi ardea încet.

Intr-o noapte, o privise pe Abby cum se ocupa de foc și trebuise să admită că ea se descurca mai bine decât el. Lăsă focul în pace și trecu prin hol spre bucătărie. Ea era acolo, în întuneric, la bar. Singura lumină era cea care venea de la focul din bucătărie și de la

semiluna de afară. Avea coatele de o parte și de alta a unei căni, cu bărbia rezemată în ambele mâini. I se păru că arăta incredibil de singură.

- Abby?

Ea sări. Ar fi putut fi amuzant dacă nu ar fi văzut cât de albă îi era fața înainte ca privirea ei să se concentreze asupra lui.

- Scuze, nu am vrut să te sperii.

- Nu te-am auzit când ai coborât. S-a întâmplat ceva?

-Voiam cafea. Dar, în loc să se ducă la aragaz, se îndreptă spre ea. Credeam că dormi.

- Nu pot să dorm. Zâmbi puțin și nu se jucă cu părul sau cu marginea halatului, cum se așteptase el. Apa încă e fierbinte. Tocmai am făcut ceai.

El se așează pe scaunul de lângă ea.

- Probleme?

-Vinovăție.

Instinctele lui de reporter se treziră, luptându-se cu o dorință neașteptată de a pune un braț în jurul ei pentru a-i oferi alinare.

- în legătură cu ce?

-Văd lacrimile din ochii lui Chris când l-am trimis la culcare fără să îl las să se uite la emisiunea lui preferată.

El nu știa dacă să râdă de el sau de ea.

- Sunt șanse mari să își revină.

- Farfuria nu era așa importantă. Luă cana cu ceai, apoi o lăsă jos fără să bea. Nu le

folosesc niciodată. Sunt urâte.

- Uh-huh. Poate ar trebui să ducă una sau două în hambar, la cai.

Ea deschise gura, apoi râse. De data asta, când săltă cana, bău. Calma un gât uscat și vag dureros.

- Nu aș merge chiar așa departe. Janice i le-a dat lui Chuck. Mie și lui Chuck, se corectă ea, puțin cam rapid. Sunt Wedgwood.

- Și ar trebui să fie tratate cu respectul cuvenit, zise el. Nu pierduse scăparea ei. Deci care este problema? întrebă el.

- Detest să îmi pierd cumpătul.

- Chiar așa? Nu ai ridicat vocea.

- Nu trebuie să ții ca să îți pierzi cumpătul. Privi afară pe fereastră și își dori să nu mai fie așa de frig. Dacă ar fi fost primăvară, ar fi putut ieși să stea pe verandă și să privească cerul. Era doar o farfurie, până la urmă.

- Și era doar o emisiune la televizor.

Ea se rezemă de spătarul scaunului, oftând.

- Crezi că mă port prosteste.

- Bănuiesc că te porți ca o mamă. Nu prea am experiență în domeniul ăsta.

- Este așa greu când ești singurul care face regulile și ia deciziile... și face greșelile. Își trecu o mână prin păr într-un gest inconștient care făcu ca părul să se așeze frumos în jurul feței ei. Uneori, noaptea târziu, ca acum, mă îngrijorez că sunt prea dură cu ei. Că le cer prea mult. Sunt doar copii. Acum, i-am trimis

la culcare, Chris trăgându-și nasul și Ben stând îmbufnat, și...

Dylan o întrerupse.

- Poate ești prea dură cu mama lor.

Ea se opri, se uită fix la el, apoi se uită la ceaiul ei.

- Sunt responsabilă.

Și asta era, o putea auzi în tonul ei. El începu să renunțe, să o lase în propria nefericire. Dar orice credea despre ea, orice nu credea despre ea... știa că ea le era devotată copiilor ei.

-Uite, nu știu totul despre copii, dar aș zice că micuții tăi sunt normali și echilibrați. Poate ar trebui să te felițiți în loc să te plângi.

- Nu fac asta.

- Ba da.

Ea așteptă să apară enervarea, dar nu se întâmplă asta. Simți, în schimb, cum dispare vinovăția.

- Mersi. Ușurată acum, Abby își încălzi mâinile de cană. Cred că ajută să primești puțin sprijin moral din când în când.

-Nici o problemă. Nu îmi place să văd o femeie îmbufnată lângă ceaiul ei.

Ea râse, dar el nu-și putu da seama dacă râdea de ea sau de el.

- Eu nu mă îmbufnez niciodată, dar sunt o campioană la învinovățit. Erau momente, când Ben trecea prin crizele de la doi ani, când o sunam pe mama și o ascultam la telefon cum îmi spunea că băiatul probabil nu va ajunge un

maniac sinucigaș.

- Aș fi crezut că discutai asta cu soțul tău.

-Asta nu ar fi făcut... Se opri. Era târziu, și ea era obosită și mult prea vulnerabilă. Îți fac cafeaua aia, zise ea și dădu să se ridice.

- Nu vreau să mă servești.

Mâna lui era pe brațul ei, și, deși atingerea era ușoară, era suficient cât să o țină pe loc.

Ea simți, în mod incredibil, o dorință de a se duce în brațele lui. Voia să fie ținută în brațe, voia ca el să o îmbrățișeze și să nu îi mai pună nici o întrebare. Dar sigur că el avea să o întrebe. Mereu avea să întrebe, și ea nu putea să îi răspundă mereu. Abby rămase pe loc și păstră distanța.

- Și eu nu vreau să mă intervievezi acum.

- Nu l-ai menționat niciodată pe Chuck în calitate de tată, Abby. De ce?

- Poate pentru că nu m-ai întrebat niciodată.

- Te întreb acum.

-Ți-am spus, nu am chef de un interviu. Este târziu. Sunt obosită.

-Și minți.

Strânsoarea lui deveni mai puternică, suficient cât să îi facă inima să bată neregulat.

- Nu știu despre ce vorbești.

Era sătul de toate eschivele ei, sătul să se uite la chipul ei și să știe că adevărul nu era acolo.

- De fiecare dată când ating un anumit subiect, îmi dai răspunsurile astea prestabilite. Foarte drăguțe și bine repetate. Trebuie să mă întreb de ce. De ce vrei să îi speli păcatele lui Chuck Rockwell?

O rănea. Nu îi rănea brațul - abia îi simțea degetele ci o rănea adânc în zone pe care ea se amăgea crezând că sunt în siguranță.

- Era soțul meu. E ăsta un răspuns mulțumitor pentru tine?

- Nu. Putea să audă cum în vocea ei tremurau emoțiile. Așa că avea să preseze, să preseze acum. Teoria mea este că, dacă el dădea bine, dădeai și tu mai bine. Și, dacă mariajul tău părea să meargă bine, Janice Rockwell era fericită. Chuck era singurul ei fiu, și cineva trebuia să îi moștenească toți banii.

Pentru a doua oară, o văzu cum pălește la față, dar, de data asta, recunoscuse furia, nu teama. Se dezlănțuise în ea; o putea simți doar atingându-i brațul.

El voia asta. Voia să facă găuri în calmul ei și să ajungă la adevăr. Și la ea.

- Dă-mi drumul!

Vocea ei vibră în liniștea din bucătărie. În spatele lor, un buștean trosni și aruncă scânteii spre grilajul șemineului. Nici unul din ei nu observă asta.

-Vreau un răspuns mai întâi.

- Se pare că îl ai deja.

- Dacă vrei să cred altceva, spune-mi!

-Nu mă interesează ce crezi. Și asta, își dădu ea seama, era cea mai mare minciună dintre toate. Îi păsa, și, pentru că îi păsa, acuzațiile lui o zdrobeau. Mai fusese zdrobită și înainte și înțelesese că plângându-se de asta nu se alegea decât cu umilință. Îți voi da ce vrei să auzi, și să terminăm. Am ales să exploatez căsnicia mea, să iau bani de pe urma faimei și a reputației soțului meu mort. Din moment ce sunt mai mult decât sigură că Janice Rockwell va citi cartea, vreau să fiu sigură ca va fi satisfăcută de rezultat. Evident că vreau ca ea să vadă că mariajul meu cu Chuck a fost unul solid. Orice mizerie reușești să descoperi nu va veni de la mine. Mulțumit?

El îi dădu drumul la braț. În câteva secunde, ea îi confirmase tot ce credea el despre ea și contrazisese tot ce începea să simtă.

- Da, sunt mulțumit.

-Bine. Dacă mai ai alte întrebări, întreabă-mă mâine, când merge înregistrarea.

O privi cum se depărta și se întrebă cât avea să îi ia să separe minciunile de adevăr.

Abby se trezi rapid și, după prima jumătate de cană de cafea, era complet trează și gata să preia inițiativa. Acum era reticentă să se dea jos din pat. Mușchii o dureau, tâmpilele îi pulsau. Dădu vina pe o noapte agitată și își începu rutina de dimineață fără chef.

Băieții erau destul de veseli în timp ce își mâncau micul dejun. Altercația din seara

precedentă era deja uitată. După ce îi trimise la școală, savură încă o cană de cafea, așteptând ca organismul să se sincronizeze cu programul ei.

Încă târându-se, se înfodolise în haină și ieși din casă. Soarele era strălucitor, aerul se încălzea cu primele promisiuni ale primăverii, dar ea tremura și își dori să își fi luat un pulover în plus pe ea. Să răcească, hotărî ea în timp ce își freca locul dureros de la ceafă. Ei bine, nu avea timp de așa ceva. Trecu pe pilot automat, adună ouăle, apoi se îndreptă spre hambar. Grajdurile trebuiau curățate, caii trebuiau hrăniți și țesălați. Pentru prima dată în mai mult decât își putea aminti, se necăji din cauza orelor petrecute muncind. Tot ce făcea era să curețe după alții, să aibă grijă de problemele altora și să se ocupe de chestiile care trebuiau făcute. Când avea să aibă timp pentru ea? Timp să stea cu o carte, într-o după-amia- ză. O carte. Aproape rîzînd de ea însăși, adună căpestre- le. Nu era acum momentul să se gîndească la cărți - cu atât mai puțin la o anumită carte. Uitase că putea fi rănită. Trecuse așa mult timp de când avusese de-a face cu cineva care putea să...

Apăsînd cu degetele peste ochi, Abby se opri. Nu putea să spună că în relația ei cu Dylan exista implicare. Doar afaceri, genul de afaceri care erau menite să le aducă amîndurora beneficii - asta era tot. Nu conta, nu putea conta pentru ea că el credea că ea

era o oportunistă. Abby bănuia că ăsta era cel mai drăguț cuvânt pentru a exprima ce credea el despre ea. Dacă făcea după cum îi dictau sentimentele rănite și-l dădea afară, nu obținea nimic. În orice caz, semnase hârtiile și era obligată să îl țină prin preajmă.

Și când se terminau obligațiile ei? Abby dădu drumul primilor doi cai în padoc, apoi se întoarse la hambar. Avusese obligații față de Chuck, apoi față de copiii ei. Acum, din cauza lor, avea obligații față de Chuck. Așa că avea să îl lase pe Dylan Crosby să creadă ce voia despre ea atât timp cât își scria cartea.

Obosită, își sprijini capul de crupa calului. Carnea lui era răcoroasă și prietenoasă. Doamne, avea nevoie de un prieten. Cum putea gândi corect când capul îi bubuia? Cu toate astea, trebuia să o facă. Izbucnirea din seara precedentă ar putea să o coste. Dacă Dylan își făcuse o impresie proastă despre ea, avea să lase să se simtă asta și în modul în care scria? La naiba, ce îi păsa lui de motivele ei pentru ca acea carte să vadă tiparul? Oricare ar fi fost motivele, el era plătit să scrie. Motivația ei nu avea nici o legătură cu povestea vieții lui Chuck. Și totuși, avea de-a face cu asta. Făcu al doilea drum afară și se întoarse după ceilalți cai. Poate după ce termina în hambar mintea ei avea să fie mai limpede. Apoi avea să știe modalitatea corectă de a-l trata pe Dylan.

Își aminti de dimineața când soarele fusese strălucitor și puternic pe chipul ei și el o ținuse

în brațe. O dorise, încă își amintea cum îi arătau ochii, cum se simțise gura lui când o atinsese în treacăt pe a ei. Pentru o clipă, pentru un moment îngăduitor, ea își dori ca el să fie cineva pe care se putea baza, cineva în care să aibă încredere. Asta era o prostie. Știuse înainte de a-l întâlni că el avea o treabă de făcut. La fel și ea.

Când termină cu primul grajd, pielea ei era acoperită de transpirație. Când ridică furca să se apuce de următorul grajd, i se păru mai grea decât de obicei.

- Mi se pare că ar trebui să îți angajezi niște ajutoare.

Dylan stătea în ușă, cu soarele în spate și chipul în umbră. Abby se opri suficient cât să îi arunce o privire.

-Așa ți se pare? O să am asta în vedere.

El luă o furcă, dar doar se sprijini pe ea.

-Abby, de ce nu renunți la mascarada asta - știi la ce mă refer... mica luptătoare casnică muncind de la răsărit la apus ca să își întrețină familia.

Ea se concentrează asupra a ceea ce făcea.

- încerc să te impresionez.

-Nu te deranja. Cartea este despre Chuck Rockwell, nu despre tine.

- Bine, Renunț la teatru imediat ce termin cu bălegarul ăsta.

Deci avea gheare. Degetele lui se încordară

pe coada uzată de lemn, până când le relaxă voit. Voia să ajungă la ea, dar trebuia să rămână stăpân pe sine.

-Ascultă, atât timp cât lucrurile nu evoluează, cartea bate pasul pe loc. Din moment ce amândoi vrem să înaintăm, hai să nu mai jucăm jocuri!

- Bine. Pentru că avea nevoie să se odihnească un moment, se opri și se sprijini pe furcă. Ce vrei, Dylan?

- Adevărul - sau cât de aproape poți să fii de el. Ai fost măritată cu Rockwell timp de patru ani. Asta înseamnă că sunt părți din viața lui pe care le cunoști mai bine decât oricine. Alea sunt părțile pe care le vreau de la tine. Alea sunt părțile pe care ai fost plătită să mi le oferi.

-Am spus că am să vorbesc cu tine când merge înregistrarea și așa voi face. Reveni la grajd. Acum, am de lucru.

- Lasă-l naibii de lucru! Dylan o apucă de revere și o întoarse. Furca ei se lovi de ciment. Cheamă pe cine face lucrul ăsta de obicei și hai la treabă! Am obosit să îmi pierd timpul.

- Personalul meu? S-ar fi retras, dar nu credea că avea forța. Îmi pare rău, le-am dat liber o lună. Dacă vrei să muncești, adu-ți reportofonul aici. Caii au nevoie să fie îngrijiți.

- Cine dracu' ești? întrebă el, scuturând-o. Fu la fel de surprins ca ea când genunchii ei cedară. Ținând-o ferm, o lipi de grajd. Ce se întâmplă cu tine?

- Nimic. Încercă să îi îndepărteze mâna, dar nu reuși. Nu sunt obișnuită să fiu zgâlțâită.

- Ești mai zgâlțâită în metrou, murmură el.

El făcuse să se simtă ca o brută și detesta asta. Ii dădu drumul.

-Tu știi mai multe despre asta decât mine. Înfuriată pe ea însăși, se aplecă să ridice furca. Când întoarse capul, se prinse de partea laterală a grajdului pentru a se sprijini.

Înjurând, Dylan o apucă de umeri.

-Uite ce e, dacă ești bolnavă...

-Nu sunt. Eu nu mă îmbolnăvesc niciodată. Sunt doar puțin obosită.

Și palidă, își dădu el seama când se uită la ea. Își dădu mânușa jos și lipi mâna de fața ei.

- Ai febră.

- îmi este doar prea cald.

Vocea îi deveni mai stridentă din cauza panicii de a fi atinsă, deși avea nevoie de acea atingere.

- Lasă-mă în pace până termin aici!

-Nu suport martirii, bombăni el, luând-o de braț.

Rar, foarte rar, lăsa Abby ca moștenirea ei irlandeză să iasă la suprafață într-o izbucnire de furie oarbă. Mereu lăsase asta în seama celorlalți membri ai familiei ei, și ea trecea peste dificultăți cu calm. Acum, nu era unul dintre acele momente. Își trase brațul și îl împinse pe Dylan în peretele grajdului. Puterea pe care o scosese la suprafață îi uimi pe amândoi.

- Nu mă interesează ce nu suporti. Nu dau doi bani pe ce crezi tu. Hârtiile alea pe care le-am semnat nu îți dau dreptul să te bagi în viața mea. Îți voi spune eu când o să am timp pentru întrebările și acuzațiile tale. Chiar dacă tu crezi că este un joc sau o mască, am treabă de făcut. Te poți duce dracului.

Când se întoarse și apucă mânerule roabei, gâfâia. O ridică, făcu doi pași, apoi îi dădu drumul din nou când forța ei se evaporă.

-Te descurci minunat. Era sătul de ea și de el însuși, dar va trebui să se ocupe de asta mai târziu. Acum, dacă nu cumva se înșela foarte tare, femeia avea nevoie de un pat. De data asta, când o luă de braț, ea nu putu să facă mai mult decât să se scuture.

-Nu mă atinge.

- Scumpo, am făcut tot ce am putut să nu te ating toată săptămâna.

Când ea se împiedică, el înjură, apoi o luă în brațe.

- De data asta, va trebui să suportăm amândoi.

-Nu trebuie să mă cari. Apoi începu să tremure. Prea slăbită, lăsă să îi cadă capul pe umărul lui. Nu am terminat, zise ea.

- Ba da, ai terminat.

- Ouăle.

- Le iau eu mai târziu - după ce te vâr în pat.

- În pat? Se ridică din nou, observând cu greu că tocmai ajungeau pe verandă. Nu pot să

stau în pat. Nu m-am ocupat de cai, și veterinarul vine la ora unu să se uite la iepe. Domnul Jorgensen vine cu el. Trebuie să vând mânzul.

-Sunt sigur că Jorgensen o să fie încântat să îți cumpere mânzul după ce îi dai gripă.

- Gripă? Nu am gripă, doar o mică răceală.

- Gripă. Dylan o așează pe pat, apoi îi dădu jos cizmele. Aș zice că îți revii în vreo două zile.

-Nu fi absurd! Reuși cu mare efort să se sprijine în coate. Am nevoie de câteva aspirine.

- Poți să te dezbraci singură sau ai nevoie de ajutor?

- Nu mă dezbrac, zise ea direct, deși, dacă și-ar fi putut pune o dorință în acel moment, ar fi fost să doarmă.

- Cu ajutor, atunci.

Se așează și începu să îi descheie haina.

-Nu îmi trebuie și nici nu vreau ajutorul tău. Se agăță de fărâma de demnitate rămasă și se chinui să stea în fund. Uite, poate am puțină gripă, dar am și doi copii care vor intra pe ușă la trei și douăzeci și cinci. Intre timp, trebuie să țin caii, mai ales pe Eve. Depind multe de afacerea cu Jorgensen.

Dylan îi studie chipul. Pielea ei era palidă, ochii ardeau de febră. Cea mai rapidă metodă de a o liniști era să fie de acord cu ea.

- Bine, asta este la ora unu. Fă-ți un bine și odih- nește-te timp de o oră. Când ea dădu să obiecteze, el clătină din cap. Abby, cu

siguranță îl vei impresiona pe Jorgensen când îi vei leșina la picioare.

Ea se clătina. Nu avea sens să nege. Ca să fie sinceră, nu credea că ar fi putut ridica un pieptene de țesălat în acel moment. Era o femeie practică, și cel mai practic lucru de făcut acum era să se odihnească până își recăpăta forța. Poate că nu îi convenea să fie de acord cu el, dar trebuia pur și simplu să treacă peste asta.

-Mă odihnesc o oră.

- Bine, treci în pat. Îți aduc două aspirine.

- Mersi. Își dădu haina jos când el se ridică. Apoi, după cum avea obiceiul, conștiința o împunse. Serios, apreciez, continuă ea.

-Nu e nici o problemă.

Când el plecă, Abby se prinse de piciorul patului și se ridică. Corpul ei o pedepsea cu o durere generalizată. Mișcându-se încet, se îndreptă spre dulap și scoase de acolo o cămașă de noapte din bumbac. Își dădu jos puloverul, apoi blugii. Extenuată de efort, rămase în picioare clătinându-se și tremurând. „Doar o oră, și voi fi bine”, își spuse ea.

Mai târziu, nici măcar nu își putea aminti cum trăsese pe ea cămașa și cum se târâse în pat.

Când reveni mai târziu, Dylan o găsi acolo. întinsă pe burtă, dormea atât de adânc, că nici nu se mișcă atunci când el o înveli. Nici nu se mișcă în momentul când el se apropie mai mult de ea și îi îndepărtă părul de pe față. Nu se

mișcă timp de o oră cât el stătu în scaunul de lângă patul ei, privind-o.

Și întrebându-se.

capitolul 5

Abby se trezi transpirată, cu dureri și dezorientată. Cât dormise? Apăsând cu podul palmelor peste ochi, încercă să își adune rezervele de energie. Pielea era lipicioasă, și pentru o clipă se gândi că gâtul ei fusese căptușit cu ceva fierbinte și amar. Fu nevoită să admită că orice o lovise o făcuse cu putere. Pentru că era singură, gemu puțin când se ridică. Apoi, uitându-se la ceasul de lângă ea, gemu din nou. 14.15. Dormise aproape patru ore. „Domnul Jorgensen.” Disperată, Abby sări din pat. Pulsația din capul ei reîncepu imediat, împreună cu o durere care părea să îi atingă fiecare centimetru din corp. Își dădu seama că era learcă de transpirație. Abby își înșfăcă blugii, apoi se sprijini de piciorul patului, așteptând ca slăbiciunea să treacă. „S-ar putea să fie încă aici”, își zise ea. Poate ajunsese târziu și chiar acum era în hambar, uitându-se la iapă. Eve nu fusese țesălată, dar Jorgensen o văzuse deja în cea mai bună formă a ei. Și veterinarul - veterinarul era obligat să susțină faptul că iapa era puternică și sănătoasă. Tot ce trebuia să facă era să se îmbrace, să iasă și să își ceară scuze. Dylan intră, ducând o tavă.

- Pleci undeva?

- Este trecut de ora două.

Deși abia simțită, era clar o acuzație.

- Ai dreptate.

Puse tava jos pe măsuta de toaletă și o studie. Cămașa de noapte era desfăcută la gât și îi alunecase nonșalant

pe un umăr – un umăr foarte subțire, foarte fin. Restul din ea era la fel de subțire, de la picioarele lungi de dansatoare la sânii subtil rotunzi și fermi.

Un bărbat avea dreptul să simtă o mică încordare, puțină căldură, un pic de dorință când vedea o femeie pe jumătate goală și un pat desfăcut. Doar că nu putea permite ca lucrurile să devină personale.

- Interesant, murmură el. Este prima dată când te văd în ceva ce nu are cinci centimetri grosime.

- Sunt sigură că arăt răvășitor.

- De fapt, arăți ca dracu'. De ce nu treci înapoi în pat înainte să cazi iar în genunchi?

- Domnul Jorgensen...

- Un omuleț interesant, termină Dylan. Mergând spre ea, Dylan îi luă blugii din mână și îi aruncă pe un scaun. A vorbit despre caii lui cu mai multă pasiune decât despre soția lui.

O așază pe pat în timp ce vorbea.

- Mai este aici? Trebuie să ies și să discut cu el.

- A plecat.

Cu puțină agitație, Dylan îi aranjă pernele la spate.

- A plecat?

- Da. Haide! Am reușit să găsesc asta printre recipientele de spray antiseptic și leucoplastele colorate.

Ea îndepărtă termometrul în timp ce încerca să se concentreze la următoarea mișcare.

- îl pot suna să reprogramăm. I-ai explicat de ce nu sunt disponibilă? Nu pot să cred că l-am pierdut. Veterinarul... veterinarul a...?

Dylan îi băgă termometrul în gură, apoi îi prinse ambele mâini înainte ca ea să-l scoată.

- Taci din gură!

Când ea începu să bombăne, el îi prinse bărbia cu cealaltă mână.

-Ascultă, dacă vrei să auzi despre Jorgensen, o să lași termometrul acolo și o să ții gura închisă. Ai înțeles?

Ea se prăbuși pe perne, aproape gata să se bosumfle. Ii vorbea de parcă era unul dintre copii. Nevăzând alternativa, ea încuviință din cap.

- Bun.

Îi dădu drumul la mâini și se duse după tavă. Abby trase imediat termometrul din gură.

-Veterinarul a examinat-o pe Eve? Am nevoie să...

- Pune-l la loc, altfel plec și te las să vorbești singură. După ce puse tava în poala ei, rămase în picioare, așteptând. Simți o plăcută senzație de satisfacție când ea se supuse. Veterinarul a zis că Eve este într-o formă perfectă, că nu întrevede vreo complicație și că poți să te aștepți să fete mânzul într-o săptămână.

Ea se întinse după termometru. Fu de ajuns ca el să ridice dintr-o sprânceană ca să o oprească.

- Despre cealaltă iapă, Gladys?

Când ea încuviință, el clătină din cap.

- Ce nume pentru un cal! Oricum, și ea este la fel de în formă. Jorgensen a zis să îți transmit că, dacă totul merge bine, te sună să discutați termenii după nașterea mânzului. Și a mai zis, continuă Dylan, apucând-o din nou de încheietură când ea se întinse, că are câteva nume pentru tine. Oameni care ar putea fi interesați de celălalt mânz. Am sentimentul că ar putea fi chiar el interesat dacă nu l-ar jupui nevastă-sa. îl poți suna când te pui pe picioare. Mulțumită?

Ea închise ochii și încuviință din cap. Se întâmpla, în sfârșit se întâmpla cu adevărat. Banii de pe mânji aveau să acopere o parte din ce mai rămăsese din împrumutul pe care fusese forțată să îl ia după moartea lui Chuck. Să scape de aproape toată datoria, să știe că într-un an sau doi avea să fie iarăși stabilă... În mod nebunesc, îi venea să plângă. Voia să se îngroape sub pături și să plângă până când lacrimile de ușurare ar fi spălat totul. Ținând ochii închiși, așteaptă până se adună.

„O femeie ciudată”, se gândi Dylan în timp ce o privea. De ce era așa emoționată de vânzarea a doi cai? Era sigur că prețul era corect, dar era doar o picătură într-o găleată dacă era să compare cu proprietatea pe care o moștenise de la Rockwell. Banii contau, probabil, decise el, deși nu-și dădea seama pe ce îi cheltuia. Pe mobile, poate. Patul ei era din secolul al XVIII-lea, și nu era ceva ce cumpătai cu ușurință. Și caili, desigur. Nu cumpărase

armăsarul cu un cântec și un fluturat din gene. Se uită la dulapul ei. Putea să pună pariu că o mare bucată din rest atârna înăuntru.

Când ea deschise ochii din nou, el scoase termometrul.

- Dylan, nu știu ce să spun.

- Um-hmm. Treizeci și nouă cu patru. Se pare că ai câștigat un premiu.

-Treizeci și nouă cu patru? Recunoștința ei dispăru. Asta-i ridicol, dă-mi să văd!

El nu o lăsă să atingă termometrul.

- Mereu ești un pacient așa groaznic?

-Nu sunt niciodată bolnavă. Cred că ai văzut greșit. El îi dădu termometrul, apoi o privi cum se încruntă.

- Ei bine, asta ar trebui să te facă să te simți mult mai rău.

Ii luă din nou termometrul, îl agită și apoi îl puse în suportul de plastic.

-Te poți hrăni singură sau ai nevoie de ajutor?

- Mă descurc. Se uită fără poftă la supa aburindă de pe tavă. De obicei, nu mănânc la prânz.

-Azi, ai să mănânci. Ai nevoie de lichide. Încearcă sucul întâi.

Luă paharul pe care i-l dădu el, apoi oftă. Nu era de mirare că o trata ca pe unul dintre băieți. Se purta ca unul.

-Mersi. Îmi cer scuze că mă plâng. Nu vreau să fiu irascibilă, dar sunt așa multe lucruri pe care trebuie să le fac. Iar dacă stau întinsă aici,

nu rezolv nimic.

- Indispensabilă, nu-i așa?

Ea îl privi din nou. Ceva se văzu în ochii ei - emoție, speranță, întrebări, nu putea să spună exact ce.

- Este nevoie de mine.

O spusese cu așa o disperare mută, că el se întinse și o mângâie pe obraz înainte să se gândească la gest.

-Atunci, ar fi bine să ai grijă de tine.

- Da. Ridică lingura și încercă să afișeze un pic de entuziasm pentru supă. Sunt o pacientă groaznică. Îmi pare rău.

- Este în regulă. Și eu sunt la fel.

Ca să-i facă pe plac, începu să mănânce.

-Nu arăți ca și cum te-ai fi îmbolnăvit vreodată.

- Dacă te face să te simți mai bine, acum câțiva ani am avut și eu gripă.

Ea zâmbi, cu autoironie în ochi.

-Contează. Oricum, sunt mai obișnuită să fac pe doctorul. Ambii băieți au avut varicelă în septembrie. Casa arăta ca un salon de spital. Dylan... Muncise la asta de câteva ori. Acum, înghițindu-și supa, se gândi că avea curaj. Îmi pare rău pentru aseară și pentru azi-dimineață.

- Îți pare rău pentru ce?

Ea privi în sus. Părea așa relaxat, așa impasibil. Cuvintele grele și certurile nu păreau să îl lase copleșit de vinovăție. Dar el nu mințise, amândoi știau asta. Se gândi că amândoi știau că ea avea să continue să mintă.

-Am spus lucruri pe care nu voiam să le spun. Așa fac mereu când sunt nervoasă.

- Poate că erai mai sinceră decât crezi.

Era încordat. Oricum ar fi arătat pe afară, era uimit de ea.

- Ascultă, Abby, încă intenționez să fac presiuni, presiuni zdravene asupra ta. Dar am cât de cât scrupule. Nu intenționez să încep să mă lupt cu tine până nu te pui pe picioare.

Ea zâmbi.

- Cât sunt bolnavă, sunt în siguranță.

- Ceva de genul ăsta. Nu mănânci.

- îmi pare foarte rău. Puse lingura jos. Pur și simplu, nu pot.

Ridică tava și o puse lângă pat.

- Ți-a zis cineva vreodată că îți ceri scuze prea mult?

- Da, zise zâmbind din nou. îmi pare rău.

- Ești o femeie interesantă, Abby.

- Oh? Era așa bine să se lase pe spate. Liniștită, trase păturile mai sus. Incredibil, dar era obosită din nou, așa obosită, că nu ar fi fost nevoie de nici un efort să se lase pe spate și să adoarmă. Mereu am crezut că sunt mai degrabă banală.

- Banală. Privi spre mâinile ei elegante și își aminti cât de competent munciseră. își aduse aminte de femeia în blană de nură, cu diamante strălucind la urechi, și se gândi apoi la cum împăturise ea hainele. Nu se potrivea cu banalul. Pur și simplu, nu se potrivea cu nimic.

-Am o poză de-a ta în dosarul meu, făcută la Monte Carlo. Erai înfășurată până la urechi în blană de nurcă albă.

- Blană de nurcă albă. Zâmbi somnoroasă pe măsură ce energia se storcea din ea strop cu strop. M-a făcut să mă simt ca o prințesă. A fost fabulos, nu-i așa?

- A fost?

- Mmm. Chiar ca o prințesă.

- Unde este?

- Pe acoperiș, zise ea și adormi.

Pe acoperiș? Probabil că delira dacă își imagina haine de blană pe acoperiș. Ea murmură puțin când el o așează mai confortabil. „O femeie foarte interesantă”, se gândi el din nou în timp ce se ridica să se uite la ea. Tot ce trebuia să facă era să umple spațiile goale. Când Dylan auzi prima lovitură, era în mijlocul transcrierii notițelor despre primul an la profesioniști al lui Rockwell. Înjură, dar fără patimă, oprind mașina de scris. Lăsând foaia scrisă pe jumătate, coborî să îi întâmpine pe băieți la ușa de la intrare.

-Nu a fost vina mea.

Ben se uită la fratele său, cu brațul în jurul câinelui.

- Ba a fost, tu... Chris caută prin vocabularul lui și scoase cea mai grea insultă... Idiotule!

-Tu ești idiotul. Doar pentru că...

- Probleme? întrebă Dylan deschizându-le ușa.

Ambii băieți aveau foc în ochi, și Chris era acoperit de noroi din cap până în picioare. Buza de jos îi tremura în timp ce arăta cu un deget murdar către fratele său.

- M-a împins.

- Nu te-am împins.

- Ii spun mamei.

- Stați, stați! Dylan blocă ușa și se alese cu niște noroi proaspăt pe blugi. Ben, nu crezi că ești cam mare să-l împingi pe Chris?

- Nu l-am împins. Bărbia i se ridică. Mereu zice că fac lucruri când eu nu le fac. îi spun mamei.

Lacrimi mare se adunară în ochii lui Chris în timp ce stătea pe verandă într-o mare mizerie. Dylan simți o dorință puternică și neașteptată de a se lăsa în jos și de a-l lua în brațe.

- Se curăță, zise el, abținându-se să șteargă nasul băiatului cu un deget. De ce nu-mi spui ce s-a întâmplat?

- M-a împins. Primele lacrimi începură să curgă. Era încă prea tânăr ca să îi fie rușine de ele. Doar pen' că este mai mare.

- Nu te-am împins. Ben rămase ferm pe poziție, ne-fiind nici el departe de lacrimi. Nu am vrut, oricum. Doar ne jucam.

- Un accident?

- Da, se smiorcăi el, făcându-se de râs.

- Nu strică niciodată să îți ceri scuze pentru un accident. Puse o mână pe umărul lui Ben. Mai ales când ești mai mare.

- îmi pare rău, mormăi el, aruncându-i o

privire fratelui său. Mama o să se supere că este plin de noroi. O să am probleme. Și este vineri.

- Uh-huh. Dylan se gândea. Chris trecuse de lacrimi și dădea cu degetele curios peste noroiul de pe haina lui. Ei bine, poate nu trebuie să îi spunem de data asta.

- Da? în ochii lui Ben apăru speranța, înlocuită rapid de neîncredere. O să vadă oricum.

-Nu, nu o să vadă. Haideți! Nevăzând altă cale, Dylan îl luă pe Chris pe sus. Te băgăm în mașina de spălat.

Copilul chicoti și își petrecu prietenos brațul murdar peste gâtul lui Dylan.

-Nu poți să pui oamenii acolo. Este prea mică. Unde este mama?

- Sus. Are gripă.

- Ca domnul Petrie?

- Exact.

Ben se opri când intrară în bucătărie.

- Mama nu este niciodată bolnavă.

- De data asta, este. Acum, doarme, deci haideți să nu facem gălăgie, bine?

-Vreau să o văd.

Dylan se opri din a deschide ușa de la spălătorie. Privi în urmă și îl văzu pe Ben în bucătărie, cu gura strânsă și ochii sfidători. Deși îl neliniștea, Dylan admira hotărârea lui Ben de a-și apăra mama,

- Să nu o trezești. Se întoarce în spălătorie. Bine, ti- grule, hainele jos.

Gata să facă întocmai, Chris se chinui să scape de haină.

- Profesoara mea a avut gripă săptămâna trecută, așa că a trimis un înlocuitor. Avea părul roșu și nu își putea aminti numele noastre. Mama va fi bolnavă mâine?

- Nu va fi la fel de bolnavă mâine.

Dylan găsi detergentul și încercă să se dumirească cum funcționa mașina de spălat.

- Îmi poate folosi creioanele. Chris se trânti pe podea și începu să tragă de cizme. Și îi putem citi povești. Ea îmi citește mie când sunt bolnav.

-Sunt convins că va aprecia.

- Dacă se simte prea rău, o poate avea pe Mary.

- Cine este Mary?

- Mary este câinele meu, cel pe care mi l-a dat mătușa Maddy când eram mic. Încă dorm cu ea, dar să nu-i spui lui Ben. Râde de mine.

Dylan zâmbi și reuși să facă mașina să se alimenteze. Era frumos să aibă cineva încredere în el.

- Nu o să spun nimic.

- Dacă se simte mai bine mâine, crezi că putem merge la film? A zis că ne duce la film sâmbătă.

- Nu știu.

Intorcându-se, Dylan văzu că băiatul făcuse după cum îi spusese. Se dezbrăcase la piele. Corpul lui micuț și voinic avea pielea de găină

și era murdar.

- Nu cred că trebuie să mergem așa departe. După ce luă un prosop de pe uscător, Dylan se aplecă și îl puse în jurul băiatului. O să ai nevoie de o baie.

- Urăsc să fac baie. Chris își înclină capul și îl privi solemn pe Dylan. Chiar urăsc.

- Problema este că ai dreptate. Dylan puse restul de haine în mașina de spălat și închise ușa. Nu intri în mașina de spălat.

Râzând, Chris își ridică brațele într-un gest de deschidere care îl lăsă pe Dylan fără cuvinte. Incapabil să îi răspundă, Dylan îl luă pe sus. „Dumnezeule”, se gândi el în timp ce-și freca nasul de al lui, „am reușit să păstrez o direcție mai bine de treizeci de ani și acum pun botul la un copil de șase ani cu noroi pe față.”

- Legat de baie...

- O urăsc.

- Haide, trebuie să ai vreo barcă sau ceva cu care să te joci pe acolo. Resemnăt, Chris se lăsă cărat către inevitabil.

- îmi plac mai mult camioanele.

-Atunci, ia un camion.

- Pot să iau trei?

-Atât timp cât rămâne loc și pentru tine. îl puse pe Chris jos din nou, lângă ușa băii. Acum, trebuie să faci liniște, da?

- Da, îi răspunse Chris în șoaptă. Mă ajuți să mă spăl pe cap? Aproape pot să mă spăl singur.

-Ah... Se gândi la câte avea de făcut. Sigur. Ia-o înainte și începe!

Să facă pe bona, se gândi Dylan în timp ce ezita în hol, nu fusese parte din înțelegere. Știa însă că nici Abby nu se bucura de asta mai mult decât el. Privi spre camera lui Ben. Ușa era închisă. Primul lui gând fu să îl lase pe băiat în pace și să se ocupe de treaba mai puțin complicată: spălatul pe cap al lui Chris. Înjurându-se în gând, Dylan merse spre camera lui și ciocăni.

- Poți să intri.

Dylan deschise ușa și văzu că băiatul stătea pe patul lui, cu o armată în miniatură împrăștiată în jurul lui.

-Ai văzut-o pe mama ta.

- Da. Nu am trezit-o. Ciocni doi dintre soldăței. Cred că este destul de bolnavă.

- Are nevoie să se odihnească. Dylan se așază pe marginea patului și ridică unul dintre soldăței. Probabil o să vrea companie mai târziu.

- Odată, am venit acasă de la școală, și ea era pe canapea și a zis că o durea capul. Dar știam că plânsese.

Derutat, Dylan alinia soldăței în tandem cu ai lui Ben.

- Mamele au nevoie să plângă uneori. Toată lumea, serios.

-Nu și bărbații.

- Ba da. Uneori.

Ben digeră informația, dar nu era pregătit să o creadă.

- Mama plângea și acum?

- De data asta, este doar bolnavă. Bănuiesc că se va simți mai bine dacă nu îi facem probleme.

- Nu vreau să îi fac probleme.

Vocea lui Ben era foarte fragedă și slabă.

- Sunt sigur că nu vrei.

Dylan se gândi la el însuși, la cum făcuse el presiuni, împinsese și trăsese. Munca lui. Dar asta nu îndepărta prea mult vinovăția.

- Nu am vrut să îl împing pe Chris jos în noroi, mormăi ei.

-Nici nu credeam asta.

Dar Dylan intenționase să o împingă pe Abby spre zid.

- Mama m-ar fi pedepsit.

- înțeleg. Dylan își dădu seama că admiră candoarea lui Ben, dar acum trebuia să facă ceva, și de unde dracu' să știe el cum să se poarte cu copiii? Iși trecu mâna prin păr și încercă să fie logic. Bănuiesc că va trebui să ne gândim la ceva. Vrei să te împing și eu în noroi?

Ben privi în sus, precaut. După ce întâlni privirea lui Dylan, el râse.

- Atunci, mama ar fi supărată pe tine.

- Corect. De ce nu faci tu treburile lui Chris în seara asta?

- Bine. Nu era cine știe ce. îi plăcea să petreacă timpul cu caii, și de obicei Chris îl

împiedica. Dylan fu mulțumit și surprins că putuse citi gândurile copilului. Asta include și vasele – este rândul lui Chris.

- Dar...

-Trăim într-o lume dură, băiete.

Dylan îl trase de o ureche și se duse să vadă de celălalt copil.

Abby se trezi la zgomotul făcut de o ceartă. O ceartă în șoaptă era tot o ceartă. Deschizând ochii, se concentra asupra copiilor ei, care stăteau la picioarele patului.

-Ar trebui să o trezim acum, insistă Ben.

-Ar trebui să așteptăm până vine Dylan sus.

-Acum.

- Dacă încă are temperatură?

- I-o luăm noi și aflăm.

- Știi cum? întrebă Chris, gata să se lase impresionat.

- Folosești chestia aia mică și subțire. I-o punem în gură și așteptăm.

- în timp ce doarme?

- Nu, prostule. Trebuie să o trezim.

- Sunt trează.

Abby se ridică pe perne în timp ce ambii băieți o priveau.

- Salut.

Nefind deloc sigur cum să se poarte cu o mamă bolnavă, Ben se juca neliniștit cu cuvertura.

- Salutare și vouă.

- Mai ești bolnavă?

Gâtul ei era așa uscat, că era surprinsă că

putea să vorbească. Fiecare mușchi din corpul ei se revolta în timp ce ea se împingea mai sus.

- Poate puțin.

- Vrei creioanele mele?

Nefiind genul ceremonios, Chris se urcă în pat ca să privească mai de aproape.

- Poate mai târziu, îi zise ea, trecând cu mâna prin părul lui. Acum ați ajuns de la școală?

- La naiba, nu. Suntem acasă de câteva ore. Corect, Ben?

-Am luat cina, confirmă Ben. Și ne-am terminat treburile.

-Cina? Abby văzu că se întunecase. Se uită la ceas și suspină. Mai pierduse trei ore. Ce ați mâncat?

- Tacos. Dylan le face foarte bune. Ai febră? Interestat, Chris își puse mâna pe capul ei. Ești fierbinte. Trebuie să iei medicamente cum am luat eu și Ben? Iți pot citi o poveste după.

- Tu nu știi să citești, zise Ben cu dezgust.

- Ba știu, domnișoara Schaeffer a zis că citesc foarte bine.

- Chestii pentru copii, nu poveștile pe care le citesc mamele.

- Iar vă certați? Dylan intră cu o altă tavă. Este bine să vezi că totul decurge normal. Dă-te mai încolo, Chris. Mama ta trebuie să mănânce.

- Toți am făcut-o, îi zise Chris când ea se dădu mai încolo. Dylan a făcut ouăle, și Ben a

încălzit supa. Eu am făcut pâinea prăjită.

-Arată foarte bine.

Își dorea să le arunce, cu tot cu tavă, pe fereastră. Când Dylan aranjă pernele din spatele ei, privi în sus și îi văzu rânjetul. Aparent, scriitorii pot citi gândurile. Din moment ce putea face asta, știa și că ea nu avea altă opțiune decât să mănânce.

- Dylan a zis că ai nevoie de putere, interveni Ben.

-Așa a zis?

- Și Dylan a zis că trebuie să facem liniște ca să te poți odihni. Am făcut o liniște mormântală.

Chris aștepta ca mama lui să guste pâinea prăjită pe care pusese cu generozitate unt.

-Ați făcut o liniște mormântală, îi zise Abby, bând suc.

- Dylan a zis că o să joace un joc cu noi mai târziu dacă nu facem prostii. Chris îi zâmbi luminos. N-am făcut, nu-i așa?

- V-ați descurcat bine.

Nevoind să îl lase pe Chris să acapareze toată atenția, Ben se apropie.

- Dylan a zis că probabil o să fii prea bolnavă să mergem mâine la film.

- Se pare că Dylan zice multe, murmură ea, apoi se întinse spre obrazul lui Ben. Vom vedea. Cum a fost la școală?

- A fost destul de bine. O pasăre a intrat în clasă în timpul orei de mate, și domnișoara

Lieter a fugărit-o. Se tot lovea de ferestre.

- Destul de incitant.

- Da, dar apoi a deschis una dintre ferestre și a luat o mătură.

-Tricia a căzut pe terenul de joacă și s-a ales cu un mare cucui. Chris se aplecă pentru a se juca cu micul lanț de aur pe care îl purta mama sa, care îl fascina de când era mic. A plâns mult. Eu am căzut și nu am plâns deloc. Mă rog, nu foarte mult, se corectă el. Dylan voia să mă vâre în mașina de spălat.

Abby se opri din mângâiatul părului lui Chris.

- Poftim?

- Ei bine, cu tot noroiul și cheștiile... și...

Dylan îl întrerupse pe Chris din povestea lui înainte ca el să-și bage fratele în belele și mai mari.

- Un mic accident. Este destul de alunecos afară.

În timp ce Abby continua să îi privească, Ben își înclină capul și îi aruncă lui Dylan o privire cu coada ochiului. Un amestec de vinovăție și recunoștință.

- înțeleg.

Cel puțin, credea că înțelegea. Era, de asemenea, suficient de înțeleaptă încât să nu insiste.

- Este o cină minunată, băieți, dar nu cred că mai pot mânca acum.

Dylan luă restul de suc și îl puse pe noptieră.

- Ce ar fi ca voi doi să duceți tava jos? Vin și eu într-un minut.

După ce ieșiră, Dylan luă termometrul.

- Dylan, chiar apreciez ce faci. Nu știu ce să zic.

- Bun.

Ii băgă termometrul în gură. Înseamnă că poți să taci. Nefiind dornică să pornească o altă bătaie pe care ar fi pierdut-o, Abby se lăsă pe spate și așteptă până el scoase termometrul din nou.

- A scăzut, corect?

- A crescut cu două zecimi, o corectă el, prea vesel pentru gustul ei, și îi dădu o pastilă.

- Băieții contau pe filmul de mâine.

- O să supraviețuiască.

După ce puse la loc termometrul, dădu să plece. Abby îl apucă de mână într-un gest impulsiv.

- Dylan, nu încerc să fiu un pacient dificil, dar jur că înnebunesc dacă mai stau un minut singură în pat.

El își înălță capul.

- Asta este o invitație?

-Poftim? Oh, nu. Iși retrase mâna. Nu asta am vrut să zic. Voiam doar...

-Am înțeles ideea.

Se aplecă, își înfășură brațele în jurul ei și o ridică în brațe.

- Ce faci?

- Te scot din pat. Te duc jos și te plantez în

fața televizorului. Șansele sunt să mori cam până într-o oră.

-Am dormit deja toată ziua.

De data asta, își putea permite să se bucure, să aprecieze senzația de a fi ținută de niște brațe puternice, de a fi cărată ca o făptură fragilă. În seara asta, doar în seara asta, putea pretinde că avea pe cineva care să-i fie alături, să stea cu ea.

„Povești cu zâne”, se avertiză Abby și se opri înainte să pună mâna pe umărul lui.

-Apreciez că supraveghezi copiii. Dar nu vreau să profit. Pot să chem o vecină.

- Las-o baltă, zise el relaxat, nevrând să admită că se simțise bine în acea după-amiază. Pot să mă ocup de ei. Pe timpul colegiului, am lucrat ca bodyguard într-un club de noapte.

-Genul ăsta de experiență sigur ajută, murmură ea. Dylan, Chris s-a rănit când l-a împins Ben?

-Nu știu despre ce vorbești.

- Cu siguranță știi.

-Ți s-a părut că era rănit?

-Nu, dar...

-Atunci, nu ai vrea să fac pe agentul sub acoperire, nu?

Ii aruncă o privire blândă în timp ce el o așeza pe canapeaua din camera de zi.

- Bărbații mereu își țin partea, nu-i așa?

Fără să îi răspundă, dădu drumul la televizor. Fusesse nevoie să o lase cât mai repede jos, ca să întrerupă contactul. Păruse

așa dulce, așa mică, așa fragilă în brațele lui. Un bărbat făcea cele mai mari greșeli când se lăsa atras de fragilitate.

- Dacă ai nevoie de ceva, vom fi în bucătărie. Chestii de bărbați, da?

- Dylan...

-Uite, dacă îmi mai mulțumești o dată, te leg. El se aplecă însă, îi luă chipul în mâini și o sărută. Nu îmi mai mulțumi și nu îți mai cere scuze.

-Nici nu aş visa. Fără să mai gândească, Abby se întinse și aduse gura lui înapoi la a ei. Nu era un sărut dulce. Nu era magic. Era solid și puternic. Pentru prima dată după mulți ani, gusta aroma unui bărbat. Pentru prima dată după mulți ani, dorea. Și nu era minunat doar că dorea din nou - fără să se gândească, fără să analizeze, doar să se abandoneze și să dorească? Atingerea, gustul nu îi aduseseră înapoi amintiri despre căsătoria ei, despre singurul bărbat pe care-l cunoscuse. Era proaspăt și nou, așa cum trebuie să fie începuturile.

Pielea ei era fierbinte. El simți docilitatea despre care știa că venea atât din slăbiciune, cât și din pasiune. Și totuși, se gândi că mai era ceva, ceva unic în felul cum gura ei se potrivea cu a lui. Voia mai mult.

Doar de la sărut, dorința ieși la iveală, până când el dori totul - să îi simtă pielea, fierbinte de la febră, sub cămașa de noapte subțire, să îi simtă corpul topindu-se lipit de al lui. Sărutul ei nu trăda experiență. Gestul păru la fel de

inocent ca gestul lui Chris când își ridicase brațele către el.

Se îndepărtă, reticent și un pic mai mult decât derutat. Descoperea că, pe măsură ce o cunoștea mai bine, o cunoștea, de fapt, mai puțin. Ea stătea pe spate, cu ochii pe jumătate închiși, știind că el o studia, și nu se simțea aptă să afișeze vreo mască. Orice voia să vadă era acolo.

Ea nu avea de unde să știe că propriile lui îndoieli îl orbeau.

-Mai trebuie să ne ocupăm și de altceva când îți vei reveni, Abby.

- Da, știu.

-Ar fi bine să te odihnești.

Își puse mâinile în buzunare, pentru că ar fi fost prea ușor să o atingă din nou și să uite.

- O voi face.

Ea închise ochii, pentru că ar fi fost prea ușor să se întindă din nou și să uite.

Erau copiii în camera cealaltă. Copiii ei, responsabilitatea ei. Viața ei.

Când deschise ochii din nou, el nu mai era acolo.

capitolul 6

Ea nu își aminti când urcase, dar în dimineața următoare se trezi în propriul pat. Și se trezi târziu. Era ceva cald și pufos lângă obrazul ei. Sperietura inițială se transformă în derută, apoi în iubire în timp ce se cuibărea în câinele plușat și zdrențaros prețuit de Chris. Probabil i-l adusese când dormea. Mișcându-se, văzu bucata mare de hârtie creponată roz lipită neglijent de capul patului pe care scria: „Fă-te bine, mami”.

Recunoscuse scrisul lui Ben, cu litere inegale, și lacrimile îi încețoșară privirea. Poate că erau niște monstruleți, dar erau monstruleții ei și erau acolo când conta.

Ea făcea la fel? O frecă absentă pe Mary de obrazul ei. Era aproape ora zece dimineața și nici măcar nu le făcuse micul dejun copiilor.

Dezgustată, Abby se ridică din pat. Prefăcându-se că nu observă că îi tremură picioarele, își trase halatul din dulap și se îndreptă spre duș. Erau lucruri de făcut, și ea nu le putea face din pat.

După ce scoase din cadă convoiul de camioane, stătu sub jetul de apă. Apa cădea peste mușchii dureroși și peste pielea înfierbântată. Își puse mâinile pe placa de faianță și își ridică fața, ca apa să cadă peste ea. Treptat, înfrigurarea trecu și mintea i se limpezi.

Dylan. Era greșit că, atunci când ceața din

capul ei trecu, el fu primul care îi veni în minte? Poate că nu era greșit, dar nu era nici sigur. începuse ceva ce depășea lucrul pentru care se târguise. Singură, putea recunoaște

că nu avea nici cea mai vagă idee care avea să fie pasul următor. Atracția pe care o simțea față de el nu intra în planurile ei. Cea mai înțeleaptă mutare ar fi fost să o ignore. Dar putea? Avea el să o ignore?

Mai simțise o dată acest tip de incitare. Și o dată acționase fără să își ofere șansa să gândească. Nu era o greșeală pe care să și-o poată permite a doua oară. Nu putea spune cât îi luase să treacă peste durerea provocată de Chuck, dar știa că nu mai putea să facă față unei astfel de suferințe. Nu, nu credea că putea supraviețui cât să reconstruiască a doua oară, așa că alegerea era clară. Nici o implicare nu merita riscul de a pierde. Nici un bărbat nu merita prețul. Acum, trebuia să se gândească la copii, la casă și la viața pe care o construia pentru ei.

Peste îndoielile pe care le avea față de ea însăși, veneau îndoielile legate de proiectul cu Dylan. Avea să fie mai dificil să se eschiveze, să mintă, să se ascundă dacă își permitea să simtă ceva pentru el. Așa că nu putea. Obosită, opri dușul. Nu putea să riște să simtă, să ofere sau chiar să primească ceva când venea vorba despre Dylan. Avea să rămână la planul inițial, pentru că era un plan de supraviețuire; el era doar biograful tatălui copiilor ei.

Uscată, ieși pe hol. Aruncă o privire și văzu că băieții erau deja treji. Avea să coboare, să pună de cafea, să le facă micul dejun și să îi

îndepărteze de la desenele animate destul cât să hrănească animalele.

Ii găsi unde se așteptase, înghesuiți în fața televizorului, cu ultimul film de desene animate de acțiune deru- lându-se pe ecran. Însă nu se așteptase să îl găsească pe Dylan înghesuit alături de ei.

- Tu zici că ăsta este desen animat? Chris era înghesuit lângă el pe canapea, și Ben stătea crăcănăt la picioarele lui, de parcă era un obicei să își petreacă diminețile de sâmbătă împreună.

- Este un desen animat foarte bun, îi zise Ben. John Asteroid îi urmărește pe băieții răi, dar, din păcate, niciodată nu îi prinde pe toți. Cu atât mai puțin pe Doctorul Dezastru.

Dylan credea că știa cu cine ținea Ben.

- Ascultă, *Bugs Bunny* e un desen animat. Are stil, are haz, nu doar raze laser. Wile E. Coyote care încearcă să îl prindă pe Roadrunner. Bugs care îl depășește pe Elmer Fudd. Alea sunt desene.

Ben pufni și reveni cu atenția la John Asteroid.

Chris trase de cămașa lui Dylan.

-Mie îmi place Bugs Bunny.

Amuzat de expresia onestă a băiatului, Dylan își petrecu un braț peste umerii lui.

- Chris arată ca Bugs Bunny, zise Ben.

Rânji, așteptând represaliile. Înainte ca Chris să se repeadă spre el, Dylan îl trase pe micuț în

poala sa.

-Nu, zise el după ce studie atent chipul lui Chris. Urechile sunt prea scurte. Dar Ben... Se întinse în jos și trase de o ureche neprotejată. Astea ar putea fi bune.

Chicotind, Ben își puse ambele mâini peste urechi și se rostogoli.

- Sunt Doctorul Dezastru și am să arunc în aer planeta Kratox.

- Da? Tu și cu cine? Voi, bandiții spațiali, sunteți toți la fel.

- Eva?

- Nu, gâdilici.

Băgă un deget între coastele băiatului și îl făcu să țipe. Nu dură decât o clipă până să se rostogolească toți trei jos de pe canapea. Încântat, Chris se cățăără pe umerii lui Dylan. Atunci, o văzu pe mama lui stând în ușă.

- Bună, mamă.

- Bună dimineața.

Își privi fiii, care erau roșii de la încăierare, apoi îl privi pe Dylan. Nu se bărbierise, și ar fi putut fi oricare bărbat într-o sâmbătă dimineată leneșă.

-Nu ar trebui să ne luăm la trântă, îi șopti Ben lui Dylan la ureche.

- Corect. Dylan se desprinsese din grămadă, apoi o privi lung pe Abby. Ar trebui să fii în pat.

-Sunt bine, mulțumesc.

De ce devenea mai excitant când făcea pe durul? Mereu avea să se simtă atrasă de bărbații lipsiți de tandrețe?

- Mă duc doar să-mi fac o cafea.

- Este pe aragaz.

- Oh. Eziță, detestând să ia copiii de acolo. Ben, Chris, când se termină desenele, vreau să veniți să mâncați și să mă ajutați să hrănesc animalele.

-Am făcut-o deja, îi zise Ben, ușurat că nu avea să fie nici o predică pentru că se luaseră la trântă.

- Ați hrănit deja animalele în dimineața asta?

-Și am luat micul dejun. Clătite, îi zise Chris. Dylan le face foarte bune.

- Oh. Iși băgă mâinile în buzunare, simțindu-se prost și, mai rău, inutilă. Atunci, încălzesc cafeaua.

- Să-mi spuneți ce se întâmplă cu planeta, zise Dylan, apoi se ridică și o urmă pe Abby în bucătărie. Vreo problemă? o întrebă el.

-Nu.

„Doar zeci de probleme”, se gândi ea în timp ce aprindea ochiul de sub ibric. Cum putea ea să-și țină promisiunile față de ea însăși când îl vedea jucându-se cu copiii ei? Cum se presupunea că își poate ține mintea ocupată când toate treburile erau făcute înainte ca ea să se poată apuca de ele? Lipsit de tandrețe și de bunătate - ea avea nevoie să continue să creadă asta dacă voia să rămână întreagă. Se încordă când el o prinse de umeri, dar el ignoră asta și îi întoarse chipul spre el. Cu ochii lui în ai ei, îi puse mâna pe frunte.

- încă ai febră.

- Mă simt mult mai bine.

-Te simți ca dracu', zise el. Luând-o de braț, o conduse spre scaun. Stai jos!

- Dylan, sunt obișnuită să îmi conduc singură viața.

- Bine. Ar trebui să poți reveni la ea de luni.

- Și ce ar trebui să fac până atunci? Cuvintele ieșiră în grabă când cedă slăbiciunii și căzu pe scaun. Am obosit să stau în pat și să mănânc supă. Am obosit să am un termometru în gură și aspirină turnată pe gât.

- Unul dintre primele semne că îți revii este iritabilitatea. Îi puse un pahar de suc în față. Bea.

- Te pricepi să dai ordine.

- Iar tu nu te pricepi să le îndeplinești.

Ea se uită încruntată la el, apoi ridică paharul și îl dădu pe gât.

- Gata. Mulțumit?

Nefiind sigur dacă ar trebui să fie amuzat sau enervat, Dylan ocoli blatul

- Ce te preocupă?

-Ți-am zis. Eu...

Vocea ei se pierdu când el îi cuprinse fața în mâini.

- Nu mi-ai spus nici jumătate din poveste. Dar o vei face.

Fără să poată rezista, el își plimbă degetul de-a lungul obrazului ei.

-Nu.

Ea ridică o mână până la încheietura lui, dar

nu reuși să îi îndepărteze degetele.

- Oamenii sunt specialitatea mea, șopti el. Până acum, îmi este dificil să ajung la ceea ce te face să vibrezi. Ți plac provocările, Abby?

- Nu. O spusese cu un glas aproape disperat. Nu, nu îmi plac.

- Mie da. Trecu mâna cealaltă prin părul ei, care era încă umed de la duș. Le găsesc fascinante și, în unele cazuri, foarte excitante. Se gândise la ea pe timpul nopții. Se gândise la ea și la ce voia. Cu cât se gândea mai mult, cu atât credea că ambele puteau fi unul și același lucru. Ii atinse gura cu gura lui, cât să o trezească. Mă exciți, Abby. Ce dracu' facem cu asta?

- Oprește-te! Se strădui să își țină sub control emoțiile, dar strânsoarea ei continua să slăbească. Copiii.

- Dacă nu și-au văzut mama sărutând un bărbat, ar trebui.

Mâna din părul ei deveni mai fermă. De data asta, gura lui nu doar o atinse pe a ei, ci o sorbi.

Buzele lui erau mai moi decât ar fi trebuit să fie, mai calde, mai... răbdătoare. Nimic nu era previzibil. Așa săruta un bărbat o femeie pe care o dorea, o femeie la care ținea? Asta îi lipsea în viața ei, asta era ce dorea, fără să își dea seama? Dacă așa era, nu avea să poată lupta prea mult. Blândețea îi dădă zidurile de apărare într-un fel în care nevoia nu putuse să o facă niciodată. I se deschise încet, cu

reticență. Dacă i se învârtea capul... era din cauza febrei. Avea nevoie de scuza asta. El nu își putea explica senzația de inocență pe care o simțea venind dinspre ea, dar îl excita. Nu își putea explica propria nevoie subită. O voia, voia să fie singur cu ea. Voia să vadă privirea aceea de panică și pasiune din ochii ei când o atingea. Voia să o guste încet, voia să simtă cum trupul ei se topește treptat în al lui - pe jumătate reticent, pe jumătate dornic. Voia să audă respirația aceea grăbită care însemna că ea uitase de tot și toate în afară de el. Jocul pe care ea îl făcea, minciunile pe care le spunea nu mai contau când gura ei cedă în fața gurii lui. Avea să își primească răspunsurile. Și de la el, și de la ea. În acel moment, nu-i păsa care veneau primele.

- Vreau să te duc în pat. Murmurase cuvintele în gura ei, apoi pe pielea ei, în timp ce buzele lui se plimbau pe chipul ei. Curând , Abby, foarte curând.

- Dylan, eu...

- Ii iei temperatura mamei?

Abby se trase înapoi și se holbă, mută, la Chris. Se uita la ea și la Dylan cu acea curiozitate deschisă și prietenoasă care îi era caracteristică.

- Mama mă sărută pe frunte uneori când am febră. Pot să beau ceva?

- Da. Abby își căuta cuvintele în timp ce Chris își lua un pahar. Dylan doar...

- Îi spuneam mamei tale că ar trebui să se ducă în pat, termină Dylan pentru ea. Iar tu și Ben ar trebui să vă îmbrăcați. E cazul să fugim în oraș.

- În oraș?

Când îl privi, văzu în ochii lui amuzament. Știa că ar fi trebuit să se aștepte la asta.

-Ne lipsesc unele lucruri, zise el degajat.

Iar el avea nevoie să iasă, să se îndepărteze de ea, până când își revenea.

- Pot să îmi iau niște gumă? Fără zahăr, adăugă Chris, aducându-și aminte că era acolo și mama lui.

- Probabil.

Lăsând jumătate de pahar cu suc pe blat, Chris se duse fuga la fratele lui.

-Nu ești obligat să îi duci, începu Abby.

- îmi place compania.

Amuzamentul ajută la detensionare.

- Oh, o să te sature. Ai dus vreodată doi băieți la magazin?

-Ți-am zis, îmi plac provocările, spuse el zâmbind din nou.

- Da, mi-ai zis. Abby se ridică, străduindu-se să fie calmă. O să încerce să te convingă să le cumperi de două ori mai multe decât este nevoie.

- Sunt o stâncă.

- Să nu zici că nu te-am avertizat.

Apoi Ben și Chris veniră repede, gata pentru următoarea aventură.

Abby făcu un compromis. Avea de lucru și abia avea energie să stea în picioare. Ca să poată realiza un pic din ce avea de făcut, își luă hârțogăria în pat cu ea. Putea măcar să își plătească facturile și să își aducă registrele contabile la zi.

Pentru că în casă era liniște, înainte să înceapă, porni radioul de lângă pat. Deși hotărâse de mult că era un cerc vicios, Abby continua să simtă satisfacție când plătea facturile și diminua datoriile pe care le avea. Casa venea prima și mereu avea să fie așa. Era siguranța familiei ei și clar și a ei. Mai avea paisprezece ani și două luni de plătit, cugetă ea în timp ce închidea plicul.

„Paisprezece ani”, se gândi ea. Băieții ei aveau să fie bărbați. Voia ca locuința în care creșteau să conteze, să fie plină de amintiri frumoase, de iubire, de râsete și de un simț al responsabilității echilibrat. Asta nu era ceva ce putea să le dea doar scriind un cec. Era încă un lucru pe care ea voia ca ei să îl înțeleagă pe măsură ce creșteau: ce ai nu e nici pe departe la fel de important precum cine ești. Știa că existau oameni care nu găseau niciodată seninătatea necesară pentru a înțelege asta.

Scrise cecul lunar către Grover Stanholz cu un amestec de recunoștință și resentimente – recunoștință pentru omul care îi oferise împrumutul, resentimente că acel împrumut fusese necesar. „Resentimentele nu ajută”, își reaminti ea. Să își îndeplinească obligația avea

să ajute. Răspunsul ei era reprezentat de mânji. Dacă prețul lor era corect, avea să contribuie mult la eliberarea de una dintre obligații. Lăsându-se pe spate, Abby scrisese biletul pe care îl atașa mereu la cec.

Dragă Grover,

Sper că ești bine și fericit. Copiii sunt foarte bine și abia așteaptă, la fel ca mine, sfârșitul iernii. Vremea începe, în sfârșit, să se îmbunătățească, deși mai sunt câteva petice de zăpadă și gheață pe ici, pe colo. Vreau să îți mulțumesc din nou pentru invitația de a ne alătura ție în Florida. Știu că băieții s-ar fi bucurat, dar nu a fost posibil să plecăm de la fermă sau să lipsească de la școală. Două dintre iepele noastre sunt gata să fete. Primăvara se anunță entuziasmantă. Dacă iei în considerație o călătorie în nord, te rog, vino! Aș vrea să vezi ce am realizat cu ajutorul tău.

Ca întotdeauna,

Abby

Niciodată nu i se părea suficient. Abby împături scrisoarea și oftă. Putea să spună așa puține. Ar fi putut să îl menționeze pe Dylan. Discutaseră despre contribuția lor la carte și știa că Dylan îl interviewase deja. Cumva, gândi ea, i-ar fi ajutat pe amândoi să evite subiectul

până când cartea era terminată. Stanholz îl iubise pe Chuck ca un tată și îl jelise ca atare. Se părea că nu putea face mai mult decât să îi trimită poze cu copiii de câteva ori pe an și un bilet atașat cecului o dată pe lună. Scuturându-se de acea stare, continuă să aranjeze facturile. Unele pe care le putea plăti, altele pe care știa că trebuia să le amâne puțin. Când termină, avea un total de 27,40 de dolari în cont. Deci avea să ia din fondul de urgențe. Pentru asta erau fondurile de urgențe. Băieții aveau nevoie de încălțări noi într-o lună, și douăzeci și șapte de dolari nu aveau să fie de ajuns. Doar îi dovedea că luase decizia corectă când fusese de acord cu cartea. Cu banii aceia primiți, putea să țină totul pe linia de plutire. Când aveau să apară mânjiile...

Fu obligată să se oprească. închise ferm registrele și aranjă hârtiile. Nu avea să cadă în capcana de a se gândi la bani în fiecare clipă. Aveau să fie destui. Asta era tot ce trebuia să știe.

întinzându-se pe spate, se uită încruntată la tavan. Că voia sau nu, nu credea că avea forța să se ocupe de podeaua din bucătărie sau de oricare dintre celelalte treburi grele din gospodărie pe care le avea pe listă. Dar nici nu avea de gând să stea ca o legumă. Când avusese ultima sâmbătă liberă? Râse când se gândi la asta. Și de câte ori își dorise o astfel de zi ca să poată să stea degeaba?

Ei bine, i se îndeplinise dorința, și ea detesta

asta.

Întorcând capul, văzu termometrul. Refuză să-l atingă. Dar lângă el era telefonul. Abby ezită, apoi se întinse după el. Abia plătitese majoritatea facturilor, nu-i așa? Ce moment mai bun pentru o mică extravaganță?

Abby formă numărul, apoi așteptă nerăbdătoare până la al treilea țârâit.

- Bună.

Zâmbi doar auzind silaba.

- Maddy.

- Abby!

Restul cuvintelor ieșiră cu viteză, de parcă Maddy voia să le grăbească să iasă ca să spună și altceva.

- Minunat. Tocmai mă gândeam la tine. Probabil e o chestie a tripleților. Ce se întâmplă?

- Am făcut gripă și îmi plâng de milă.

-Acum, nu mai ai de ce. Îți plâng eu de milă. Te odihnești destul și bei lichide suficiente? Fac pariu că nu ai luat niciodată din vitaminele alea pe care ți le-am trimis.

- Ba da, le-am luat. Luase cinci pastile în total. Oricum, mă simt mai bine azi.

Maddy păși peste o cizmă și se așeză pe un teanc de reviste.

- Ce mai faci monstruleții?

- Minunat. Detestă școala, foarte des se urăsc unul pe celălalt, nu adună niciodată nimic și mă fac să râd de cel puțin șase ori pe

zi.

- Ești norocoasă.

- Știu. Spune-mi despre New York, Maddy. Vreau să evadez puțin.

-Am avut puțină zăpadă săptămâna trecută. A fost frumos. Maddy rareori observa cât de rapid se transforma zăpada în mocirlă. În ziua mea liberă, m-am plimbat prin Central Park. A fost ca un târâm de basm. Până și hoții păreau vrăjiți.

Nu era de nici un folos să-i spui lui Maddy că poate nu era înțelept să se plimbe singură prin târâmul de basm.

- Cum merge piesa?

- Pare că poate fi jucată la nesfârșit. Știai că mama și tata au trecut pe aici luna trecută? Au avut niște concerte prin Catskills, și i-am convins să facă un ocol prin Manhattan. Tata a avut o ceartă îngrozitoare cu coregraful.

- Sunt convinsă. Ce mai fac?

- Cu cât îmbătrânim noi, cu atât întineresc ei. Nu știu cum funcționează. Pauza fu atât de mică, încât nimeni în afară de sora ei nu ar fi detectat-o. Abby, ai mers mai departe cu cartea?

- Da. Se strădui să își păstreze tonul degajat. De fapt, scriitorul este aici.

- Este totul în regulă?

- Da, totul este bine.

-Aș fi vrut să aștepti până una din noi ar fi putut să fie acolo cu tine.

- Asta este o prostie. Dar îmi este dor de voi

- de tine, de Chantel, de mama și de tata. Și de Trace.

- Am primit o telegramă.

- De la Trace? Unde este?

- În Maroc. A vrut să-mi spună că a arătat poza mea unor șeici și că a primit o ofertă de doisprezece cămile pentru mine. Destul de entuziasmant.

- A acceptat?

-Nu m-ar surprinde. Abby, mă gândesc să renunț la spectacol.

-Să renunți? Dar ai zis că ar putea fi jucat la nesfârșit.

- Da, tocmai de asta. Devine prea ușor. Fac asta de un an întreg. Lovind în masa de lângă ea, Maddy găsi un cerceș pe care îl crezuse pierdut pentru totdeauna. Fără să se gândească, și-l puse. Cred că a venit momentul să trec la altceva. Dacă o fac, te deranjează compania mea pentru câteva zile?

- Oh, Maddy, cu mare plăcere.

- Ei bine, păstrăm legătura, scumpo. Trebuie să plec. Matineul de sâmbătă. Transmite-le iubirea mea băieților!

-Așa voi face. Pa, pa.

Abby se lăsă pe spate și își imaginează cum sora ei își ia geanta, își caută cheile, apoi iese în grabă din apartament, deja cu zece minute întârziere. Asta era stilul lui Maddy. Juca într-un musical pe Broadway aplaudat la scenă deschisă și se gândea să renunțe ca să vadă ce urmează în viață. Tot stilul lui Maddy.

Stilul ei se reducea la a băga hainele la spălat. Oftând, Abby se dădu jos din pat.

O oră mai târziu, era mulțumită că avea sub control o parte din viața ei. îmbrăcată cu niște pantaloni sport, căra primul coș cu haine spălate și împachetate către scări. Ușa de la intrare se trânti, și doi băieți și un câine dădură buzna.

- Sigmund!

Făcu o manevră rapidă și se feri înainte ca animalul să o dărâme cu tot cu hainele curate.

-Mamă, mamă! Am un camion nou.

încântat de el însuși, Chris flutură un camion nou și strălucitor în timp ce striga cu gura plină de gumă de mestecat.

- Hei, foarte frumos.

Puse coșul jos ca să-l examineze de la capotă la stopuri, așa cum știa că se aștepta el de la ea.

- Eu am un avion. Ben țopăia ca să-i atragă atenția. Unul cu reacție.

- Ia să vedem! Abby îl luă și îi făcu o inspecție temeinică. Pare destul de rapid. Unde este...

Dylan intră pe ușă, cu câte o pungă de alimente sub fiecare braț.

-Mai sunt pungi în mașină, băieți.

- Bine!

Ieșiră valvârtej, cu câinele pe urmele lor.

- Reziști, nu?

Abby îi zâmbi în timp ce el trecu pe lângă ea.

-Nu trebuia să fii în pat?

-Trebuia. Acum, nu mai sunt. îl urmă în bucătărie. Dylan, a fost foarte drăguț din partea ta că le-ai cumpărat jucării băieților, dar nu ar trebui să îi lași să te preseze.

-Ție îți este ușor să zici, bombăni el. Nu era chiar pregătit să admită că îi făcuse plăcere să le cumpere cele câteva jucării. M-am descurcat destul de bine per ansamblu. Cred că Ben voia o bombă atomică.

-A fost pe lista de Crăciun. Se uită în prima pungă și scoase o cutie cu prăjituri cu vanilie umplute cu friș- că. Twinkies?

- îmi plac Twinkies.

-Mmm. Și batoane de înghețată cu ciocolată.

-Și batoanele de înghețată cu ciocolată, continuă el, smulgându-i-le din mână.

-Mai ai dinți?

- Continuă așa și o să îți arăt.

- Și ghici ce?

Chris intră bălăngănindu-se în cameră din cauza greutateii unei pungi cu alimente. Abby salvă punga, o puse pe blat, apoi îl ridică.

- Ce mai este?

- Avem o surpriză.

Își petrecu picioarele în jurul taliei ei și râse.

- Nu trebuie să spui. Ben intră, încercând să nu arate încordarea cu care căra ultima pungă.

-Așa deci. Ei bine, mi se pare că toată lumea care a muncit așa din greu trebuie să fie gata pentru prânz.

-Am mâncat deja. Ben își puse punga jos și se

uită la cutia de Twinkies. Hamburgeri.

-Și cartofi prăjiți, adăugă Chris.

- Se pare că ați avut chiar o zi interesantă.

- A fost frumos. Acum, vreau să pun abțibildurile pe avion. Haide, Chris!

Chris se dădu jos din brațele ei și se duse în fugă după fratele lui.

- Nu prea merg, nu-i așa?

Dylan comenta în timp ce punea alimentele la locul lor.

- Bănuiesc că ai aflat asta la magazin. Ea începu să golească pungile, dar era mai interesată de Dylan. Sunt puțin surprinsă, zise ea. Nu pari gata pentru o cutie de aspirine și un pui de somn.

-Ar trebui să fiu?

- Nu știu. De fapt, arăți de parcă te-ai fi simțit bine.

-Așa este. închise ușa de la un dulap și se întoarse. Surprinsă?

- Da. Chuck nu se bucurase niciodată de copii. Fusesse frustrat, derutat și enervat de ei și nu se simțise niciodată bine când erau împreună. Majoritatea bărbaților – burlaci – nu cred că o după-amiază de cumpărături cu copiii este ceva distractiv.

- Generalizezi.

Ea ridică din umeri disprețuitor.

- Bănuiesc că nu te-am întrebat niciodată dacă ai copii.

-Nu am. Fosta mea soție era model. Nu era pregătită să își facă timp pentru copii.

- îmi pare rău.

El se întoarse, zâmbindu-i, cu o expresie doar pe jumătate amuzată.

- Pentru ce?

Întrebarea o făcu să se poticnească.

- Pentru divorț - de obicei, este o experiență dificilă.

- În cazul ăsta, căsătoria a fost experiența dificilă. A durat doar un an și jumătate.

„Așa puțin”, se gândi ea. Cu toate astea, părea genul de bărbat care își recunoaște greșeala repede și o înfruntă.

- Și totuși, divorțul nu este plăcut.

- Iar căsătoria rareori este.

Deschise gura să îl contrazică, dar își dădu seama că nu prea putea.

- Dar să divorțezi este ca și cum ai admite că ai dat greș, nu-i așa?

Nu vorbea despre el. El luă o sticlă de lapte și o puse în frigider, întrebându-se dacă ea își dăduse seama de cât de transparentă fusese.

- Căsătoria a fost un eșec. Nu eu.

Ea îndepărtă sentimentul. La fel cum făcea mama lui, ea împachetă cu grijă pungile.

- Bănuiesc că este mai ușor când nu sunt copii la mijloc.

- Nu am de unde să știu asta. Eu zic că, atunci când un mariaj merge rău, merge pur și simplu rău. Nu face bine nimănui să pretindă căeva că este altfel.

Ea privi în sus și îl văzu că se uita țintă la ea. „Prea aproape de adevăr”, se gândi Abby,

ținându-și mâinile ocupate.

- Bun, se pare că avem lucrurile sub control aici.

-Nu încă. Aproape. El traversă camera și își puse o mână pe fruntea ei. Febra a scăzut.

-Ți-am spus că mă simt mai bine.

- Bun. Pentru că vreau să îți revii complet înainte să începem. Îmi place să joc corect când se poate.

- Și când nu se poate?

-Atunci, nu. Crezi în reguli, Abby?

- Bineînțeles.

-Nu există nici un bineînțeles. Oamenii fac regulile, apoi le folosesc sau le ignoră. Oamenii inteligenți nu se îngrădesc cu reguli. Trebuie să mai scot ceva din mașină.

Nemulțumită de el și de situație, Abby se întoarce și ridică rufele. Auzi băieții mișcându-se în camera lui Ben și se duse în dormitorul ei.

Ce anume bănuia Dylan despre căsătoria ei? Nu intenționase să facă să pară că fusese o căsnicie perfectă. Sau așa făcuse? Dorise să ofere iluzia normalului, a mulțumirii. Așa fusese înțelegerea cu ea însăși. Nu avea să menționeze lacrimile și promisiunile nerespectate, minciunile și dezamăgirile. Nu ar fi putut niciodată să ascundă infidelitățile care apăruseră deja în ziarele de scandal, dar crezuse că le putea demonta. Și niciodată, dar niciodată, nu îi trecuse prin cap că el ar fi putut să afle că hârtiile de divorț fuseseră completate cu câteva săptămâni înainte de ultima

cursă a lui Chuck.

„Probabil că el nu știe”, își zise ea în timp ce se îndreptă spre fereastră și se uită afară la pământul ei. Nu avea nici un motiv să pună întrebări avocatului ei. Și, dacă o făcea, nu erau astea informații confidențiale? Cu patru ani în urmă, se întrebasese cum să le spună copiilor ei că divorța de tatăl lor. Se trezise însă nevoită să le spună că tatăl lor murise.

Chris nu înțelesese. Abia își cunoscuse tatăl, și nu înțelegea ideea de moarte. Plânseseră împreună, și în acea primă noapte stătuseră împreună în patul în care ea petrecuse atâtea alte nopți singură. Acum, încerca să le ofere ce credea ea că aveau nevoie să înțeleagă despre tatăl lor și despre ei. Și trebuia să-i protejeze. Problema era că nu mai era sigură că putea să facă ambele lucruri.

- Mamă. Ben deschise ușa fără să bată. Trebuie să cobori. Surpriza este gata.

El privi cum stătea în ușă, dornic, roșu de entuziasm și jalnic de neîngrijit.

- Ben. Se îndreptă spre el și îl îmbrățișă strâns. Te iubesc!

Mulțumit, jenat, el râse ușor. Și, pentru că nu era nimeni care să vadă, o îmbrățișă și el cât de tare putu.

-Te iubesc, mamă.

Apoi, pentru că îl cunoștea, își frecă nasul de gâtul lui până când copilul țipă.

- Care este surpriza? întrebă ea.

- Nu-ți spun.

- Te pot face să vorbești. Te pot face să cerșești să îmi spui tot ce știi.

- Mamă! Chris urlă nerăbdător de la baza scărilor. Coboară! Dylan zice că nu putem începe până nu ești aici.

„Dylan zice”, se gândi ea oftând. Profitând de neatenția ei de moment, Ben se zvârcoli și se eliberă, apoi țopăi spre scări.

- Grăbește-te, insistă el, apoi o luă la fugă pe scări.

Amuzată, Abby veni în urma lui.

- Bine, unde este toată lumea?

Li găsi în camera de zi, îngrămădiți lângă un aparat video.

- Ce este ăsta?

- Dylan l-a închiriat.

Chris, aproape copleșit de plăcere, se urcă pe canapea și țopăi.

- Vezi filme la el.

-Știu.

Privi spre Dylan în timp ce acesta băga cu îndemânare toate cablurile.

-A zis că, dacă nu putem merge la film, am putea să le vedem acasă. Avem *Cavalerii spațiului*.

Îi prinse pe Chris când sărea.

- *Cavalerii spațiului*’

- Am pierdut la vot, îi zise Dylan. Aveau niște filme foarte interesante în camera din spate.

- Sunt convinsă.

- Eu l-am ales și pe ăsta.

Ii aruncă a doua casetă.

- În *afara legii*, murmură ea. Marea șansă a lui Chan- tel. Chiar a fost minunată în filmul ăsta.

- Mereu am fost subiectiv pe tema asta.

-încă îmi aduc aminte cum stăteam în sală și o priveam cu apare pe ecran. Era un sentiment extraordinar. Își reaminti că nu era niciodată cu adevărat singură doar ținând caseta care îi adusese sora mai aproape. Ce ciudat, am vorbit cu Maddy puțin mai devreme, și acum...

- O putem vedea și pe Chantel? Ben era entuziasmat de o asemenea extravaganță. Vreau să văd cum îl împușcă pe tip în pălărie.

Ea ezită, luptându-se cu un sentiment de îndatorire cu care nu știa ce să facă. Ambii băieți se uitau la ea nerăbdători. Dylan doar ridică dintr-o sprânceană și așteptă. Așa că ea cedă, atât pentru ea, cât și pentru ceilalți, își dădu ea seama.

- Mi se pare că ne trebuie floricele.

El zâmbi larg, înțelegând tot procesul care se petrecuse în mintea ei.

- Le poți face?

- Oh, cred că mă pot descurca.

Douăzeci de minute mai târziu, erau toți întinși pe canapea, privind prima luptă dintr-o serie de lupte cu lasere strălucitoare. Ben, ca de obicei, făcea galerie pentru băieții răi. Degetele mici ale lui Chris erau tensionate

pe brațul lui Abby, iar ea se aplecă și îi șopti ceva ce îl făcu să râdă.

Era așa normal. Asta era ce îi tot trecea prin minte în timp ce filmul rula zgomotos. Să se uite le filme și să mănânce floricele într-o sâmbătă după-amiază relaxată - părea așa ușor, aproape absurd de ușor, dar niciodată nu își dorise mai mult.

Relaxată, Abby își puse brațul pe spatele canapelei. Mâna ei se atinse de a lui Dylan. Începu să se retragă, apoi privi la el. El o privea peste capetele băieților ei. Întrebarea care părea să fie mereu în ochii lui era și acum acolo, dar ea începea să se obișnuiască cu ochii lui. Și cu el. El făcuse asta pentru ea, pentru copiii ei. Poate, doar poate, o făcuse și pentru el. Poate doar asta conta. Zâmbind, își împreună degetele cu ale lui.

Nu era obișnuit cu o asemenea simplitate din partea unei femei. Ea doar îi zâmbise și îi luase mâna. Nu fusese nici un flirt în acel gest, nici promisiuni subtile. Dacă ar fi fost dispus să ia gestul ca atare, ar fi zis că era un simplu gest de mulțumire. Se gândi că probabil asta însemna să ai o familie. Weekenduri nu chiar așa de liniștite cu fețe lipicioase și treburi casnice și o cameră de zi plină de jucării. Zâmbete calde de la o femeie care părea fericită să te aibă acolo. Zeci de întrebări din partea copiilor. Și mulțumire, acel gen de mulțumire pentru care nu era nevoie de lumini intense și de muzică. Mereu își dorise o familie.

Cândva, își spusese că o dorea pe Shannon mai mult - Shannon cu corpul subțire și incredibil și cu ochii ei întunecați și arzători. Ea atinsese lucruri dinăuntrul lui - le făcuse să explodeze, dacă era să fie mai precis, admise Dylan. Găsi că îi era mai ușor să își amintească acum decât îi fusese altădată. Se cunoscuseră, făcuseră dragoste și se căsătoriseră, totul într-un vârtej sexual. I se păruse pasul corect. Amândoi trăiau pe muchie și se bucurau de asta. Dar, cumva, fusese incredibil de greșit. Ea își dorise mai mult, mai mulți bani, mai multă agitație, mai multă strălucire. El își dorise... Naiba să îl ia dacă mai știa ce își dorise.

Dar, dacă putea să se încreadă că femeia care stătea la doi copii distanță de el era reală, poate că ea era ceea ce își dorea.

capitolul 7

Munca restantă o ajutase pe Abby să-l evite pe Dylan toată dimineața. Când trezise băieții pentru școală, îl auzise cum bătea la mașina de scris. Zgomotul ce se auzea era constant, nu așa cum se așteptase ea, acel zgomot iute de du-te-vino cauzat de izbucnirea creației. Poate că pentru el era o rutină să sape în viețile altor oameni și să le înregistreze.

Acel sunet îi reamintise în forță că weekendul fusese doar o amânare. Era luni, ea își revenise, și întrebările aveau să înceapă din nou. Iși dorea să recâștige încrederea pe care o avusese cu o săptămână în urmă, când crezuse că avea să îi răspundă doar la întrebările la care voia ea – și așa cum voia ea.

Cu toate astea, propria rutină o liniștea – zgomotul de la micul dejun, mirosul de cafea, căutarea frenetică a unei mânuși pierdute înainte de a trimite băieții în fugă pentru a prinde autobuzul. Li privea cum aleargă pe alee, ca în fiecare dimineață. O lovi, în mod neașteptat și tăios, așa cum se întâmpla de fiecare dată, conștientizarea faptului că erau copiii ei. Ai ei. Acei doi viitori bărbați, cu căciulile lor de lână și care porneau cu pas iute să facă față zilei, erau ai ei. Era un lucru

fascinant, minunat și un pic înspăimântător.

Continuă să privească drumul și după ce copiii dispărură. Orice s-ar fi întâmplat, orice cotitură ciudată i-ar fi fost aruncată în față, nimeni nu putea să îi ia caracterul minunat al copiilor ei. Ziua nu mai părea așa greu

de înfruntat. Câteva minute mai târziu, pe când se îndrepta spre hambar, auzi sunetul unei mașini. Schimbând direcția, ocoli și îl văzu pe domnul Petrie ieșind din camioneta lui. Ii venea să îi sărute chipul plin de riduri.

- Doamnă.

Ii rânji, apoi scuipea tutunul mestecat.

- Domnule Petrie, ce mă bucură să te văd! Mută gă- leata cu ouă în timp ce îl privea. Ești sigur că te simți suficient de bine cât să muncești?

- Foarte sigur.

Părea în formă. Corpul lui mic și îndesat dădea de înțeles că era bine hrănit. Sub barba de câteva zile, pielea avea o nuanță sănătoasă, rumenă. Era cu puțin mai înalt decât ea, avea un corp îndesat și era incredibil de agil. Cizmele pe care le purta erau negre, uzate și legate peste glezne.

- Dacă soția ți-a dat drumul din casă, bănuiesc că ești gata să arunci niște fân.

- Scorpie bătrână, zise el cu afecțiune. O săptămână a ținut pe mine o compresă cu muștar. Ochii lui un pic miopi se mijiră. Tu arăți cam slăbită.

-Nu, sunt bine. Mă pregăteam să mă apuc de hambar.

- Ce fac doamnele?

- Minunat. Merșeră împreună pe pământul care se usca încet. Veterinarul a fost aici vineri și le-a controlat pe amândouă. Se pare că Eve și Gladys vor deveni mame înainte de sfârșitul

săptămânii.

Petrie scuipă din nou în vreme ce se îndreptau spre hambar.

- A venit Jorgensen?

- Da, este foarte interesat.

- Să nu îl lași pe pungașul ăla bătrân să te păcălească. Cere mult.

Petrie deschise ușa cu o mână căreia îi lipsea o bucată din degetul inelar.

-Nimeni nu o să mă păcălească, îl asigură ea.

O cunoștea de cinci ani și muncea pentru ea de aproape doi ani - și o credea. Poate că arăta ca una dintre fetele din revistele pe care le ținea nevastă-sa pe măsuța de cafea, dar era dură. O femeie singură trebuia să fie.

-Să-ți zic ceva, ia caii afară să-i țeșali. Curăț eu grajdurile.

- Dar...

-Nu, ai rânit de una singură timp de o săptămână. Mi se pare că ai nevoie de ceva soare. Și apoi, trebuie să muncesc să dau jos toată mâncarea asta de mi-a băgat-o pe gât nevastă-mea când eram prea slăbit să o împiedic. Gata, draga mea! O mângâie pe Eve pe cap când ea se aplecă spre el. Mâna lui cu bătăture era la fel de blândă ca mâna unui cântăreț la flaut. Bătrânul Petrie s-a întors.

Scoase un morcov și o lăasă să-l ia din mâna lui.

Abby aprecia felul lui blând de a se purta cu caii și mereu se sprijinise pe modul lui de a

gândi.

- I-a fost dor de tine.

- Sigur că da. Trecu la următorul grajd și oferi aceeași atenție și celei de a doua iepe. Să îți zic ceva, doamnă Rockwell... Dacă aș avea cu ce, mi-aș lua și eu o iapă ca asta.

Știa în ce situație se afla, știa că trăia din ajutorul social și nimic altceva. Regretă repede că nu îl putea plăti mai mult.

-Nu aș fi avut-o pe nici una din ele dacă nu m-ai fi ajutat.

- Oh, aici ai dreptate - dar poate ai plătit prea mult. Continuând să flecărească, trecu la următorul cal. Erai începătoare atunci, doamnă Rockwell, dar cred că acu' nu mai ești.

Venind de la el, era un compliment incredibil. Cu mult mai multă plăcere decât fusese în stare să adune de zile întregi, Abby conduse caii afară. Ii țesălă sub razele soarelui.

Dylan o privea de la fereastra lui. Ea cânta. Nu o putea auzi, dar își dădea seama după felul cum se mișca. Privi cum curăța metodic copitele cailor, le peria coamele și îi țesăla. Era la ea o lumină pe care el nu o mai văzuse până atunci. Dar, desigur, ea credea că era singură.

Mănușile ei erau pe un stâlp, și trecea cu mâna goală peste coastele unuia dintre cai. „Mâini delicate”, se gândi el. Cu toate astea, arătau la fel de bine în timp ce periau cu

putere blana unui cal. Cum ar arăta atingându-i lui pielea? Ce ar simți dacă ar avea acele mâini cercetându-i frenetic tot corpul, stârnind, excitând, explorând? Ar fi avut aceeași expresie visătoare în ochi?

Credea că acum avea acea expresie, dar era prea departe ca să fie sigur.

Și, dacă era deștept, păstra distanța.

Chipul ei nu ar mai fi palid. Aerul din prima parte a dimineții i-ar aduce culoarea în obraji, în timp ce lumina soarelui și exercițiile i-ar încălzi mușchii. Chipul ei nu ar fi palid când el ar face dragoste cu ea. Excitarea i l-ar înroși. Pasiunea ar face-o agilă. Iși putea imagina cum ar fi să simtă pielea ei alunecând pe a lui. Aproape că putea simți gustul cărnii ei în acele locuri întunecate, secrete, care erau și mai misterioase din cauza hainelor groase de iarnă. Voia să le dea jos în timp ce ea ar sta și har privi, dorindu-1, așteptându-1.

Doar gândindu-se la asta simți cum îi crește pulsul.

Mai dorise și alte femei. Uneori, dorințele lui fuseseră satisfăcute, alteori nu. Pasiunea venea și pleca. Izbucnea și dispărea. Înțelegea bine asta. Doar pentru că el tânjea după ea acum, doar pentru că el stătea la fereastră și o privea simțind cum nevoia se agita nebunește în el nu însemna că avea să o dorească și mâine. Dorința nu îți putea controla viața – nici dorința pentru bani, nici pentru putere și cu atât mai puțin cea pentru femei.

Dar continua să o privească în timp ce mașina lui de scris aștepta nerăbdătoare în spatele lui.

O privi cum conduce caii, doi și trei odată, înapoi în hambar. Așteptă până când ea ieși din nou, fără să mai calculeze cât timp trecuse. Apoi, brusc, mănătă de impuls, ea se sui pe calul acela mare pe care-l numea Judd. Doar cu căpăstrul și nimic altceva, porni cu calul la goană, ieșind din padoc și în sus pe drumul tare, îngust, care ducea spre dealuri. El voia să deschidă fereastra și să urle la ea să nu se poarte prosteste. Voia să o vadă călărind. Ii putea vedea genunchii apăsând strâns pe lateralele calului și mâna care ținea capătul funiei. Dar, și mai mult, văzu pe chipul ei încântarea absolută în timp ce soarele îi cădea glorios pe față.

Lăsă calul să alerge în sus și în jos pe drum - zece, cincisprezece minute, Dylan era prea fascinat ca să își dea seama. Părul ei flutura în bătaia vântului, dar ea nu se deranja să îl îndepărteze de pe chip. Și, când coborî de pe cal, el știu ca ea râdea. Iși frecă nasul de cal, mângâindu-l din nou. Mângâind, alinând, murmurând. Dylan se întrebă ce cuvinte blânde și drăguțe spunea. Să fie gelos pe un cal însemna că își pierdea mințile. Știa asta, dar continua să stea la fereastră, străduindu-se să își păstreze controlul sau poate să controleze inevitabilul.

Ea dispăru din nou în hambar, și el se gândi

să revină la munca lui, dar așteptă.

Ea reapăru cu armăsarul, ținând frânghia aproape de bot în timp ce calul dansa nerăbdător, năvălaș. Abby îl legă bine de gard și începu să îl țesale.

Animalul era frumos, cu capul înălțat, și avea o privire arogantă pe care Dylan o putea vedea de la fereastra lui. Și era sperios. Când Abby îi luă piciorul din spate ca să-i curețe copita, el tresări de două ori, aproape scăpând din strânsoarea ei înainte de a se calma și de a o lăsa să își vadă de treabă. Când îi lăsă piciorul jos, Dylan rămase fără suflu văzând cum calul dădu cu copita. Abby se feri și prinse cu calm celălalt picior. Aproape că o auzea cum îl certa blând, așa cum l-ar fi certat pe vreunul din băieți dacă ar fi avut o criză de nervi.

La naiba, cine ești? El puse o mână pe geam de parcă i-ar fi cerut să se uite în sus, să îl audă și să îi răspundă. Cine dracu' ești? Dacă era autentică, de ce mințea? Dacă avea principii morale și valori, așa cum părea să aibă, cum de putea minți?

Și totuși, mințea, își reaminti Dylan. Și avea să continue să mintă până când el avea să o împiedice. „Astăzi”, își promise el în timp ce o privea cum peria pielea neagră și fină a armăsarului. „Astăzi, Abby.”

Intorcându-se, reveni la mașina de scris și își impuse să o uite.

Era trecut de ora unsprezece când o auzi intrând în casă. El schițase primii ani

profesionali ai lui Rockwell, copilăria lui. Scrisese despre întâlnirea lui Rockwell cu Abby din perspectiva ei, folosind citate de la ea și frânturi din istoria familiei ei. Oamenii aveau să fie interesați de sora uneia dintre noile stele de la Hollywood și a unei actrițe de succes de pe Broadway. Nu trecuse cu vederea faza cu tripletele și experiența teatrală. Trei surori, trei actrițe. Dar era pe cale să rescrie scenariul lui Abby.

Ea îl auzi coborând, dar continuă să spele ouăle.

- Bună dimineța. Nu se uită la el și continuă să își țină mâinile ocupate. Cafeaua este gata.

- Mulțumesc.

Când el se îndreptă spre aragaz, ea ridică privirea. Nu se bărbierise. Mereu i se strângea stomacul – poate la gândul de a simți acel chip dur, un pic necivilizat zgâ- riindu-l pe al ei.

- Domnul Petrie s-a întors. Cred că i-ar mai fi priit o zi sau două, dar îi era dor de cai.

-Ai terminat afară?

- Deocamdată. Am să mai verific iepele.

- Bine. Iși luă cafeaua la bar, aprinse o țigară, apoi porni reportofonul. Când ați decis să divorțați tu și Rockwell?

Un ou lovi podeaua și se sparse. Abby privi în jos, complet surprinsă. Curăță fără să scoată un cuvânt.

- Vrei să repet întrebarea?

- Nu. Vocea ei sună înăbușit, dar apoi

deveni puternică. Nu, dar aş fi interesată să ştiu de unde ți-a venit ideea asta.

- Lori Brewer.
- Înţeleg.

Abby curăţă mizeria, apoi se întoarce să se spele pe mâini.

- Era amanta soţului tău.
- Ştiu asta.

Abby îşi uscă meticulos mâinile. Nu tremurau. Iar ea se agăţă de asta.

-Nu a fost prima.

-Ştiu şi asta.

Se duse la aragaz şi îşi turnă cafea.

-Ai gheaţă în loc de sânge, doamnă? îl aţâţă şi mai mult faptul că ea se întoarce şi îl privi cu calm. Soţul tău se culca cu orice femeie care i se băga în pat. Şi-a făcut o carieră din a te înşela. Lori Brewer a fost doar ultima dintr-un şir întreg.

Credea că o rănea? Credea că ar trebui să simtă cum o înjunghie durerea, să simtă un val de trădare? Le simţise pe toate înainte, dar se terminase de mult. Acum, nu mai simţea nimic, doar o curiozitate vagă legată de furia pe care o vedea în ochii lui Dylan.

- Dacă amândoi ştim asta, de ce să discutăm despre acest subiect?
- Urma să te părăsească pentru ea?

Ea sorbi din cafea. îi calma nervii. Avea să îi ofere adevărul atât timp cât era posibil să îi ofere adevărul.

- Chuck nu mi-a cerut niciodată divorțul. Bău din nou, și lichidul alunecă fierbinte în corpul ei. Deși este foarte posibil să îi fi spus lui Lori Brewer că a făcut-o.

Acesta era adevărul. Instinctul lui îi spunea că, de data asta, ea spusese adevărul. Și totul devenea și mai mocirlos.

- Nu este o femeie proastă. Își băgase în cap că ea și Rockwell aveau să se căsătorească înainte de sfârșitul anului.

- Chiar nu pot să comentez despre ce gândea ea.

- Despre ce poți să comentezi? Furia lui creștea, și, pentru că avea încredere în furie, continuă. Poate cu ajutorul furiei ar fi putut să îi penetreze în sfârșit scutul. Spune-mi, cum te-ai simțit să știi că soțul tău nu îți era fidel?

Ea aștepta ca întrebarea să apară. Se pregătise pentru asta. Dar cumva acum răspunsul nu ieși ușor.

- Eu și Chuck... ne înțelegeam. Cât de plat sunase răspunsul, cât de sofisticat de prostesc. Eu... ei bine, știam că el era supus unei presiuni mari și că era pe drumuri mai mereu...

-... Și asta îți dă permisiunea să te eliberezi cum vrei?

Nu era așa calmă cum voia să fie, dar încă deținea controlul.

- Nu vorbesc despre o permisiune și nici măcar despre o scuză, Dylan. Dar este o justificare.

-Tu crezi că faptul că nu era lângă tine, că

era pe drum și simțea presiunea nevoii de a câștiga puteau justifica înclinația către femei, băutură, droguri?

- Droguri? Chipul ei se albi. Dacă șocul din ochii ei nu era autentic, ea ar fi trebuit să fie sora de la Holly-wood, hotărî Dylan. Nu știi despre ce vorbești.

- Mă refer la cocaină. Consumul de cocaină.

Vocea lui era dură și tăioasă – vocea unui reporter. El încercă să nu se deteste pentru asta.

- Nu. În vocea ei era dintr-odată o notă de disperare. Văzu cum i se albesc degetele în timp ce strângea blatul. Nu, nu cred asta.

- Abby, am informații din patru surse diferite. Tonul i se îmblânzi. Ea suferea în interior. Poate că înainte îl mințise, dar suferința era reală. Nu știai.

- Nu poți să scrii asta. Nu poți. Copiii. își puse mâinile la ochi. Oh, Doamne, ce am făcut?

El o luă de braț. Nu îl auzise când se ridicase.

- Stai jos! Când ea clătină din cap, el o trase spre un scaun. Stai jos, Abby!

- Nu poți să scrii despre asta, repetă ea, iar în vocea ei erau suișuri și coborâșuri. Nu poți fi sigur că este adevărat. Dacă încerci să pui asta în carte, îmi retrag autorizația. Te dau în judecată.

-Ai face bine să te calmezi.

- Să mă calmez? Ea își prinse mâinile până o durură degetele. Doar hotărârea o mai făcea

să îl înfrunte, și ochii ei erau plini de disperare. Mi-ai spus că Chuck era... înghiți și se adună. Oprește aia, zise ea încet, apoi așteaptă până reportofonul se opri. Vorbim neoficial acum, mă înțelegeți?

Ochii ei erau din nou uscați și vocea fermă. Și el își reaminti dintr-odată de ea cum îi căra valiza pe scări. „Mai puternică decât pare.”

- Bine, Abby. Neoficial.

- Dacă Chuck - dacă el se droga, eu nu am știut niciodată.

- Crezi că ai fi știut?

Ea închise ochii. Un sentiment de eșec ieși la suprafață și se opri în gât.

-Nu.

- îmi pare rău. El îi atinse mâna, învinovățindu-se când ea își retrase mâna. îmi pare rău. Mama lui știa. Știu că a încercat să îl interneze la dezintoxicare.

Un gând isteric îi trecu ei prin minte.

- Ultima cursă. Accidentul.

- Era curat. Lui i se păru că aude cum ușurarea trece prin ea, deși ea nu scosese nici un sunet. A luat curba prea rapid.

Ea încuviință din cap și își îndreptă umerii. Dacă Abby învățase ceva în ultimii opt ani, era să ia totul pas cu pas, să înfrunte acel lucru și apoi să treacă mai departe.

- Dylan, nu cer favoruri, dar vreau să îți amintești că sunt doi inocenți implicați în asta. Copiii merită o moștenire din partea tatălui lor. Dacă încerci să tipărești ceva despre asta, voi

găsi o cale să te opresc, chiar dacă trebuie să mă duc la Janice.

- Cât de mult vei încerca să acoperi, Abby?

Ea îl privi direct.

- întrebarea mai potrivită ar fi cât de departe aş merge ca să îmi protejez copiii.

El simţi un junghi şi făcu un efort să-l înăbuşe.

-Odată ce mingea se rostogoleşte, nu mai ai cum să o opreşti. Ar fi fost mai înţelept să opreşti cartea de la început.

-Nu îţi este de ajuns sexul? izbucni ea, disperată să găsească teren solid din nou. Cum putea să facă primul pas dacă de fiecare dată era în nisipuri mişcătoare până la genunchi. Trebuie să bagi şi chestia asta urâtă? Nu le poţi lăsa nimic băieţilor?

-Vrei să scriu o poveste cu zâne?

O apucă de încheieturi înainte ca ea să se îndepărteze. Ar fi trebuit să nu îi placă faptul că ea îl făcuse să se simtă răspunzător, dar nu putea. Părea pierdută şi neajutorată.

- Abby, este prea târziu să oprim cartea acum. Editura te-ar da în judecată, nu invers. Vorbeşte cu mine, spune-mi adevărul. Ai încredere în mine că îl voi transmite la rândul mi.

-Să am încredere în tine? Se uită fix la el, dorindu-şi să poată vedea în el, să găsească un punct slab. Am avut încredere în mine şi am făcut numai prostii. Faţă în faţă cu inevitabilul, renunţă să se opună strânsorii lui. Nu am de

ales, nu-i așa?

-Nu.

Ea așteptă un moment până fu sigură că era suficient de puternică.

- Pornește din nou reportofonul.

Se îndepărtă de el, nu cu câțiva centimetri, ci cu kilometri. Când reportofonul porni, Abby începu să vorbească din nou. Dar nu se uită nici o clipă la el.

- Chuck nu a folosit niciodată droguri în prezența mea. Eram căsătoriți de patru ani, dar nu l-am văzut niciodată cu vreun fel de droguri. Din punctul meu de vedere, nu le-a folosit niciodată. Chuck era un sportiv și era foarte disciplinat când venea vorba despre corpul lui.

- De-a lungul mariajului vostru, ați stat împreună doar perioade scurte.

-Asta este adevărat. Amândoi aveam anumite responsabilități care făceau ca lucrurile să fie așa.

-Mi se pare că aveți anumite responsabilități care ar fi trebuit să vă țină împreună.

Ea avea să ignore asta. Nu avea să se mai lase cuprinsă de vinovăție sau să-și plângă de milă. Dacă sosise momentul să facă un compromis, așa să fie. Avea să accepte răul mai mic.

- Ca să revin la întrebarea anterioară, Chuck era deseori singur. Era atrăgător, și femeile făceau parte din circuit.

- Ai acceptat asta?

-Am acceptat că Chuck nu era capabil să fie fidel. Am înțeles că o căsnicie este responsabilitatea a doi oameni. În anumite privințe, eu nu eram în stare să îi ofer ceea ce avea nevoie.

- Despre ce vorbești?

Lăsă mândria deoparte. Abby descoperise că aceasta rareori era utilă.

-Aveam doar optsprezece ani când ne-am căsătorit. În ciuda faptului că lucram în domeniul divertismentului și eram pe drumuri mereu, am fost foarte protejată. Eram virgină când m-am măritat cu Chuck, și deseori îmi spunea că am rămas așa. L-am dezamăgit în pat, așa că a căutat în altă parte. Poate că asta era greșit, dar era explicabil.

- încetează să te umilești așa.

Ea auzi furia abia reținută și întoarse privirea spre el.

-Ai vrut răspunsuri. Ți le ofer. Chuck se culca cu alte femei pentru că soția lui nu îl satisfăcea.

- La naiba cu asta! O roti pe scaun până ea ajunse cu fața la el. Ești o fraieră dacă crezi asta.

- Dylan, eu știu ce se petrecea în dormitorul meu. Tu, nu.

- Știu ce se petrece în tine.

-M-ai întrebat dacă am gheață în loc de sânge. Îți răspund.

- Nu, nu îmi răspunzi. O ridică de pe scaun

ca să stea lângă el. Acum, îmi vei răspunde.

O avea aproape. Gura lui coborî peste a ei, fierbinte, furioasă, iar ea nici nu avu timp să protesteze. Excitarea fierbea în ea și se războia cu puternica dorință de autoconservare. Încercă să reziste. Era ceva sălbatic și înspăimântător în felul în care el o putea lua, o putea răni cu nevoia lui. Mâinile din părul ei erau blânde, dar o țineau lipită de el cu un fel de posesivitate furioasă. Ea se abandona încet, inevitabil.

Simțise cum o dorea cu ardoare pe timpul nopții, pe durata dimineții, dar nu se așteptase să fie așa. Erau valuri de foc și fum care-l orbeau. Corpul ei era încordat ca un arc lângă al lui, reținându-se în fața pasiunii pe care o simțea cum crește. Degetele ei nu îi împinseră umerii, ci se înfipseră în ei. Aproape că auzea cum îi bătea inima – teamă, excitare, dorință, nu îi păsa. Atât timp cât erau pentru el.

Apoi, cu o ușurință incredibilă, ea se relaxă. Buzele i se înmuiată, corpul ei cedă, și ea era a lui. Bătăile inimii nu i se liniștiră. Cumva, crescură chiar și când brațele ei îl cuprinseseră încet. Ea oftă. El simți curentul blând de aer peste gura lui. Îi pieptăna părul cu degetele, blând, liniștitor, pentru că părea că ea avea nevoie de asta. Flacăra ieșise din el, dar căldura era încă acolo, mocnind, fierbând. Ar fi putut să ardă de viu cu tandrețe.

- Haide sus, Abby, îi șopti el la ureche, apoi peste gura ei. Vino sus cu mine!

Și ea dorea asta. Faptul că voia asta o făcu să se cutremure. Acceptase deja că era atrasă de el, dar era altceva să se strecoare în pat cu un bărbat.

- Dylan, eu...

-Te doresc. Gura lui se mișcă de-a lungul bărbiei ei, mușcând-o blând. Știi asta.

-Cred că știu. Te rog... Vocea îi tremura. Mușchii ei erau ca plastilina. Nu își putea permite să cadă în prăpastie a doua oară fără să țină ochii deschiși. Te rog, Dylan, nu pot. Nu sunt pregătită.

- Mă vrei. Își plimbă mâinile în sus, frământându-i șoldurile, atingându-i coastele, ațâțându-i sânii. O simt de fiecare dată când respiri.

- Da. Nu mai voia să nege. Dar am nevoie de mai mult de atât. Ii luă mâna și i-o duse la obraz. Am nevoie de timp. Dylan reveni cu mâna sus, sub bărbia ei, și o ținu acolo. Obrajii ei erau roșii, așa cum își imaginase el cândva că aveau să fie. Ochii ei erau întunecați și nesiguri. Dacă nu ar fi fost ochii, care îl priveau, aproape încrezători în el, nu i-ar fi băgat în seamă protestele și ar fi luat-o.

- Mă întreb cât de mult rău ți-a făcut.

- Nu. Ea clătină din cap. Nu are nimic de-a face cu ce s-a întâmplat între mine și Chuck.

-Nici tu nu crezi asta, nici eu. El este unitatea ta de măsură. Mai devreme sau mai târziu, ai să afli că nu mă poți măsura așa.

- Nu mă gândesc la Chuck atunci când te

sărut. Nu mă gândesc la nimic.

Degetele lui se încordară pe pielea ei.

- Abby, dacă vrei timp, ar fi bine să ai grijă de tine.

Ea simți cum energia care venise peste ea cu viteză dispărea acum.

- Nu știu cum să joc jocurile astea, Dylan. De aia am greșit așa de mult înainte.

- Nu mă interesează jocurile. Nu mă interesează să îmi plângi pe umăr. Hai să facem o înțelegere!

Ea își umezi buzele și își dori să fie sigură pe ea.

- Ce fel de înțelegere?

-Tu îmi spui adevărul. Adevărul, repetă el, punându-și mâinile pe umerii ei. Eu voi scrie obiectiv. Apoi lăsăm să cadă vinovăția unde îi este locul.

Făcea să pară așa simplu, dar el nu avea nimic de pierdut.

- Nu știu dacă pot face asta, Dylan. Trebuie să mă gândesc la copii. Uneori, adevărul doare.

- Uneori, curăță, replică el. Abby, într-un fel sau altul, voi afla tot ce am nevoie să știu. Era o amenințare. El știa asta și văzu că și ea înțelesese asta după umbra care îi trecu prin ochi. Ar trebui să te gândești la acest lucru. Nu crezi că ar fi mai bine dacă ar veni de la tine? Nu vreau să îi rănesc pe copii.

Încolțită, ea îl studie atent, critic.

-Nu, nu cred că vrei asta, dar s-ar putea ca

noi doi să nu fim de acord în privința a ceea ce este mai bun pentru ei.

El își frecă chipul cu o mână, apoi se plimbă prin bucătărie. Nu era stilul lui să facă compromisuri. Nu îi păsa de ele. Cu toate astea, era obligat să găsească unul.

Cartea? începea să creadă că nu însemna prea mult. Voia adevărul de la ea, despre ea. Și îl voia pentru el. Se gândi că poate îl voia pentru ea.

- Bine, tu îmi dai povestea reală, povestea adevărată, fără micile eschivări. O voi scrie și apoi, înainte să o trimit spre publicare, ți-o dau să o citești. Dacă există vreo problemă, găsim o soluție. Amândoi trebuie să fim mulțumiți de manuscris înainte să plece.

Ea ezită.

- Vorbești serios?

El se întoarse. Ea nu era pregătită să aibă încredere în el. Mai fusese mințită – și încă rău de tot.

- Ai totul în înregistrare, zise el arătând spre reportofonul care încă mergea.

Ea făcu pasul, deși picioarele îi tremurau puțin.

- Bine.

Când el se apropie și îi oferi mâna, Abby își ținu răsuflarea și acceptă. „încă un târg”, se gândi ea, sperând că se va putea ține mai bine de acesta decât de cel făcut cu ea însăși.

- Te-a rănit.

Dylan o spusese încet, atât de încet, încât ea răspunse fără ezitare.

-Da.

Asta îl enerva. Nu, îl înfuria. Nu putea să explice, dar știa că furia asta nu l-ar ajuta să afle adevărul. Și de ani în șir, poate vreme de prea mulți ani, aceasta fusese ambiția care îl mânase.

- De ce nu stai jos din nou?

Ea încuviință din cap, apoi se așează, cu mâinile împreunate frumos și cu chipul calm.

-Abby, tu și Rockwell aveți probleme maritale serioase.

-Așa este.

I se păru așa ușor să o spună acum. Exact cum spusese el, curățare.

- Era vorba despre celelalte femei?

-Asta era o parte din problemă. Chuck avea nevoie de mai mult decât îi puteam oferi eu pe așa multe planuri. Și bănuiesc că și eu aveam nevoie de mai mult decât îmi putea el oferi. Nu era un bărbat rău. Cuvintele erau spuse rapid și cu convingere. Vreau să înțelegi asta. Poate că nu era un soț bun, dar nu era un bărbat rău.

Dylan plănuia să folosească propria judecată în privința asta.

- De ce nu ai mai călătorit alături de el?

- Eram însărcinată cu Ben. Răsuflă un pic. Nu pot să zic dacă asta a fost o scuză convenabilă sau un motiv legitim, dar eram destul de aproape de termen, și să călătoresc

devenise dificil. Locuiam cu mama lui în Chicago. La început... la început reușea să zboare dintr-o parte în alta destul de des. Cred că era fericit și poate un pic îngrozit de ideea de a fi tată. Oricum, era foarte atent când venea acasă și m-a încurajat să stau în Chicago și să am grijă de mine. A încercat, chiar a încercat să îmbunătățească relația inconfortabilă pe care o aveam cu mama lui. Erau perioade mari de separare.

Ea privi înapoi, amintindu-și acele săptămâni, acele luni în luxoasa casă din Chicago, diminețile lungi și leneșe, după-amiezile liniștite. Părea un vis, un vis cu margini surprinzător de ascuțite.

- Eram mulțumită și destul de satisfăcută. Decorasem camera copilului și mă apucasem de tricotat... prost. Râse când își reaminti încercările ei neîndemânatică. Credeam că am totul sub control. Apoi, într-o zi, am descoperit unul dintre ziarele alea de scandal pe pat. Mereu m-am întrebat dacă Janice l-a lăsat acolo. Abby alungă ideea, nu mai conta acum. Erau o poză cu Chuck și cu o femeie foarte frumoasă și un articol scurt și destul de urât. Abby privi pe fereastră la copacii care se aplecau ușor. Stăteam acolo, mare, neîndemânatică, gravidă în aproape opt luni. M-am simțit distrusă și trădată, eram absolut sigură că lumea se terminase. Chuck a venit acasă la sfârșitul săptămânii, și am aruncat cu ziarul în el, cerându-i o explicație.

-Ți-a dat una.

- Era furios că crezusem așa o poveste. A zis că era un gunoi și l-a aruncat în foc. Nu s-a apărat, și dintr-odată eram eu în situația de a mă apăra. Mă înțelegeți?

El se gândi că și-o putea imagina fragilă și singură. Furia lui ardea și mai puternic.

- Da, înțeleg.

-Mai aveam o lună până la naștere și eram speriată de moarte. Am decis să îl cred, dar știam că mă mințise, pentru că o văzusem în ochii lui. Am acceptat minciuna. Mă înțelegeți? De ce îl tot întreba asta? De ce era așa important? Iși apăsă degetele peste ochi pentru o clipă și jură să nu mai întrebe din nou. Cred că acceptând doar l-am rănit.

- Crezi că, dacă făceai scandal, s-ar fi oprit.

Ochii ei erau solemnii.

- Nu voi fi niciodată sigură.

- Și au fost alte femei.

-Au fost altele. Ține minte că eu și Chuck nu trăiam împreună, în circumstanțe normale, și că relația noastră fizică fusese deteriorată. Era un bărbat care avea nevoie de victorii, dar, imediat cum le obținea, avea nevoie de altele. Dacă poți înțelege că și atunci când era copil simțea o presiune imensă de a reuși, de a fi cel mai bun – de a fi numărul unu. Obosită, scoase un mic oftat. Din cauza asta, avea nevoie să i se spună mereu că era cel mai bun. După o vreme, nu cred că eu i-am mai spus asta. Oricum, credeam – speram – că, după ce se

nășteam Ben, aveam să ne așezăm undeva. Dar știam sau ar fi trebuit să știu, când m-am măritat cu Chuck, că era foarte departe de a fi pregătit să se așeze. A fost un mic scandal cu una dintre admiratoare. Ea mi-a scris scrisori, a amenințat că se sinucide dacă Chuck nu se însura cu ea. Atunci, am cumpărat locul ăsta. Chuck era supărat pentru că lucrurile scăpaseră de sub control. Era o încercare de a se revanșa față de mine, față de Ben, poate și față de el însuși. Dar apoi a venit o altă cursă.

-Nu ai mers cu el.

-Nu. Pentru o vreme, m-am concentrat la a construi un cămin. Simțeam că aveam nevoie de unul. Adevărul era că aveam nevoie. Privi cum fumul de la țigara lui Dylan se ridică încet spre tavan. În perioada aia, după ce l-am născut pe Ben și înainte să rămân gravidă cu Chris, am început să îmi dau seama că mariajul nostru nu funcționa, că eu și Chuck doar ne prefăceam că mersese vreodată. A venit acasă. Câștigase în Italia. Voia să vândă ferma. Ne-am certat teribil pe tema asta. În timp ce ne certam, Ben a intrat cu pași șovăitori. Chuck a devenit un sălbatic. A țipat la Ben care plângea. Își trecu o mână prin păr în timp ce suferința acelei amintiri reveni. Ben abia avea un an. Mi-am pierdut cumpătul și i-am spus lui Chuck să iasă. S-a dus la mașina lui și a plecat. L-am calmat pe Ben și într-un final am reușit să îl adorm. Era târziu și m-am dus la culcare. Nu mă așteptam ca Chuck să revină, nu îmi păsa.

Dar s-a întors.

Vocea îi scăzuse în volum, ajungând aproape o șoaptă. În timp ce o privea, Dylan își dădu seama că nu mai vorbea cu el. Se exorciza de propriile fantome.

-Băuse. Niciodată nu bea prea mult, pentru că nu făcea bine față băuturii, dar de data asta băuse mult. A venit sus, și ne-am certat din nou. Încercam să-l trimit la culcare într-una dintre camerele de oaspeți, ca să nu-l deranjeze pe Ben. Era prea furios și prea beat ca să asculte de rațiune. Mi-a zis că nu am fost niciodată o soție bună – și chiar mai puțin în pat. Mi-a zis că îmi pasă doar de Ben și de fermă. Doamne, era adevărat. Nu așa fusese mereu, dar avea dreptate, și eu nu voiam să recunosc. A zis că era timpul să învăț ce vrea un bărbat de la nevasta lui. La ce se aștepta un bărbat și la ce avea dreptul. Așa că m-a împins înapoi în pat... și m-a violat, spuse ea fără emoție, în timp ce Dylan se holba la ea. Apoi a plâns ca un copil. A plecat înainte de răsărit. Câteva săptămâni mai târziu, am aflat că eram gravidă. Când își trecu prin păr mâna, tremura. Asta este ce s-a întâmplat, Dylan. Asta este adevărul. Se concentră din nou asupra lui. Ar trebui să îi spun lui Chris că a fost conceput în noaptea în care tatăl lui m-a violat? Asta este adevărul pe care i-l datorez fiului meu?

Nu așteptă răspunsul lui. Se ridică încet și ieși din cameră.

capitolul 8

El nu putea munci. Dylan se uita țintă la mașina de scris, aproape iritat, dar nu se putea aduna să pună cuvintele pe hârtie. Cuvintele erau acolo, blocate strâns în minte. Emoția era acolo, încă clocotind în el. Iși putea aminti, punct cu punct, exact ce se întâmplase în decursul după-amiezii și al serii.

Când Abby ieșise din bucătărie, el rămăsese acolo, holbându-se la înregistrare, care continuase. Șocat? Cum putea spune că era șocat? Renunțase la pudoare cu ani în urmă. Știa cât de urâtă putea să fie viața, cât de violentă, cât de meschină. Iși croise drum prin viețile altora și în alte dăți și găsisese suferință, cicatrici și secrete. Nu îl șocaseră și nu îl mai afectau de mult.

Dar rămăsese în bucătărie mult timp, unde persista aroma cafelei. Și suferise. Îi duruse pentru că își putea aminti cât de palid fusese chipul ei, cât de calmă îi răsunase vocea când îi spusese. Apoi o lăsase în pace, știind că avea nevoie să fie singură.

Condusesse până în oraș. Distanțarea ar ajuta, sperase el. Un ziarist avea nevoie de distanțare, așa cum avea nevoie de intimitate. Combinația celor două aduceau adevărul și

puterea unei povești. Și nu era mereu povestea pe primul loc?

Aerul se încălzise, deși vântul începea să bată ca să vestească venirea lunii martie. Zăpada era doar o amintire pe pământul încă ud. Primăvara începea să își facă

loc. Și, la sfârșitul primăverii, cartea ar trebui să fie gata. Nu mai știa exact cum.

Când se întorsese, băieții veniseră de la școală. Se jucau în curte, întrecându-se cu câinele și între ei. Dylan rămăsese în mașină câteva momente privind-i, până când Chris venise în fugă să îl invite să se joace de-a prinselea. Chiar și acum, ore mai târziu, Dylan își putea aminti cât de luminoasă era fața lui Chris, cât de deschiși și de inocenți erau ochii lui. Mâna micuță o prinsese pe a lui cu toată încrederea, și copilul începuse să vorbească despre ziua lui la școală. Un copil, pe nume Sean Parker, vomitase în pauză. Știri importante. Ben zisese ceva teribil de copilăresc despre dilema lui Sean Parker, și Chris chicotise până aproape că izbucnise în râs.

Se luaseră la întrecere în spate și dăduseră buzna în bucătărie. Stând în urma lor, Dylan o văzuse pe Abby la aragaz. Când ea se întorsese, ochii lor se întâlniseră pentru un moment mai îndelungat. Apoi ea își reîncepuse rutina de dinainte de cină cu acea ușurință eficientă pe care el ajunsese să o aștepte de la ea.

Așteptase să apară tensiunea, dar aceasta nu apăruse, nici atunci, nici în timpul cinei, nici mai târziu, când ea plănuise un joc cu copiii și el fusese rugat să participe. Normalitatea era la ordinea zilei, și nici măcar el nu putea spune dacă era forțată. Ea trimisese copiii la culcare,

apoi se retrăsese în dormitorul ei. Și, de atunci, rămăsese acolo.

În camera lui, i se părea imposibil să își găsească liniștea. Ce avea să facă? Avea în mână o poveste onestă. Dragoste, trădare, sex, violență. Și nu era ficțiune, era realitatea. Era treaba lui să o scrie - și să o scrie onest, temeinic. Își reaminti cu câtă încredere mâna aceea micuță se potrivea în mâna lui.

Înjurând, Dylan se ridică de la birou. Nu o putea face. Nu era posibil să aștearnă în alb și negru ceea ce Abby îi povestise în acea după-masă. Oricum scria, oricât de atent era când scria frazele, avea să iasă urât, găunos, de neiertat. Iar copilul era așa de frumos, de inocent și deschis.

Nu ar fi trebuit să conteze. Toate instinctele care îl ghidaseră în toți anii cât fusese reporter, toate abilitățile care făcuseră ca biografiile lui să fie de calitate și autentice îl împingeau spre adevăr. Dar își putea aminti felul cum băiețelul îi zâmbise și cum își ridicase brațele pentru o îmbrățișare. Și-l aminti pe Ben stând singur și îmbufnat pe pat, înconjurat de soldăței. Și își aminti cum Abby își unise degetele cu ale lui și îl făcuse să se simtă întreg.

Îl cuceriseră. Dylan își trecu mâna prin păr. Nu avea sens să pretindă altceva. Înăuntrul lui era o funie de care ei trăgeau într-un sens, și el, în sens opus. Uitase principala regulă, cea pe care și-o asumase din prima săptămână ca

reporter de știri: să nu se implice. Ei bine, se implicase, și nu avea idee cum să se retragă.

La naiba cu retrasul!

Fără să își ofere șansa de a se mai gândi, Dylan ieși din camera lui, traversă holul și ciocăni la ușa lui Abby.

- Da, intră!

Ea stătea la un birou mic, terminând o scrisoare. Ridică privirea, apoi puse scrisoarea deoparte, de parcă îl aștepta.

- Trebuie să vorbim.

- Bine, închide ușa.

El închise ușa, dar nu vorbi imediat. Nu era nici o barieră între ei acum, nici un reportofon care să facă totul să pară profesional și etic. Ce avea să fie spus acum era între ei doi. Sau, mai corect, pentru ei doi, își dădu el seama. Nu știa sigur cum se ajunsese la asta. Ca un bărbat care merge pe un drum slab luminat, traversă și se așază pe pat. Camera era liniștită, blândă, feminină - la fel ca ea. Dacă acolo se produsese acte de violență, fusese de mult îndepărtată orice urmă. Ea lăsase totul în urmă, pentru că nu voia că viața ei sau a copiilor ei să fie distrusă de violență. Oferindu-i aceste informații, ea îl făcuse răspunzător. Ceva din ea îi stârnise compasiunea care îl făcuse să accepte acea responsabilitate.

- Abby, știi că nu pot să scriu despre ce mi-ai povestit în după-masa asta.

Un val de ușurare veni din partea ei. Sperase, îndrăznise să creadă, dar nu fusese

sigură.

- Mulțumesc.

-Nu fi recunoscătoare. În anumite feluri, simțea că putea să facă față resentimentelor ei cu succes. Am să scriu destule care nu îți vor plăcea.

- încep să cred că nu contează așa mult cum aveam impresia.

Privi peste el, la modelul cu flori mici care se repeta pe tapet. Viața era așa: modele care se repetau. Ea încerca să le schimbe fără să se uite la imaginea de ansamblu.

- Știi, am crezut că băieții mei au nevoie de o imagine pe care să o admire, ca să poată spune: „Ăsta a fost tatăl meu”. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât cred că este mai important să fie mândri de ei înșiși.

- De ce mi-ai spus?

II privi - privi la bărbatul care schimbase în sfârșit tiparul. Cum putea să îi explice? Găsise în el bunătate, deși chiar nu se așteptase la asta. Muncise alături de ea, deși nu era nevoie. Se purtase cald și generos cu copiii ei. Avusese grijă de ea când fusese bolnavă. Găsise bunătate sub exteriorul dur și se îndrăgostise de ea. Oftând ușor, Abby luă creionul, mutându-l inconștient dintr-o mână în cealaltă.

- Nu îți pot spune toate motivele. Odată ce am început să vorbesc, mi-au venit toate. Poate că aveam nevoie să spun asta cu voce tare acum, după atâția ani. Nu am putut să o fac

înainte.

Lângă mâna ei era un prespapier, cu flori roz prinse în sticlă. Fragil când îl priveai, dar greu de spart.

- Nu ai spus familiei tale? Întrebă Dylan.

- Nu. Poate ar fi trebuit. Treci prin toate etapele - rușine, autoblamare, furie. Trebuia să trec prin ele.

- Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai rămas cu el? Se gândi din nou la bani, la femeia în haină de nurcă și la diamante. Nu mai voia să creadă că acela fusese motivul.

Ea privi în jos spre mâinile ei. Verigheta nu mai era acolo de mult, și amărăciunea se estompase cu mult înainte.

- După... după ce s-a întâmplat, Chuck a fost devastat. Ii părea foarte rău. Am crezut că putem salva ceva după noaptea aia îngrozitoare. O vreme, aproape am reușit. Apoi s-a născut Chris. Chuck nu se putea uita la el fără să își aducă aminte. Se uita la copil și îi purta pică pentru felul cum venise pe lume, pentru că îi amintea de propria slăbiciune, poate de propria mortalitate.

- Și tu? Ce ai simțit când l-ai privit pe Chris? Lovitura veni încet.

- Era așa frumos. Încă este frumos.

- Ești o femeie remarcabilă, Abby.

Ea îl privi surprinsă.

-Nu, nu cred că sunt. Sunt o mamă bună, dar nu este nimic remarcabil în asta. Nu am fost o

soție bună. Chuck avea nevoie de cineva care să se ridice și să fie gata de plecare. Avea nevoie de cineva care să fie la curse odată cu el. Eu eram prea înceată.

- De ce aveai tu nevoie?

Acum, ea îl privi, cu chipul lipsit de expresie. Nimeni în afară de familia ei nu o întrebase asta. Și răspunsurile nu puteau veni.

-Nu sunt sigură de ce aveam nevoie, dar sunt fericită acum cu ceea ce am.

- Îți este de ajuns? Copiii, locul ăsta? Se ridică și veni la ea. Credeam că îmi vei spune adevărul.

- Dylan. Nu trebuia să vină așa aproape. Nu putea gândi când el era atât de aproape. Nu știu ce te aștepti să spun.

-Nu știi? Luându-i mâna, el o făcu să se ridice. Simți cum îi tremură degetele și o strânse mai bine. Nu vreau să-ți fie teamă de mine.

-Nu îmi este.

- Nu vreau să îți fie teamă de ceea ce este între noi.

-Nu mă pot abține. Dylan, nu face asta! Își puse mâna liberă pe brațul lui. Nu aş putea îndura să mai greșesc o dată. Cred... sper că suntem pe punctul de a fi prieteni.

-Am trecut de momentul ăla. Îi duse mâna la buze și privi cum surprinderea apare în ochii ei. A făcut cineva dragoste cu tine?

Panica urcă de-a lungul spatelui ei.

- Eu... eu am doi copii.

-Asta nu este un răspuns. Curios, îi întoarse mâna și își apăsă buzele pe palma ei. Degetele ei se curbară și se încordară. A mai fost cineva în afară de Chuck?

-Nu, eu...

Privirea lui se ascuți, și degetele i se încordară.

-Nimeni?

Rușinea veni repede, prețul eșecului.

-Nu, nu sunt o persoană interesată de latura fizică.

În câte feluri reușise Rockwell să o umilească? Furia veni repede, și el o opri. Fără implicare? Era deja prea departe. Voia să îi demonstreze că putea fi diferit. Poate, pentru prima dată, voia și el să creadă asta.

- De ce nu mă lași să aflu?

- Dylan...

Cuvintele se împotmoliră în gâtul ei când el îi atinse tâmpla cu buzele.

- Nu mă vrei, Abby?

Seducție. Nu mai sedusese niciodată în mod conștient o femeie. Femeile veniseră mereu la el, cunoscătoare, experimentate, dornice. Nici una nu tremurase.

Avu chiar el un moment de panică. Era oare în stare să fie suficient de atent, de blând, de minuțios?

- Ba da. Ea își înclină capul ca să-l privească. Dar nu știu ce îți pot oferi..

- Lasă-mă pe mine să îmi bat capul cu asta.

Cu mai multă încredere decât simțea, îi luă

chipul în mâini. Pentru moment, doar primește. O sărută încet. Mâinile ei se ridicară până la încheieturile lui și se prinseră de ele. Fu acel moment ezitant, vulnerabil, care-l atinse într-o manieră neașteptată. Lumina lămpii cădea pe chipul ei când el își înclină capul și îi mușcă ușor buzele. Ea simți cum i se accelerează pulsul la încheieturi și îl strânse mai tare. O dorea, o dorea cu adevărat. Și, Doamne, ea era îngrozită că avea să fie o dezamăgire pentru amândoi. El o trase mai aproape. Ea se încordă.

- Ușor, șopti el, găsind o răbdare pe care nu știa că o avea. Relaxează-te, Abby!

O mângâie liniștitor până simți că mușchii ei cedează. Mâinile ei îi cuprinseră talia, ezitant, tentant. Simți cum dulceața gestului îl pătrunde. Înainte, nu căutase niciodată dulceața, nici nu o așteptase. Acum, că o găsisese, nu mai voia să o piardă. Încet, ușor, cu grijă, făcu dragoste cu ea doar cu gura. Gustând, seducând, apoi relaxându-se, o trase mai aproape de el. Simți cum i se strâng mâinile, apoi cum se relaxează pe spatele lui. Când gura ei se încălzi și se înmuie, el merse mai departe. Simți cum respirația ei tremură, auzi geamătul jos și tăcut care venea din uimire. Pentru prima dată în ani întregi, simți și el uimire. Își strecură mâinile sub hanoracul ei. Când ea tresări, el o mângâie și îi șopti promisiuni pe care spera să le poată țină.

Pielea ei era fină, spatele ei era lung și suplu. Nevoia trecu prin el rapid, dureros. Se luptă cu ea. Centimetru cu centimetru, îi ridică hanoracul până îl dădu jos. Fu aruncat la picioarele lor.

Panica reveni. Acum, era vulnerabilă. Respirația îi deveni mai agitată, întunecându-i mintea. Nu trebuia să gândească?

Cum se putea proteja, cum îi putea oferi ceea ce el își dorea dacă nu putea gândi? Dar mâinile lui alunecau minunat pe pielea ei. O atingeau cu fermitate, cu răbdare - exact atunci când avea mai mare nevoie să fie atinsă. Poate că, atunci când aveau să ceară, ea avea să înghețe, dar pentru moment nu simțea decât cum creștea căldura.

Apoi el o întinse pe pat. Frica reveni.

- Dylan...

- Intinde-te alături de mine, Abby! Doar întinde-te cu mine!

Se țină de el în timp ce coborau pe pat. Ea văzu totul extrem de clar: modelul de trandafiri care se repeta pe pereți, spirala închisă la culoare a tăbliei patului, pătratul alb al tavanului. Și chipul lui. Nervii erau întinși la maximum până când ajunse să îi fie teamă că nu se putea mișca. Se chinuia, încercând să își aducă aminte că nu mai era o tânără fără experiență, ci era o femeie.

- Lumina.

-Vreau să te văd. O sărută din nou, cu ochii ațintiți în ai ei. Vreau să mă vezi. Voi face

dragoste cu tine, Abby. Asta nu este ceva ce se face pe întuneric.

- Să nu te aștepti la prea multe.

El îi prinse ceafa și îi înălță chipul spre el.

- Să nu te aștepti la prea puțin.

Apoi o reduse la tăcere. Sărutul o făcu să se învârtă. Era puternic și iute. Corpul ei, care deja era furnicat de o panică excitantă, se înfierbântă de pasiune. Geamătul ieși din ea și ajunse în el. Simți cum fața lui îi zgârie obrazul, așa cum își imaginase cândva. Zeci de pulsuri băteau într-un ritm care îi bubuia din nou și din nou în cap.

Îl înnebunea. Oare nu putea să simtă? Felul cum corpul ei se încorda, se înfiora, se relaxa, felul cum mâinile ei se întindeau, ezitau, mângâiau. Nu știuse că o dorise așa mult. Nu așa mult. Acum, că ea era aici, caldă și reală sub el, știa că trebuia să se gândească întâi la ea și apoi la nevoile lui.

Așa că îi arătă. Fără oprire, fără milă, o mângâie, simțind-o cum se arcuiește, auzind-o cum respiră greu, îi inhală pasiunea care îi urca pe piele, mirosul acela femeiesc de mosc îmbătător în care un bărbat se putea îneca. Lumina cădea oblic peste fața ei, astfel încât el putea vedea surpriza, plăcerea și dorința amestecându-se. Nerăbdător, își dădu jos cămașa ca să poată simți pielea ei atingându-o pe a lui.

Era fin. Trunchiul lui era tare ca fierul, dar pielea de pe el era fină. Ea își putea aluneca

degetele peste el, simțind mușchii încordați. Puternic. Mereu avusese nevoie de forță, dar o găsisese doar în ea. Răbdare. Cândva, aproape plânsese după răbdare, dar apoi se oprise din căutat. Acum, o găsisese. Pasiune. O dorea, o râvnea, apoi o alungase ca pe ceva fără de care putea trăi. Și iat-o aici, cuprinzând-o, dând buzna în ea.

El îi gemu numele, și ea ameți de la cum se auzea. Buzele lui erau pe sânii ei. Mușchii abdomenului se contractară în timp ce el făcea cerculețe cu gura. îi apăsă ceafa în mod inconștient și se arcui sub el. Folosindu-se de dinți, de limbă, de buze, el îi provocă o tortură excelentă. Se lăsă dusă de val, fără să se mai gândească.

El îi desfăcu blugii, dar ea nici măcar nu-și dădu seama. Simți mușcarea ușoară a mâinilor lui, alunecarea ușoară a blugilor în jos pe picioare. Voia să îi spună numele cu voce tare, dar numele lui se evaporă într-un geamăt în timp ce limba lui trecu peste coapsa ei. Era frumoasă. Corpul ei era suplu și cu mușchi subtili, picioarele lungi, șoldurile înguste.

În timp ce se uita la ea, se întreba cum purtase sarcinile. Intr-un fel, nu și-o putea imagina decât neatinsă. Apoi încercă să vadă cât de sus putea să o ducă. Și cât de rapid.

Primul punct culminant o lovi cu o viteză scăpată de sub control. Neajutorată, amețită, Abby scoase un țipăt înăbușit. Era ca și cum corpul ei s-ar fi umplut, apoi ar fi ars și s-ar fi

golit. Străduindu-se să se îndrepte, se întinse după el, doar ca el să o ducă pe un alt punct culminant, și mai sus. Se lupta după aer, simțind cum pulsau senzații pe care nu le mai simțise. Aveau oare nume? Găsise cineva cuvintele corecte pentru a descrie acele emoții? Pielea îi era așa sensibilă, că doar atingerea degetelor lui o făcea să se cutremure. El își dorise să o vadă așa, plutind în propria plăcere. Când alunecă în ea, ea deschise ochii. Văzu plăcere uimită în ei înainte ca ea să-l tragă mai aproape. Degetele ei se înfipseră în spatele lui, unghiile scurte și rotunde zgâriindu-i pielea. Nu era conștientă de asta. Și, curând, nici el nu mai fu.

Nu mai fusese niciodată așa. Nimeni nu o mai făcuse să se simtă așa completă, așa importantă, așa vie. Uși fuseseră deschise, ferestre ridicate... și aerul care intra era minunat.

Voia să îi spună, dar îi era teamă ca el să nu o creadă o proastă. Se mulțumi să pună o mână în dreptul inimii lui. Bătea mai constant decât a ei, dar bătea mai repede.

Nu mai fusese niciodată așa. Nimeni nu îl făcuse să se simtă atât de real, atât de puternic, așa deschis. Ea aprinsese o lumină în mintea lui, și aceasta lumina puternic. Voia să îi spună, dar îi era teamă că ea avea să creadă că erau doar prostii. Se mulțumi să o tragă lângă el.

- Nu ești interesată de latura fizică, zici?

- Poftim?

- Mi-ai spus asta mai devreme.

Ea își întoarse capul și se lipi de umărul lui. Își dădu seama că mirosul ei era acolo. Era o senzație ciudată și minunată să își găsească propriul miros pe pielea lui.

-N-am fost niciodată prea bună la... la aspectele tehnice.

- La aspectele tehnice? Nu știa dacă să râdă sau să țipe la ea. Ce înseamnă asta?

- Ei bine, la... De jenă lăasă cuvântul să se piardă. Sex, zise ea ferm, amintindu-și că era o femeie în toată firea.

- N-am făcut sex, zise el simplu, rostogolindu-se deasupra ei. Am făcut dragoste.

- Este doar o chestie de semantică.

- Pe dracu'. Nu, nu te închide acum. O prinse de umeri înainte ca ea să se retragă. Eu nu sunt Chuck. Uită-te la mine, uită-te cu adevărat!

Ea se calmă și făcu întocmai ce îi ceruse el.

-Mă uit. Știu.

- Ce vrei, Abby, o evaluare?

- Nu, zise ea, obrazii deja colorați de pasiune devenindu-i și mai roșii. Nu, sigur că nu. Eu doar...

- Te întrebi cum a fost pentru mine. Dacă ai făcut tot ce trebuia când trebuia. El se ridică în fund, ridicând-o și pe ea, și rămase cu mâinile ferme pe umerii ei chiar și când ea bâjbâia după cearceaf. Ți-a trecut vreodată prin minte

că poate Chuck Rockwell nu era marele amant pe care îl vindeau ziarele de scandal? Ai luat vreodată în calcul că ce s-a întâmplat sau nu s-a întâmplat între voi doi în patul ăsta a fost din vina lui?

Nu-i trecuse prin minte. Normal că nu se gândise.

-Toate celelalte femei..., începu ea, apoi tăcu.

- Să-ți spun ceva. Este mai ușor să te vâri în fiecare noapte sub cearceafuri cu o altă femeie. Simți un mic junghi amintindu-și de toate acele dăți. Nu trebuie să te gândești, nu trebuie să simți. Nu trebuie să îți bați capul să faci cealaltă persoană să ajungă pe culme. Tot ce faci este să îți cauți propria satisfacție. Este foarte diferit când ai o parteneră, cineva căreia i-ai făcut promisiuni, cineva pe care se presupune că vrei să o faci fericită. Este nevoie să îți pese și este nevoie de timp - și de răbdare, și să aștepti până la momentul potrivit.

Ea se uită la el, cu buzele deschise, cu ochii mari. Cu un jurământ, el ridică o mână și o trecu prin părul ei.

-Ascultă, acum, nu prea vreau să aud vorbindu-se despre Chuck Rockwell. Nu vreau să te gândești la el sau la altcineva. Concentrează-te doar asupra mea!

- Asta fac. Un pic nesigură, ea îi atinse obrazul cu o mână. Ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat de ceva vreme. Ea văzu cum i

se schimbă expresia, simți cum mâna lui se încordează în părul ei și continuă: Ai reușit să mă faci să înfrunt multe lucruri pe care consideram că ar trebui să le țin încuiate. Ți sunt recunoscătoare.

- Devine obositor să îți tot spun să nu mai îmi mulțumești.

Dar mâna lui se îmblânzi în părul ei și alunecă pe curba umărului.

- Asta este absolut ultima dată. Ridicându-și brațele, le petrecu în jurul lui și îl ținu strâns. Se simțea în siguranță acolo, așa cum intuise cândva că avea să se simtă, atunci când soarele strălucise peste ei. Nu râde.

El își plimbă buzele peste clavicula ei.

-Nu prea am chef de râs.

- Mă simt ca și cum am reușit să dobândesc o abilitate foarte complexă și importantă.

El chicoti, și asta îi aduse o lovitură pe spate.

- Precum înotul?

- Am zis să nu râzi.

- Scuze. Apoi se rostogoli peste ea până când ea ajunse întinsă sub el. Nu stăpânești nimic dacă nu exersezi. Mult.

- Presupun că ai dreptate. Atitudinea asta jucăușă era ceva ce nu mai gustase până atunci. Abby se agăță de ea. Buzele ei se întâlniră cu ale lui, deja calde, deschise și primitoare. Dylan?

- Hmm?

- Chiar am ajuns pe culme.

El zâmbi, iar ea îi simți zâmbetul. Când el se retrase ca să o privească, ea îl văzu.

-Și eu. Începu să își coboare capul din nou, dar apoi auzi suspinele. Ce...?

- Chris.

Abby se ridică din pat într-o secundă. Căută un halat din dulapul ei, îl scoase de acolo și ieși din cameră înainte ca el să își tragă blugii.

- Oh, puiule! Abby se grăbi în camera lui Chris, unde îl găsi pe copil ascuns sub păături, hohotind din tot sufletul. Ce s-a întâmplat?

- Erau verzi și urâți. Se îngropă în siguranța oferită de pieptul mamei, adormecându-i mirosul familiar. Arătau ca șerpii și făceau ssss și mă urmăreau. Am căzut într-o groapă.

- Ce vis urât! Îi țin, îl legănă și îl liniște. S-a terminat acum, bine? Sunt chiar aici.

El se smiorcăi, dar se relaxă.

-Voiau să mă taie în bucățele mici.

- Un vis urât?

Dylan ezita în ușă, nefiind sigur dacă se cuvenea să intre.

- Șerpi verzi și urâți, îi zise Abby în timp ce îl legăna pe Chris în poală.

- Uau! Destul de înfricoșător, nu-i așa tigrule?

Chris își trase din nou nasul, încuviință din cap și se frecă la ochi. Nu știa dacă era sau nu potrivit, însă Dylan nu putu rezista. Intră și se

lăsă pe vine în fața băiatului.

- Data viitoare, ar trebui să visezi o mangustă. Șerpii nu au nici o șansă contra unei manguste.

- Mangustă. Chris testă cuvântul, chicotind. L-ai inventat?

- Nu. Găsim mâine o poză. Există în India.

-Trace s-a dus în India, își aminti Chris. Avem o vedere. Apoi căscă și se lipi de Abby. Nu pleca încă.

- Nu, nu plec. Stau până adormi din nou.

- Și Dylan?

Dylan mângâie obrazul copilului cu degetele.

- Sigur.

Stătură acolo, Abby ținând băiatul și cântând ceva ce suna ca un cântec de leagăn irlandez pentru Dylan. Simți o satisfacție incredibilă, nu ca aceea pe care o simțise cu Abby în pat, ci mult mai puternică. Era un sentiment clar de apartenență, de parcă ajunsese într-un final în locul spre care înaintase toată viața lui. Era o nebunie, și își spuse lui însuși că avea să treacă. Dar rămase. Lumina de pe hol bătea în cameră și cădea peste o grămadă de camioane, aflată lângă o minge veche cam dezumflată. Ea așeză băiatul cu grijă, băgând-o pe Mary sub cearceafuri alături de el. II sărută pe obraz, apoi se îndreptă, dar Dylan rămase un moment, mângâind absent buclele de pe fruntea lui Chris.

- Destul de irezistibil, nu-i așa? șopti ea.

- Da. Iși retrase mâna și o băgă în buzunar.

O să fie greu de trăit cu el când va deveni conștient de asta.

- Seamănă mult cu Trace - numai farmec. După tata, Trace și-a dat seama cum să exploateze asta înainte să se târască. Cu un gest natural, luă mâna lui Dylan și îl trase din cameră. Vreau doar să arunc o privire la Ben.

Împinse ușa și văzu dezordinea din camera băiatului mai mare. Haine, cărți, jucării erau toate o grămadă care se întindea de la un perete la altul. Abby oftă și își promise că avea să îl pună să strângă în weekend. În acel moment însă, primul ei născut era lățit în pat, jumătate sub așternuturi, jumătate afară.

Intrând, ea îl rostogoli, scoase un tenis de sub pernă, aruncă un mic escadron de soldăței din plastic și îl acoperi.

- Doarme buștean, comentă ea.
- Observ.

Ea aruncă o privire prin cameră.

- Este și un mare leneș.
- Da, nu te contrazic aici.

Râzând încet, ea se aplecă și îl sărută pe fiul ei.

-Te iubesc, ticălos mic.

Iși făcu drum printre jucării prin semiîntuneric. Când ajunse la ușă, Dylan îi plimbă mâinile peste brațele ei.

- Chiar îmi plac băieții tăi, Abby.

Ea zâmbi emoționată, apoi îl sărută pe obraz.

- Ești un om bun, Dylan.

- Nu sunt mulți oameni care ar fi de acord cu tine.

Ea înțelegea asta.

- Poate nu te-au văzut așa cum te-am văzut eu.

Asta măcar era adevărat, dar nu îi putea spune de ce. Nu știa nici el.

- Hai înapoi în pat!

Ea încuviință din cap și își petrecu o mână pe după talia lui.

capitolul 9

Se pot întâmpla așa multe în douăzeci și patru de ore. Abby întâmpină dimineața cu un fel de uimire buimacă. Descoperise pasiunea. Descoperise afecțiunea. Și, poate, doar poate, făcea primul pas spre a rupe în sfârșit legăturile cu trecutul. Lui Dylan trebuia să îi mulțumească pentru asta, dar nu credea că el ar suporta să o audă din nou spunând asta. Nu își putea exprima recunoștința fără să îl enerveze. Nu îi putea spune că îl iubește fără să riște să piardă ceea ce abia începea. Așa că nu avea să spună nimic, sperând că era suficient doar să fie cu el.

Abby îi trimise pe băieți la școală, își făcu în grabă treburile de dimineață și îi lăsă un bilet lui Dylan pe blatul unde luau micul dejun, apoi sări în mașina ei. Avea energie cât pentru zece.

Plănuise să petreacă dimineața dând cu mopul, frecând și lustruind casa doamnei Cutterman - câștigând astfel o mare parte din banii pentru alimente. Se gândi că era norocoasă că scăpase de gripă și că putea reveni la serviciul ei cu jumătate de normă care o ajuta să mențină echilibrul în registre până când avea să poată vinde mânjii. A doua zi era și ziua pentru curățenia pe care o făcea

de două ori pe lună la familia Smith. Trecu mental prin programul ei și calculă că se putea încadra cu totul, inclusiv o mică expediție la cumpărături pentru niște pantofi noi la sfârșitul săptămânii.

Abby își spuse să se concentreze la asta și să nu se gândească prea mult la ce se întâmplase în noaptea

precedentă. Ce însemnase pentru Dylan și ce însemnase pentru ea erau două lucruri diferite. Trebuia să fie suficient de isteată cât să înțeleagă asta. Dar el îi oferise ceva ce nu mai avusese până atunci de la un bărbat: respect, afecțiune, pasiune. Încă le savura. Pornind radioul, coti spre drumul principal.

Când Dylan coborî, se duse direct la cafea. De obicei, nu se trezea amețit, nici măcar după o noapte de nesomn, dar munca pe timpul nopții și statul întins treaz în pat păreau să aibă efecte diferite. Nu era încă sigur de ce fusese așa neliniștit. Abby dormise lângă el la fel de liniștită cum dormiseră băieții ei în camerele lor.

Corpul lui fusese relaxat, chiar liniștit. Își putea spune că fusese o ușurare pur fizică. Dar mintea lui fusese tensionată și activă. Ce se întâmplase între ei nu fusese ceva obișnuit. O parte din el își dorea să fi fost, în timp ce o altă parte - o parte pe care nu o mai explorase de ani întregi - se bucura că nu fusese ceva banal. Nu era genul de bărbat care să se bucure de propriile sentimente contrastante. Dincolo de aceste contradicții, era misterul femeii care dormise lângă el.

Începuse să analizeze părerea pe care o avea despre ea înainte să o cunoască și să o compare cu ceea ce simțea acum pentru ea. Nimic nu se potrivea. Ce legătură era între femeia în blană de nură, râzând în vreme ce ruleta se învârtea, și femeia care tremurase în

brațele lui? Erau amândouă reale - sau erau amândouă simple actrițe?

Sângele lui încă fierbea când se gândea la ce îi spusese ea. Pentru prima dată în viața lui, nevoia de a proteja era mai puternică decât orice. Știa bine că nu trebuia să lase faptele să fie influențate de emoții și încercă să fie obiectiv. Dacă fusese abuzată fizic și emoțional, de ce rămăsese? Chuck Rockwell trecuse public peste jurămintele de căsătorie, așa că un divorț ar fi fost simplu. Dar ea rămăsese. Nu putea desluși misterul, așa cum nu putea desluși nici ce se întâmpla în interiorul lui. O dorea la fel de mult ca înainte - ba nu, mai mult. Era ceva dulce în felul cum făcea dragoste, ceva ce el nu mai gustase niciodată - și o dorea din nou. Dar mai era ceva. Iși putea închide ochii și auzea felul cum Abby râdea de ea însăși, ușor și fără șiretenie. Putea vedea cum muncea, în mod constant și fără amărăciune. Mai era și felul în care se ocupa de copiii ei, cu o mână fermă și cu foarte multă iubire.

O femeie specială. Știa că numai un nebun credea că există ceva așa fantezist ca o femeie specială. Poată că înnebunea. Privi pe fereastră și se întrebă dacă Abby era în hambar hrănind animalele. Putea să o aștepte să intre din nou, să își pregătească reportofonul și să înceapă treaba. Dylan își imagină că ea căra un sac de grâne sau ridica un alt balot de fân. Clătină din cap, se întoarse

și își luă haina. Apoi văzu biletul.

Dylan,

Sunt la doamna Cutterman toată dimineața. Numărul este în carte dacă apare vreo problemă. Trebuie să merg și în oraș și să iau câte ceva înainte să vin acasă. Ne vedem în jur de ora unu.

Abby

El se simți ridicol de deprimat. Ea nu era acolo, nu avea să fie acolo multe ore. Voia să o vadă, să o privească dimineața, să îi vadă chipul după noaptea petrecută împreună. Voia să discute cu ea calm, logic, până când ceea ce știa și ceea ce simțea începeau să se potrivească. Voia să facă dragoste cu ea în lumina zilei, în casa mare și goală.

Voia să fie cu ea.

Îndepărtând sentimentul, Dylan își turnă a doua cană de cafea și o luă sus. Avea de lucru. Când Abby parcă în fața casei, cerul se întunecase din nou. Bombăni ceva în timp ce căra pâinea și laptele în casă. Ploaia o enerva, se gândi ea, pentru că la radio anunțaseră cer senin. Nici unul dintre băieți nu avea cizmele în picioare. Ei bine, oricum aveau nevoie de pantofi noi, își reaminti ea și deschise ușa. În drum spre bucătărie, ridică două șine, doi omuleți de plastic și o șosetă.

După ce își dădu jos haina, dădu drumul la

radioul portabil și începu să se ocupe de carnea de vită pe care o lăsase la dezghețat dimineată.

- Bună.

Tresări, cu o tigaie în mână. Dylan era la doar doi pași distanță.

- Doamne, ce încet umbli! Nu te-am auzit când ai intrat.

- Mereu dai radioul prea tare.

- Oh. Îl dădu mai încet în mod automat. Se simțea ciudat, dar se așteptase la asta. A trebuit să iau lapte. La cât consumă băieții, sunt tentată să cumpăr o vacă. Își găsi de lucru la aragaz. Ai lucrat?

- Da. El se simțea ciudat. Nu se așteptase. Moale și drept, părul ei era legat cu o bandană. El voia să i-o desfacă, să lase părul să se reverse printre mâinile lui, așa cum se întâmplase pe timpul nopții. Te-ai simțit bine?

- Poftim?

Carnea începu să sfârâie.

- Cu prietena ta.

- Prietena - oh, doamna Cutterman. Este foarte drăguță. Abby se gândi la grămada de mobilă pe care o lustruise. Alungând gândul, începu să caute bulionul. O să plouă, zise ea. Nu cred că băieții ajung acasă înainte să înceapă.

- Te-a sunat cineva.

- Oh?

- Betty și nu mai știu cum de la Asociația Părinților și a Profesorilor.

-Vânzarea de prăjituri.

Abby deschise o conservă de bulion, oftând. Zgomotul scos de deschizătorul electric de conserve răsună ca un cutremur. Cât de mult se putea ascunde după rutină? se întrebă ea.

- Brioșe?

-Trei duzini. A zis că știe că poate conta pe tine.

- Buna Abby cea de încredere. O spuse fără sarcasm, dar cu o notă de autoironie. Când are nevoie de ele?

- Miercurea viitoare.

- Bine. Tăcerea continuă în timp ce ea dilua bulionul și adăuga condimente. Spaghetetele erau preferatele lui Ben. Le mânca pe nerăsuflăte. În acel moment, Abby nu știa dacă ea avea să mai mănânce vreodată. Bănuiesc că vrei să mai îmi pui niște întrebări.

- Câteva.

-Termin aici într-un minut. Dacă putem să o facem cât mă ocup de rufe, atunci...

Vocea ei se opri când el îi atinse umărul. Nemaștiind la ce să se aștepte, ea se întoarce încet. O privea din nou, pătrunzător. Ar fi vrut să înțeleagă ce căuta el.

Apoi o sărută, încet, blând, și inima ei se topi precum untul.

- Oh, Dylan! Respirația, pe care nu își dăduse seama că și-o ținea, ieși inegal în timp ce ea își puse brațele în jurul lui. Îmi era teamă că regreti.

- Că regret ce?

Doamne, ce bine se simțea ținând-o! își spusese că nu conta, dar conta. Făcea ca totul să fie diferit.

-Noaptea trecută.

-Nu, nu regret nimic. Ea mirosea a săpun - la fel de proaspătă. Sunt amețit.

- Serios?

Ea se retrase, crezându-l doar pe jumătate.

- Da, serios. El zâmbi, incredibil de ușurat, și o sărută din nou. Mi-a fost dor de tine.

-Oh, ce drăguț! Ea își plimbă mâinile pe spatele lui și îl trase mai aproape. Este foarte drăguț.

-Vrei să ne jucăm de-a chiulitul?

- De-a chiulitul? zise ea râzând și dându-și capul pe spate.

- Exact. Pari genul care nu a chiulit suficient.

- N-am stat niciodată suficient de mult într-o școală cât să ajung să chiulesc. Și apoi o să plouă. Care este amuzamentul să te joci de-a chiulitul pe ploaie?

- Haide sus, îți voi arăta!

Ea râse din nou, dar miji ochii când văzu că el era serios.

- Dylan, copiii vor ajunge acasă în vreo două ore.

- îți încape o zi întreagă în vreo două ore.

O luă pe sus mânat de impuls. Și își dădu seama că îi plăcea să audă râsul acela rapid și fără aer, să vadă ochii aceia largi de mirare. Inima ei bătea cu putere în timp ce el o lua de

acolo. Era ceva incitant, interzis. Abby își îngropă chipul în gâtul lui și șopti:

- Nimeni nu va avea șosete curate.
- Și doar noi doi vom ști de ce.

Făcură dragoste pe fugă, disperat, cu un abandon sălbatic pe care ea nu-l experimentase până atunci. Hainele fuseseră aruncate la întâmplare prin cameră. Draperiile fuseseră larg deschise, pentru ca lumina slabă să intre în cameră. O dusesse în locuri unde ea nu mai fusese niciodată, în locuri în care ea știa că i-ar fi frică să meargă cu altcineva. Ca un copil care se dă prima oară în montaignes russes, ea își pierdu suflul în timpul cursei, apoi se agită că mai voia o dată.

El se simți liber, incredibil de liber, când se rostogoliră în patul vechi. Corpul ei era fierbinte ca un cuptor și dornic, dispus să încerce orice o putea el învăța. Ea era maleabilă, puternică. Și era a lui.

Incredibil de agilă, se arcui, pierdută într-o plăcere irațională. Neputând să se sature, el se ridică odată cu ea. Corpurile lor se întâlniră, trunchi pe trunchi, sold pe sold, când îngenuncheată pe pat. Încordați ca niște arcuri, apoi moi, se prăbușiră împreună.

Începu să plouă, lovind ferestrele încet și constant.

Iubirea lor încetini și se calmă în timp ce pasiunea se transformă în dorință. Suspine tăcute, mișcări blânde înlocuită frenezia. Nu era nevoie de grabă. Patul era mare și moale,

ploaia era tăcută și liniștitoare. Fiecare lua de la celălalt toate lucrurile dulci și simple pe care iubiții și le oferă unul celuilalt și nimănui altcuiva.

El îi gustă pielea, caldă de la plăcere, umedă de la excitare. Nu mai cunoscuse o aromă atât de îmbătătoare. Degetele ei se plimbară pe spatele lui, găsind mușchii ce se contractau și se relaxau. Nu știuse până atunci că forța putea să fie așa excitantă. Se cufundară unul în celălalt, iar ploaia nu mai putu fi auzită. Ea găsi ce avea nevoie să găsească - bunătatea, compasiunea.

Avea atâtea straturi - seninătate, înțelepciune, pasiune. El se întrebă dacă avea să le descopere vreodată pe toate. Putea să se uite la ea într-un fel și să vadă femeia încăpățânată care lăsase precauția la o parte și își părăsise familia și tot ce cunoștea atrasă de ceva înșelător precum iubirea. Se putea uita la ea din alt unghi și să vadă vulnerabilitatea și controlul. Se simțea dornic să o cunoască, să potrivească bucățile. Abby devenea obsesia lui. Dar, când erau așa, ajunși pe culmile plăcerii, cu simțurile asaltate, conta doar că ea era acolo cu el.

Mâinile care fuseseră cândva ezitante se mișcau acum peste el de parcă l-ar fi știut dintotdeauna. Gura care cândva fusese nesigură se unea cu a lui de parcă nu mai erau alte gusturi pe lume de care ea să aibă nevoie vreodată. Corpul ei lung venea spre al lui fără

inhibiții. Brațele și picioarele ei se încolăciră în jurul lui precum mătasea caldă. Pasiunea curgea prin ei și se învârtea în jurul lor până nu mai rămânea nimic.

Abby cobora scările, mulțumită de ea însăși, când ușa de la intrare se deschise cu zgomot.

- Ștergeți-vă pe picioare, zise ea automat, apoi râse și se grăbi pe restul scărilor, ca să își îmbrățișeze cei doi copii.

- Plouă, o informă Chris.

- Serios?

- Foile mele s-au udat.

Ben își scoase șapca udă și o lăsă să cadă pe podea.

- Nu s-ar fi udat dacă ai fi avut ghiozdanul.

- Sunt pentru fete.

Își ridică șapca pentru că mama lui se uita la ea, apoi îi dădu o hârtie udă și mototolită.

- Un zece. Abby își duse mâna în dreptul inimii de parcă șocul era prea mare pentru ea. Dar, Benjamin, cineva ți-a scris numele pe lucrarea lui.

El chicoti, un pic jenat.

-Nu, nu mi-a scris nimeni numele. Este lucrarea mea.

-Testul ăsta fără absolut nici o greșeală îi aparține lui Benjamin Francis Rockwell? Benjamin Francis Rockwell al meu?

El își încreți nasul cum făcea de fiecare dată când ea îi reamintea de al doilea nume.

-Da.

Ea îi puse o mână pe umăr.

- Știi ce înseamnă asta? întrebă ea solemn.
-Ce?

- Ciocolată caldă pentru toată lumea.
Un rânjel îi apăru pe chip.

- Pot să primesc și bezele?
-Sigur că da.

- Ciocolată caldă? întrebă Dylan când coborî scările.

Abby puse brațul pe umărul lui Ben.

- Sărbătorim. Douăzeci de cuvinte care sfidează moartea scrise corect.

Ridică lucrarea, pe care mica stea aurie strălucea udă.

- Destul de impresionant, zise Dylan, care, după ce-l ciufuli pe Chris, întinse mâna către Ben. Felicitări!

-Nu este mare lucru, șopti el, dar fu mulțumit de strângerea de mână. Pot să mănânc trei bezele?

- Băiatul știe să profite de situație, declară Abby. Haideți! Agățați-vă hainele, zise ea automat când intrară în bucătărie.

Pentru următoarele douăzeci de minute, aerul fu plin de povești despre aventurile prin care băieții trecuseră pe timpul zilei. Apoi, ghiftuiți cu ciocolată, Ben și Chris își luară cizmele și hainele și se duseră afară să se ocupe de animale.

- Fac pariu că nu am mai băut una din astea de douăzeci de ani.

Dylan se amuză studiindu-și cana goală.

- Îți trezește amintiri?

- Mama îmi făcea. Când Abby se aplecă peste blat și zâmbi, el continuă: Gătește foarte bine. Tot cred că face cele mai bune plăcinte cu cremă de ou din New Jersey.

- Li vezi des? Pe părinții tăi?

- De câteva ori pe an. El ridică din umeri, simțind cum trage de el cunoscuta vinovăție. Niciodată timpul nu pare să fie de ajuns.

- Știu. Abby privi peste umăr spre fereastră. Avea să vină un moment când băieții ei aveau să plece, când ea avea să fie nevoită să îi lase să plece. Acesta era prețui care venea la pachet cu meseria de părinte. Nici eu nu îi văd prea des pe ai mei. Niciodată nu stau prea mult timp într-un loc.

- Cântă în continuare prin cluburi?

- Mereu vor cânta în cluburi. În vocea ei se auzi afecțiunea, adâncă și naturală. Pune doi oameni într-o cameră, și ei sunt gata să îi distreze. Le este în sânge, dacă dai crezare poveștii tatălui meu. Este foarte mândru că Chantel și Maddy duc tradiția mai departe în mare stil. Și este enervat pe Trace că nu.

- Ce face fratele tău?

-Călătorește. Ea ridică din umeri. Nici unul dintre noi nu știe realmente ce face Trace. Mai luă o prăjitură de pe farfurie și i-o oferi lui Dylan. Tata zice că nici Trace nu știe.

- Dar tu? Probleme că nu câți?

-Oh, nu. Ea zâmbi. Eu i-am dat pe Ben și Chris - mai bine decât o reprezentație la

comandă. Părinții tăi sunt, probabil, mândri de tine.

- Tatăl meu ar fi preferat să rămân la fermă și să mulg vacile. Scoase o țigară. Dar mama îmi zice că citește fiecare cuvânt pe care îl scriu.

- Nu este amuzant cum...

-Mamă! Chris intră repede pe ușă, lăsând urme de noroi. Abby îl prinse la jumătate, uitându-se după răni.

- Ce este? Ce s-a întâmplat?

- Eve. Este bolnavă. Stă lungită și este transpirată.

Abby își luase deja hainele din cuier. Fără să își mai tragă cizmele, ieși fuga pe ușă în adidași. Când ajunse la hambar, Ben stătea lângă iapă, străduindu-se să nu plângă în timp ce o mângâia.

- O să moară?

Abby se lăsă pe vine lângă el și puse o mână pe burta rotundă a iepei.

- Nu, nu, sigur că nu. Își puse mâna în jurul lui Ben și îl strânse puternic. Doar va avea un pui. Ți aduci aminte că am vorbit despre asta.

- Arată foarte bolnavă.

- Doar când vin puii. Dar va fi bine. Cu inima în gât, Abby se rugă să nu facă promisiuni pe care nu le putea ține. Are contracții, șopti ea, alinând iapa. Corpul ei ajută mânzul să iasă.

Tot ceea ce putea să vadă Ben era tremurul

iepei. Transpirația curgea, udându-i haina și acoperind mirosul de fân proaspăt.

- De ce trebuie să doară?

- Pentru că viața doare puțin, Ben. Dar merită. Una dintre pisicile hambarului mieună din compasiune când Eve gemu. Acum, Ben, vreau să te duci în casă și să suni la veterinar. Întâi îi spui cine ești, bine?

El își trase nasul.

- Bine.

-Apoi îi spui că Eve e în travaliu.

- în travaliu?

- Fată mânzul, îi spuse ea și îl sărută pe obraz. Hai, du-te! Apoi vino înapoi! Asta este ceva ce vei vrea să vezi.

El ieși în fugă, revenindu-și suficient cât să fie mulțumit de responsabilitatea primită. În timp ce iapa suferea, Abby mută capul lui Eve în poala ei.

- Putem face ceva?

Privi în sus și îl văzu pe Dylan stând la intrarea în grajd, cu mâna lui Chris strânsă ferm în mâna lui. Fiul ei avea ochii larg deschiși și era fascinat. Ea zâmbi.

- Am mai ajutat veterinarul la nașteri și am descoperit că nu faci mai mult decât să încurajezi animalul. Eve are rolul principal aici.

Eve gemu de la o nouă contracție, și Abby se aplecă spre ea și șopti:

- Oh, știu că doare, scumpo.

Transpirația iepei trecu pe propria ei piele.

Abby își dori să îi poată lua din durere. Chris înghiți cu zgomot. Nu mai văzuse niciodată ceva de felul ăsta. Una dintre pisici făcuse pisoi o dată, își aminti el. Dar el ieșise din hambar și îi găsise înghesuiți și curați lângă mama lor.

-A durut când m-am născut eu?

-Tu nu te-ai grăbit nicicum.

Iapa avea ochii pe jumătate închiși și respira greu. Cu mâna pe burta lui Eve, Abby simți puterea contracției.

- Pentru o vreme, am crezut că ai decis să nu mai vii. Doctorul a pus muzică. Se auzea *Let it be* când te-am născut.

- Lui Eve i-ar plăcea muzica?

- Fac pariu că da.

Dornic să ajute, Chris se duse și porni radioul. O baladă cunoscută umplu aerul.

- Veterinarul a zis că vine cât de repede poate, dar a spus și să nu îți faci griji, pentru că Eve este foarte puternică.

Ben intră repede și se așază lângă fratele său.

- Sigur că este.

Dar, pe măsură ce minutele treceau și contracțiile se întăreau, Abby se îngrijora. Știa că se putea descurca cu un simplu mânz, cu sau fără veterinar. Când o femeie trăia singură și își creștea copiii singură, nu avea de ales decât să își dezvolte încrederea în ea. Dar dacă apăreau complicații... Clătină din cap și își goli

mintea. Orice s-ar întâmpla, ea avea să îi ofere tot ce putea lui Eve. Calul conta mai mult, mult mai mult decât un mijloc prin care ea să o scoată la capăt. Eve era din carne și sânge, o ființă de care se îngrijise zi de zi timp de un an. Când durerea o cuprindea pe iapă, avea ecou și în ea. Apoi Dylan se lăsă pe vine lângă ea.

- Se comportă bine, o asigură el. Uite, eu nu am ajutat la nașteri de cai, dar am văzut vaci fătând.

Ea își rezemă capul de umărul lui, într-un gest care captă atenția lui Ben.

- Mersi.

Dar, când începu, Abby se grăbi să aducă mânzul pe lume înaintea lui Dylan. Propria ei transpirație, amestecată cu a iepei și vocea ei încurajând-o. Sângele care veni cu noua viață îi murdări mâinile. Speranța care veni cu noua viață strălucea în ochii ei. Arăta magnific, observă Dylan privind-o. Se uită spre băieți și văzu că ei priveau nașterea mânzului cu gurile deschise.

- Incredibil, nu-i așa?

Ben se uită la el și se strâmbă.

- Este destul de scârbos. Apoi văzu ieșind picioarele fusiforme, un cap mic și un corp compact. Este un cal. Este un cal adevărat.

Și Ben, și Chris se apropiată să vadă mai bine.

- Dar este mare. Intrigat, Chris cercetă mânzul. Cum a încăput el acolo?

- Ea, îl corectă Abby, plângând fără jenă. Nu-i așa că este frumoasă?

- Este cam neîngrijită, comentă Ben.

Apoi Eve își văzu imediat de treabă și își curăță mânzul.

- Bună treabă. Dylan își trecu mâna prin părul lui Abby, apoi o sărută. O treabă foarte bună.

Chris întinse o mână, într-o tentativă de a mângâia puiul.

- Putem să ne jucăm cu ea?

- Nu încă... dar o poți atinge. Nu-i așa că este moale?

Apoi Chris se trase înapoi când mânzul se scutură, tremură și își încercă picioarele pentru prima dată.

-S-a ridicat! Uimit, se holbă la mama lui. S-a ridicat direct. Sora mai mică a lui Cathy Jackson nu s-a ridicat decât după luni întregi. Era fericit să vadă că mânzul lui era mai tare. Ce nume putem să îi punem?

- Nu putem să îi dăm noi nume, iubire. Dacă domnul Jorgensen o s-o cumpere, atunci el îi va da numele.

- Nu o putem păstra?

- Chris... Se uită la el și la Ben. Știți că nu putem. Am discutat despre asta.

- Nu ne-ai vândut pe Ben sau pe mine.

- Caii cresc mai repede, interveni Dylan. Intr-o zi, vei avea propriul cal. Mânzul va fi gata pentru propriul său loc în câteva luni.

- O putem vizita. Ben își puse bărbia și așteptă să îl alunge careva.

- Sunt sigură că vom putea, zise Abby. Copilul ei era deja așa mare. Domnul Jorgensen este un om tare drăguț.

- Putem privi și când naște Gladys?

Ben se întinse pentru prima dată ca să atingă urechile mânzului.

- Dacă nu sunteți la școală. Auzi sunetul făcut de un motor și privi la mâinile ei. Pentru prima dată, observă că erau pline de sânge. Cred că a ajuns veterinarul. Ar fi bine să mă spăl.

Entuziasmul nu se stinse decât mult după ora de culcare. Pentru că înțelegea, Abby le permise băieților să iasă și să îi zică noapte bună mânzului, deși la ora aia ar fi trebuit să fie amândoi în pat. Obosită, dar și mulțumită, se așază în fața focului din camera de zi.

- Ce zi, șopti Dylan, așezându-se lângă ea.

-Tare mult mă bucur că băieții au fost acolo. Este ceva ce nu vor uita niciodată. Este ceva ce nici eu nu voi uita niciodată. Simți o agitație în interior, ceva ce nu mai simțise de mult. Știa cum era să îți crească un pui în interior, cum era să îl aduci într-o lume nu chiar perfectă. Avea să mai fie vreodată însărcinată? Oftă amin- tindu-și că avea doi băieți sănătoși.

- Obosită?

- Puțin.

- Minte ta rătăcește.

Ea își strânse picioarele sub ea și se uită la flăcările care dansau.

- Cred că vezi prea multe prea ușor.

-Amuzant, eu aș fi zis că nu am văzut suficient încă. Ea blocă dorințele și năzuințele și înfruntă realitatea.

- Măine, vei avea mai multe întrebări și ai să vrei să îți răspund la ele.

- Pentru asta sunt aici, Abby.

Dar nu era sigur că ăsta era tot adevărul - acum, chiar nu mai era sigur de asta.

-Știu. Ea acceptase asta ca fiind adevărul. Trebuia. Mi-am făcut câteva promisiuni, Dylan. Am să încerc să le păstrez.

El îi atinse părul, dorindu-și să existe și alte metode de a obține ce avea nevoie de la ea.

-Acum, nu am întrebări.

Ea închise ochii pentru o clipă. Poate că era ceva loc pentru dorințe până la urmă.

- În seara asta, doar în seara asta, aș vrea să mă prefac că nu există nici o carte, că nu există întrebări.

Știa că ar fi putut să facă presiune. Înțelegea că, în acest moment, ea era suficient de deschisă cât să îi spună totul. Dacă apăsa butoanele corecte, răspunsurile aveau să iasă pur și simplu. Avea obligația de a face asta. Brațul lui alunecă în jurul umerilor ei, și el privi focul alături de ea.

-Acasă, aveam un șemineu mare din piatră. Mama obișnuia să spună că puteai să frigi un

bou în el.

Ea se relaxă lipită de el de parcă era cel mai natural lucru din lume.

- Erai fericit?

- Da. Nu m-am dat în vânt după mulsul dis-de-di- mineață, dar eram fericit. Aveam un pârâu și un stejar mare. Stăteam sub el, ascultam apa și citeam. Puteam să merg oriunde.

Ea zâmbi imaginându-și-l copil.

- Și te-ai decis să te faci scriitor.

-Am decis să redau adevărul cu mâna mea. Bănuiesc că de aia meseria de reporter a venit prima. M-am băgat în asta cu gândul la Primul Amendament. Râse de el însuși, ceva ce învățase de la ea fără să își dea seama. Am descoperit că trebuie să te târăști prin multă mizerie ca să faci să funcționeze.

-Adevărul. Ea își închise ochii și își dori ca acel cuvânt să nu fie așa tăios. Este foarte important pentru tine.

- Fără el, totul este doar înfrumusețare, doar scuze.

Ea folosisese multe scuze, se gândi Abby.

- Atunci, de ce biografii?

- Pentru că este fascinant să explorezi viața unei persoane, câte un om o dată, și să descoperi câte alte vieți au fost afectate, ce urme au rămas, ce greșeli s-au făcut.

- Uneori, greșelile sunt personale.

'- De aia nu am lucrat niciodată o biografie neautorizată.

- Și dacă într-o zi cineva ar scrie-o pe a ta?

Lui i se păru amuzant. îl auzi chicotind când obrazul lui se atinse de părul ei. El nu putea ști cât de serios vorbea ea.

- Poate am să o fac chiar eu - cu tot cu părțile nasoale.

-Ai făcut vreodată ceva de care să îți fie realmente rușine? întrebă ea.

Nu îi trebui mult să se gândească. Un bărbat nu trecea de vârsta de treizeci de ani fără să facă ceva de care să se rușineze.

-Am făcut destule greșeli.

-Și ai scrie despre ele, indiferent de ce s-ar crede despre tine după?

- Nu te poți târgui cu adevărul, Abby. El își aminti ce îi spusese ea despre cum fusese conceput Chris. Uneori, când este suficient de important, te poți preface că nu l-ai auzit.

Ea privi focul și se gândi la asta. Se gândi îndelung.

Pentru că voia să înceapă devreme, Dylan coborî înainte ca băieții să își termine micul dejun. Principalul subiect era mânzul, după cum era de așteptat. Băieții se certau, dar fără înverșunare, dacă Gladys avea să încurce lucrurile și avea să fete cât erau ei la școală. Deja veterani acum, erau pregătiți să intervină ca moașe. Ca să își dovedească valoarea, fiecare din ei avea câte o poză cu noul membru, ca să le arate copiilor din clasă.

-Azi avem hamburgeri la prânz, își aminti

Ben, uitân- du-se cu speranță la mama lui.

Abby puse borcanul cu unt de arahide pe blat.

-Adu-mi geanta!

-Și eu? întrebă Chris, căruia îi picura lapte de pe bărbie.

- Bine. Când Ben îi aduse geanta, o deschise și răsturnă tot ce avea în ea. Odată cu portofelul, scoase o pereche de mănuși de cauciuc și le puse într-un colț. Iată! Să nu îi pierdeți.

-Nu îi pierdem. Chris se chinui cu haina în vreme ce îndesă banii în buzunarul blugilor. Mamă, știu de unde vin copiii.

- Um-hmm.

Ea își turnă a doua cană de cafea.

- Dar cum ajung acolo?

-Oh.

Vărsă cafea și văzu rânjetul lui Dylan când se întoarse să îl privească pe Chris. Fața lui rotundă era ridicată către a ei. „Dar are doar șase ani”, se gândi ea, întrebân- du-se ce ar fi trebuit să îi spună. Ingenunche în fața lui și se întrebă cum să-i spună unui copil de șase ani cum se fac copiii în cele două minute pe care le mai aveau până să prindă autobuzul.

- Iubirea îi pune acolo, îi zise ea și îl sărută pe ambii obraji. O iubire foarte specială.

- Oh. Satisfăcut, îi oferì una dintre îmbrățișările lui iuți și pline de energie și ieși fuga pe ușă. Haide, Ben! Apoi, văzând că

fratele lui încă își trăgea haina, Chris rânji. Te întrec. Zbură cu provocarea și îl lăsă pe Ben să se chinuiască să încheie fermoarul și să fugă în același timp.

- Pa, Ben, murmură Abby.

Apoi, clătinând din cap, se întoarse să șteargă cafeaua. Dylan stătea și o privea cum ștergea cafeaua vărsată, cu un zâmbet de amuzament pe chip.

- îmi place stilul tău, doamnă.

-Oh?

Râzând, trase de tivul unui hanorac spălat de prea multe ori.

-Mă refeream la răspunsul tău la o întrebare foarte importantă și delicată venită din partea unui copil de șase ani. Unii i-ar fi ținut o lecție de biologie, iar alții l-ar fi repezit. Tu i-ai dat exact răspunsul de care avea nevoie. Totuși... Prelungi ultima gură de cafea. Aș fi vrut o poză cu momentul când i-a ieșit întrebarea pe gură. Expresia ta merita imortalizată.

- Sunt sigură că merita.

Merse să își scoată cizmele.

- îmi place cum arăți dimineața.

Ea se opri, se aplecă și se uită la el.

- Obosită?

- Proaspătă.

Zâmbetul de pe chipul ei dispăru.

-Moale. Vocea lui deveni mai joasă. Aș vrea să pot sta întins cu tine în pat în timpul dimineții, să văd cum te trezești, cum adormi la loc și să știu că, atunci când te trezești din

nou, pot să fac dragoste cu tine. Pulsul ei o luă razna, și ea se miră că el nu i-l auzea.

-Și eu aș vrea asta. Dar copiii...

- N-am zis că nu înțeleg. Dar ideea mă încălzește un pic.

Pe ea o încălzea mai mult decât un pic, se gândi ea, reușind în sfârșit să scape de cizme.

- După cum vezi, nu prea este timp de lenevit în pat dimineața pe aici. O să consider că am băieți mari când vor dormi până mai târziu de ora șapte.

Nu foarte stabilă, se îndreptă spre masă.

- Strâng eu, zise el și îi prinse mâna.

- Este în regulă.

- Abby. Trecu cu un deget peste încheietura ei. N-ai auzit niciodată de emanciparea femeii?

Ea ridică dintr-o sprânceană. În felul ei, se emancipase de când trăsese prima dată aer în plămâni. Părinții ei avuseseră grijă de asta.

- Cu siguranță, am auzit. De aia băieții spală vasele pe rând, își strâng singuri hainele

- într-o zi bună - și știu să folosească aspiratorul. Soțiile lor îmi vor mulțumi. Intre timp, cineva trebuie să ducă greul.

- De obicei, greul se împarte în doi.

Ea își înclină capul, zâmbi, apoi încuviință din cap.

-Bine. Poți să faci curat în bucătărie, eu voi hrăni animalele. Vom economisi timp.

- Bine. începem când te întorci.

- Nu pot. Ea se apucă să strângă lucrurile pe care le scosese din geantă. în dimineața

asta trebuie să fug la familia Smith. Mă întorc pe la prânz.

El dădu să obiecteze, dar se opri. Ea avea propria viață. O privi cum își umple geanta la loc.

- Mereu ai mânuși în geantă?

- Poftim? Oh, râse și le dădu drumul în geantă. Le am când merg la familia Smith. Ea este o fanatică a amoniacului.

- Poftim?

-Amoniac. Abby trase fermoarul genții și se întrebă dacă erau suficiente spaghete în frigider. Femeia are o fixație și vrea ca podelele să fie curățate cu amoniac.

El se încruntă într-o încercare de a o înțelege.

- Tu le cureți?

- De două ori pe lună.

Cu mintea la alte zeci de lucruri, Abby se îndreptă spre haină.

- Ce este asta, un fel de muncă voluntară?

Când se întoarse, ea râse degajat.

- N-ai să vezi așa ceva. Câștig șase dolari pe oră. Să nu dai drumul la mașina de spălat vase. Cred...

- Lucrezi ca servitoare?

-Menajeră. Ea zâmbi, luă o bandană din cuier și își legă părul la spate cu ea. Bănuiesc că ăsta este termenul elegant, dar servitoarea mi-o imaginez mereu cu o fustă neagră, scurtă și...

Nu mai termină propoziția, căci el se ridică

de pe scaun și veni spre ea. Ceva din ochii lui o făcu să simtă un nod în gât. Nu făcuse niciodată față cu brio mâniei.

- De ce naiba stai în patru labe și freci podelele altuia?

- Este o muncă onestă, zise ea ridicându-și bărbia.

- De ce?

- Pentru că singurul lucru la care mai sunt bună este cântatul pe trei voci. Nu prea se cere asta și se plătește foarte prost.

Ignorând eschivele ei, el întrebă direct:

- De ce văduva lui Chuck Rockwell trebuie să spele podelele pentru șase dolari pe oră?

Ea se albi. Era acolo, în vocea lui... îndoiala, batjocura.

- Nu am nici timp, nici chef să discut cu tine despre situația mea financiară, Dylan.

Ea dădu să deschidă ușa, dar el o trânti la loc.

-Ți-am pus o întrebare.

- Iar eu ți-am oferit singurul răspuns pe care intenționez să ți-l dau. În ochii ei se aprinse focul. Nu trebuie să tolerez asta din partea ta, din partea nimănui, Dylan. Nu trebuie să stau aici în timp ce tu mă privești de parcă aș fi o persoană inferioară pentru că spăl podelele altora și le șterg mobila pe bani. Dacă aș face-o din caritate, aș fi o eroină, dar eu o fac pentru bani.

- Eu vreau să știu de ce faci asta.

- Fac ceea ce trebuie să fac. Nimeni nu știe

mai bine. Și, cu asta, trase de ușă din nou și ieși.

Ar fi putut să o urmeze – chiar dăduse să facă asta. Apoi, la fel de hotărât ca ea, Dylan închise ușa. Era timpul să se apuce iarăși de treabă. Și să revină la adevăr.

capitolul 10

Mișcându-se cu o furie constantă și care îl măcina, Dylan creionă primele douăzeci de pagini. Acum, Chuck Rockwell devenise pentru el mai mult decât un nume, mai puțin decât o imagine. De-a lungul timpului, Dylan ajunsese să îl cunoască – un bărbat cu mari defecte, nesigur, egoist, necumpătat. Abilitatea și antrenamentul nu puteau fi trecute cu vederea, dar nici acțiunile îndrăznețe pe care unii le numeau fapte eroice. De la naștere, nu avusese doar lingurița de argint la îndemână, ci întregul serviciu. Cu toate astea, nu alesese să stea relaxat și să se bucure de averea sa, refuzase un titlu nesemnificativ din partea familiei. Alesese, în schimb, să își lase amprenta în felul său. Trebuia spus ceva despre asta.

Chuck Rockwell obținuse el însuși succesul și câștigase respectul, chiar și adulația multora. Asociații lui îl consideraseră unul dintre cei mai buni, chiar dacă nu îl plăcuseră. Presa îl glorificase atât pe circuit, cât și în afara acestuia. Fanii lui îl transformaseră într-o celebritate încă din primul an de curse la profesioniști. Obținuse toate astea, plus o soție devotată și doi copii. Și apoi se apucase să

distrugă totul sistematic – cel puțin, așa i se părea lui Dylan.

Își pierduse copilotul și primul sponsor, îi îndepărtase pe toți asociații și adusese daune ireparabile căsniciei sale. Cu toate astea, cândva, Abby îl descrisese drept un cavaler pe un cal alb. Și îi rămăsese alături timp de patru ani. De ce?

Chuck abuzase de căsnicia lor, o abuzase pe ea și o lăsase să îi crească băieții în timp ce el fugea spre următoarea cursă și alerga după femei. Dar ea îi făcuse un cămin.

De ce?

Până când ea avea să îi spună, până când el urma să o încolțească din nou și să îi smulgă răspunsurile, nu scria altceva decât cuvinte. Până când ea avea să îi spună, până când ea urma să aibă încredere în el să îi spună adevărul, ceea ce simțea el pentru ea nu putea fi dezvăluit.

Cât mai putea să nege? Dylan își zdrobi voit țigara rapid și violent. Cât timp putea trăi în aceeași casă cu ea, privind-o și negând că își pierduse capul după ea? Iși pierduse capul. Râzând cu autoironie, își trecu mâinile peste față. Era mai ușor să susțină nebunia decât să admită că se îndrăgostise. Asta făcuse, se îndrăgostise. Dar el mereu crezuse că să te îndrăgostești înseamnă să te împiedici, să aluneci, să nu te uiți la pietrele de pe drum și să nu vezi marginea prăpastiei. Și avusese dreptate. Se simțea ca și cum alunecase, se împiedicase și se prinsese de una dintre acele pietre, apoi se aruncase cu capul înainte în prăpastie. După toate probabilitățile, asta avea să îi strice cartea, obiectivitatea și viața. Iși dorea din tot sufletul ca ea să vină acasă.

Asta era o altă problemă, recunoscuse el. Era la fermă de mai puțin de trei săptămâni, și deja percepea locul ăsta ca fiind *acasă*. O cunoștea

pe Abby de mai puțin de trei săptămâni și deja o percepea ca fiind a lui. Și copiii... Dylan se ridică de la birou și se plimbă prin cameră. Bine, îi plăceau la nebunie copiii. Doar nu era făcut din piatră, nu?

Nu trebuia să conteze. Muncise prea din greu pentru a-și face viața așa cum o dorea. Singura persoană față de care era responsabil era el însuși, singura persoană pe care trebuia să o mulțumească era el însuși. Singura persoană care trebuia să fie de acord cu el era Dylan Crosby.

Poate că nu se scălda în bani, dar făcea destui. Dacă voia să plece a doua zi timp de trei săptămâni în mările din sud, nu trebuia să discute cu nimeni înainte despre asta. Egoist? Dylan alungă ideea ridicând din umeri. Și dacă era, ce? Avea dreptul să fie. Mulsese vaci până în ziua când plecase la facultate. învățase din greu, muncise din greu și fusese recunoscut pe plan profesional și personal. Anii munciți ca reporter de investigații fuseseră diabolici în felul lor, dar făcuse față. Căsnicia lui nu fusese una reușită, dar își dăduse silința cât căsnicia rezistase. Acum, era liber, fără legături și responsabilități. Iși făcea propriul program. Doar pentru că îi plăcea ferma și ținea la doi copii nu însemna că avea să își schimbe viața cu totul. Trecuse printr-o căsnicie, și Abby la fel. Ar fi inteligent din partea lor să nu repete greșeala.

Când avea să revină ea acasă?

În clipa în care auzi motorul, fu la fereastră. Dar nu era camioneta lui Abby cea care parca. Era o imensă limuzină de un gri metalizat.

-Ah, aer proaspăt. Aerul de țară. Frank O'Hurley ieși din limuzină de parcă ar fi fost actul unu, scena unu. Curăță mintea. Purifică sufletul. Toată lumea ar trebui să îl inspire. Ceea ce și făcu, apoi se strâmbă. Doamne, de la ce este mirosul ăsta?

-Aș zice că de la balegă de cal. Maddy ieși din mașină, apoi se uită iute în jur, cu o curiozitate avidă. Fifty-second Street din Manhattan sau cartierul Dog-patch... nu conta pentru ea. Mamă, mi-am lăsat geanta în mașină?

- Chiar aici. Molly, suplă și drăguță, acceptă mâna șoferului înainte să coboare din mașină. Se sprijini pe picioarele solide și își protejă ochii de soare. Soarele aducea riduri. Nu era prea vanitoasă, dar chipul ei făcea parte din interpretare. Ah, zise ea privind spre casă pe jumătate mulțumită, pe jumătate uimită. Așa un loc. Nu mi-o pot imagina pe Abby a noastră aici.

- Unde am greșit? o întrebă Frank și primi un ghiont rapid în umăr din partea celei mai mici fiice.

-Termină, tată! Abby iubește locul ăsta.

Dylan ajunse la ușă fix când Chantel O'Hurley ieși din limuzină și păși pe aleea

pietruită. Primul lucru pe care îl observă fu că Abby avea aceleași picioare superbe precum Chantel. Privind cum fusta se aranjă frumos în jurul ei, luă mâna șoferului și afișă un zâmbet bun să transforme un bărbat în gumă.

- Mulțumesc, Donald. Vocea ei era precum fumul și părea să învăluie senzual ascultătorii. După ce pui genți- le noastre pe verandă, ești liber.

-Sigur, domnișoară O'Hurley.

- Faci asta așa bine, șopti Maddy pe când șoferul deschidea portbagajul.

-M-am născut pentru asta, scumpo. Apoi, după ce râse și își luă sora de braț, îl văzu pe Dylan. Hei, hei! Ar fi putut să fie un tors de pisică, dar pisicile nu torc când își arată colții. Ce avem noi aici?

- Probabil este scriitorul. Maddy îl evaluă scurt și temeinic. Fii cuminte!

- Maddy, am o imagine. Chantel își puse ochelarii de soare foarte mari pe nas și continuă să se uite. Cumințenia nu are nimic de-a face cu asta.

În vreme ce tinerele se opriră, Dylan făcu propria lui evaluare. Una din surori era îmbrăcată cu niște pantaloni largi și o haină mare ale cărei nuanțe contrastante de verde și albastru ar fi trebuit să fie dureros de privit. Cu toate astea, șablonul era la fel de luminos și de vesel precum coada scurtă de păr blond-roziu. Lângă ea se afla întruchiparea strălucirii

reci și subtile, de la coada lungă de păr blond argintiu până la vârful pantofilor din piele de crocodil. Lângă ele se aflau o femeie mică, drăguță, cam la vreo cincizeci de ani, și un bărbat mic, dar vânjos care făcea gesturi teatrale către hambar. Maddy fu prima care păși în față.

- Bună, noi suntem familia lui Abby.

Urcă scările cu pasul iute și legănat al unui optimist nativ. Sora ei o urmă cu mișcările încete, ademenitoare ale unei sirene înnăscute.

- Dylan Crosby.

Chantel întinse vârful degetelor.

- Ne-am cunoscut.

-Domnișoară O'Hurley.

Dacă vreodată ar fi fost să vadă o femeie căreia să îi placă să înfigă un cuțit în el – și una care să știe exact unde să înfigă cuțitul –, ea era aceea. Dylan se întoarse spre Maddy.

-Tu ești scriitorul. Ii aruncă surorii ei o privire amuzată, cunoscătoare. Abby ne-a spus că vei fi aici. Aceștia sunt părinții noștri.

- Frank și Molly O'Hurley.

Frank întinse mâna și o strânse pe a lui rapid, cu o exuberanță prietenească.

-Molly și Frank, spuse soția lui zâmbind.

Dylan își dădu seama pe cine moștenise Abby la înfățișare.

- Mereu îngrijorată de ordine. Frank își ciupi soția de obraz înainte să revină la Dylan. Unde îmi este fata?

-Abby avea niște treburi de rezolvat.

Dylan era un bărbat care credea în prima impresie, și fusese atras imediat de bărbatul mic, vioi cu zâmbetul mare și vocea cu un timbru frumos.

-Treburi. Frank își petrecu mâna în jurul soției sale și o strânse. Sună ca Abby a noastră.

- Și complet diferită de noi ceilalți. Bună. Molly nu îi oferi mâna, dar îi zâmbi lui Dylan. Probabil tu ești scriitorul. Abby ne-a spus că a decis să autorizeze cartea.

-Așa este. Nu trebuia să spună mai mult pentru a-și exprima dezaprobarea. Dar Dylan simți că dezaprobarea era legată de proiectul în sine, nu de el. Nu toată lumea putea să facă o distincție atât de fină. Nu știu când se va întoarce, dar...

- Nici o problemă. Frank îl bătu amical pe braț, apoi trecu pe lângă el și intră în casă. Mișcarea fu atât de lină, de naturală, că lui Dylan îi luă ceva să își dea seama că Frank nici nu băgase în seamă grămada de bagaje. Maddy ridică două genți și îi făcu cu ochiul lui Dylan.

- Șmecher, nu-i așa? Hai, Chantel, ca în vremurile de demult.

Chantel aruncă o privire lungă, analizând grămada, se opri și alese o gentuță de piele.

- îl moștenește pe tatăl ei, comentă Molly, aplecându-se să apuce mânerul unei valize.

- Le iau eu, începu Dylan, dar Molly râse și luă geanta.

-Am tras de geamantane de când am început să merg. Nu îți face griji pentru mine, ai să ai ce căra, căci te asigur că nu se vor întoarce după ele. Pune niște cafea, Frank, strigă ea, apoi urcă scările fără să privească înapoi.

Ridicând din umeri, Dylan cără și ridică restul de genți. Se părea că avea să fie o după-amiază interesantă.

Abby decise că nu avea de ce să se tempereze. Poate că furia îi era justificată sau satisfăcătoare. Dar nu realiza nimic. Dylan nu avea încredere în ea. Dacă era să fie onestă, trebuia să admită că el nici nu avea vreun motiv să aibă încredere în ea. Deși rațional nu îl mințise, nici nu fusese complet onestă. Dylan Crosby era genul de bărbat care avea nevoie de adevărul gol-goluț.

O rănise. îndoielile lui și batjocura o răniseră. își dorise să creadă că ajunseseră la vreun soi de înțelegere. Sperase că avansaseră suficient în relația lor cât el să o accepte așa cum era. Dorise prea mult. Problema era că Abby tânjea după mai mult. Voia să câștige încrederea lui, deși nu fusese în stare să aibă și ea încredere în el. Voia sprijinul lui, deși îi era prea teamă să își ofere sprijinul. Dar cel mai mult voia dragostea lui, deși nu recunoștea propriile sentimente față de el.

Ieșirea temperamentală îi oferise o senzație de mulțumire, dar numai pentru moment. De asemenea, o lăsase neliniștită și nefericită.

Poate că sosise momentul să își recunoască sentimentele și să îi ofere lui Dylan ceea ce părea să fie cel mai important pentru el. Sinceritate deplină. Dacă ea se deschidea și el avea să plece de lângă ea, nu avea să aibă regrete.

Când Abby parcă mașina pe alee, decisese să îi spună lui Dylan totul - greșelile, regretele, compromisurile. Fără credință, iubirea era doar un alt cuvânt. Avea să își pună viața în mâinile lui și să se încreadă în el.

În clipa când deschise ușa de la intrare, hotărârea ei începu să slăbească. Trebuia să discute cu el, și asta repede, înainte să se răzgândească. Apoi îl văzu venind dinspre bucătărie. Abby rămase pe loc și așteptă ca hotărârea ei să se întărească.

- Dylan. Își mută geanta dintr-o mână în alta. Trebuie să vorbim.

- Da. Luase și el propria lui decizie în acea dimineață. Dar va trebui să așteptăm puțin.

-Nu pot. Eu...

Abby prinse cu coada ochiului o mișcare și se întoarse către scări. Maddy era acolo, desculță, cu mâinile adânc băgate în buzunarele pantalonilor largi. Rânjea de parcă știa toate secretele din lume și se pregătea să le spună.

- Maddy!

Înainte să se audă numele întreg, Abby se grăbi către scări și se aruncă în brațele surorii

ei. întâi, se auzi râsul, apoi amândouă începură să vorbească în același timp. Cumva, în torentul cuvintelor, amândouă reușiră să întrebe și să răspundă la cine știe câte întrebări.

-Voi două mereu vorbiți una peste alta.

Din capul scărilor, Chantel privea spre ele. Dylan observă că arăta la fel de rece și de elegantă ca atunci când coborâse din limuzină. Apoi, cu un strigăt de bucurie, alergă în jos pe scări cu o viteză periculoasă și se aruncă spre surorile ei.

-Amândouă.

Abby își petrecuse câte un braț în jurul fiecăreia dintre surori, ținându-le bine. Una era liberă, ușoară, proaspătă, cealaltă - întunecată și tentantă.

- Cum ați reușit?

-Am renunțat la piesă, zise Maddy râzând. Nu își dăduse seama de cât de mare nevoie avea de asta decât după ce plecase. Dublura mea îmi ridică statuie.

- Eu am filmat scenele finale ale filmului săptămâna trecută. Chantel ridică leneș din umeri. Mi-am lăsat partenerul de film dezolat. Apoi făcu un pas înapoi și luă chipul lui Abby în mâna ei. II întoarse într-o parte, apoi în cealaltă, își miji ochii. Incredibil, murmură ea. Nici un pic de machiaj. De aia te urăsc.

Abby le îmbrățișă pe amândouă din nou.

- Oh, Doamne, ce mă bucur să vă văd.

În vocea ei era un pic de disperare, dar doar

un pic. Destulă însă. Peste capul lui Abby, Chantel îi aruncă o privire lungă și dură lui Dylan. Ochii ei erau albaștri, o nuanță foarte închisă și intensă de albastru. Știa cum să îi folosească.

Sensibilă la schimbările sufletești, Maddy simți tensiunea. În opinia ei, cea mai bună metodă pentru a-i face față era să treacă peste.

- Detest să folosesc clasicele replici, zise ea cu lejeritate, dar încă n-ai văzut nimic. Hai în bucătărie! Ce zici de niște cafea, Dylan?

Privirea ei era așa prietenoasă, că el se întrebă dacă își imaginase cumva mesajul ascuns. Ochii ei nu aveau albastrul viu al lui Chantel sau verdele adânc al lui Abby. Erau într-o nuanță unică de coniac. Dar provocarea era acolo. Recunoscând-o, el păși în bucătărie împreună cu ele.

-Mamă, tată.

Uimită, Abby își privea părinții, care stăteau relaxați la masă.

- Era și timpul să ajungi acasă, fetițo. Frank se roti în scaun și îi zâmbi. Deschise larg brațele, într-un gest îmbietor care mereu o încălzise. Hai să ne pupăm!

- Ce faceți aici? Avea câte un braț în jurul fiecărui părinte, inspirând mirosurile familiare - mentă și Chanel. Tatăl ei nu putea trăi o zi fără mentă, iar mama ei ar fi mers desculță decât să își refuze parfumul. Nu este nici un teatru pe distanță de kilometri.

-Vacanță. Tatăl ei îi mai dădu un sărut zgomotos. Aveam de ales între a merge aici sau la Paris. Molly pufni iute și deloc subtil, apoi își luă cafeaua. Unde sunt băieții?

- La școală. Ajung acasă puțin după ora trei.

-Toată ziua între cărți. Frank clătină din cap. Este o tragedie.

- Ține asta doar pentru tine, îl avertiză Abby. Ți-ar da pe dată dreptate.

- Ce-i asta?

Frank se întinse și îi șterse o lacrimă de pe gene.

- Abby are dreptul să fie emoționată. Maddy se duse la aragaz să își mai pună cafea. Se întreabă cum să hrănească încă patru oameni pentru trei zile. Abby, este vreo șmecherie cu aragazul ăsta? Nu pot să pornesc ochiul.

- împinge butonul înainte să îl rotești. Chiar puteți rămâne?

Privi întâi spre mama ei, pentru că știa cine lua deciziile.

- Suntem între două contracte, îi spuse sec Molly, apoi o bătu pe braț. Dacă ne suporti, vom sta până la sfârșitul săptămânii.

- Sigur că vă suport. O îmbrățișă pe Molly din nou, abia venindu-i să creadă că familia ei era toată adunată într-un loc. Aș vrea să fie și Trace aici.

Frank scoase un sâsâit.

- Băiatul ăla. N-are nici o responsabilitate, nici o ambiție. Nu-mi dau seama cum am putut

să cresc un băiat așa inutil.

- Este un mister, zise Chantel cu vocea ei seacă.

-Are talent, spuse Frank lovind cu pumnul în blat. L-am învățat tot ce știu. Dar n-a mai ajuns pe o scenă de zece ani.

- V-am zis despre Chris că a jucat în piesa de Crăciun de la școală? Abby știa cum să liniștească spiritele și să distragă atenția. A jucat rolul unei oi.

Frank se arătă pozitiv.

-Trebuie să începi de undeva.

- Bine plasat, Abby, șopti Maddy.

-Ani de practică. Il văzu pe Dylan stând mai într-o parte, observând și absorbind – lucru la care se pricepea. Ea își dori să își dea seama dacă zâmbetul de pe chipul lui era de amuzament sau de batjocură. Cafea? îl întrebă ea.

El doar încuviință din cap.

- Dylan, băiete. Frank ridică privirea când își aminti de el. Vino, stai jos aici! Să-ți povestesc despre vremea când jucam la Radio City.

Chantel nu se deranjă să ascundă un căscat, și Frank privi spre ea.

- Un pic de respect.

- Frank, poate că Dylan nu este interesat de spectacole.

Frank privi spre soția lui de parcă femeii i-ar fi crescut coarne.

- Nu există om viu care să nu fie interesat de spectacole. Își puse două lingurițe cu vârf de zahăr la cafea, ezită puțin, apoi mai puse una. Și apoi, omul este scriitor. Asta înseamnă că îi place o poveste.

- Poveste este corect spus. Chantel își sărută zgomotos tatăl pe obraz. Brașoavă.

Frank își ridică bărbia.

-Stai jos, Dylan! Nu băga în seamă familia. Le-am putut învăța pașii de step, dar nu le-am putut învăța niciodată bunele maniere.

Frank își spuse povestea, întrerupt din când în când de toate cele trei fete și ocazional de câte un chicotit din partea soției. Dylan nu avea să fie niciodată sigur dacă era adevăr sau ficțiune, dar era sigur că Frank O'Hurley credea fiecare cuvânt. Abby se relaxă. Dylan putu simți cum tensiunea care o făcuse să fie rigidă când intrase în casă se scurgea acum din ea. Părea a se contopi cu oamenii amestecați și ciudați care formau familia ei. Deși era complet diferită de fiecare dintre ei, se potrivea ca o piesă a unui puzzle amestecat.

Ii plăceau. Erau gălăgioși, vorbind unii peste alții, certându-se, râzând unul de altul. Fiecare avea obiceiul de a se băga în centrul atenției pentru ca apoi să cedeze locul. Poveștile lor erau exagerate și dramatice. Și totuși, unele din ele, deși ridicole, aveau ceva adevăr în ele. Își dădu seama că își lua notițe mental în mod instinctiv. Familia O'Hurley, individual și ca grup, ar fi făcut o carte pe cinste.

Nu era genul lui, își reaminti Dylan. Evident că nu era deloc stilul lui. Dar continuă să îi observe. Când băieții ajunseră acasă, haosul se dezlănțui. Pentru un observator oarecare, ar fi putut să pară că cei din familia O'Hurley se întrec pentru atenția audienței noi. Dylan văzu mai profund: dragostea lor înnăscută pentru zăpăceală și iubirea unuia pentru ceilalți. Ben și Chris erau parte din Abby și deci parte din întreaga familie. Avură loc îmbrățișări, exclamări, întrebări și cadouri. Unii copii ar fi fost copleșiți de atâta atenție. Dylan privi cum Ben și Chris se înfășurară în ea ca și cum li s-ar fi convenit. Din câte înțelesese, Dylan era sigur că băieții nu își vedeau bunicii sau mătușile prea des, dar simți că nu exista nici urmă din reținerea la care te-ai fi putut aștepta. La un moment dat, Chris se sui în poala lui Dylan de parcă acolo îi era locul și începu să își bombardeze bunicul cu povești din ziua lui de școală. Fără să se gândească, Dylan prinse băiatul de talie ca să nu cadă. Rămaseră așa vreo oră, cu focul care trosnea în inimă, cu mirosul cafelei zăbovind și cu eoul vocilor răsunând din pereții bucătăriei.

În clipa când Abby se apucă să pregătească cina, Frank se ridică. Luă ambii nepoți de mână și le ceru să îl ducă sus și să îi arate cele mai fascinante jucării ale lor.

Maddy îi privi cum se îndepărtau, clătinând din cap.

- La fel de rapid ca întotdeauna.

- Partea drăguță la tatăl tău este că, așa cum nu consideră gătitul treabă de femeie, nu consideră nici schimbatul unui cauciuc treabă de bărbat, zise Molly lăsându-se pe spate în scaunul ei și zâmbind.

- Le consideră muncă pe amândouă și le evită cu orice preț. Ce pot să fac, dragă?

-Nimic. Mă tem că va fi destul de simplu în seara asta. Chiftele.

Chantel se apropie și alunecă pe un scaun în așa fel încât fusta flutură și se așează în jurul picioarelor ei.

- Bănuiesc că vrei să curăț cartofi sau ceva de genu'.

Abby privi în jos spre mâinile cu manichiură frumoasă ale surorii ei. Pe un deget străluceau diamante și safire și un ceas subțire de aur cu cadran de ambră pe încheietură. Abby zâmbi, aduse un sac de cartofi din cămară și îl puse pe blat.

-Vreo două ne ajung.

Chantel luă cuțitul, oftând.

- Bănuiesc că ar trebui să învăț să îmi țin gura. Mereu ai luat vorbele ad litteram.

Deși l-ar fi amuzat să vadă cum una dintre răsfățatele de la Hollywood curăță cartofi, Dylan se ridică.

- Mă duc să hrănesc animalele.

- Dar băieții..., începu Abby.

- Circumstanțe speciale, zise Dylan luându-și hainele din cuier.

-Te ajut eu. Maddy se ridicase și se îndrepta

spre ușă. Prefer să mă joc cu caii decât să curăț cartofi. Când prima pală de vânt rece o lovi în față, ea dădu capul pe spate. Sper că știi drumul până la hambar, că eu, nu.

- Mă descurc.

Sigmund țopăia într-o parte a casei și sări către ea, lingând-o. Maddy scăpă de el cu ușurința unei femei care știa să evite traficul pietonal pe trotuarele aglomerate. Se aplecă și îi mângâie viguros blana cu ambele mâini, până când câinele se potoli.

- Nu știu ce să cred despre tine, Dylan. Încă aplecată peste câine, întoarce capul și privi în sus la el. Aproape decisesem să nu te plac, până te-am văzut cu băieții. În general, copiii sunt cei mai buni judecători când vine vorba despre oameni, și ei te plac. Când el nu spuse nimic, ea se îndreptă și îl privi direct. Tu ai fost principalul motiv pentru care am venit să o văd pe Abby.

Dylan decise că animalele puteau aștepta și scoase o țigară.

- Nu cred că înțeleg.

- Când am vorbit cu Abby acum o săptămână și ceva, mi s-a părut descurajată. Abby se descurajează greu. Maddy își adânci mâinile în buzunare, dar privirea ei candidă și prietenoasă rămase ațintită asupra lui. A trecut prin multe. Nu am fost mereu în prejma ei, nici Chantel nu a fost, nu i-am putut oferi sprijin atunci când a avut mai mare nevoie. De aia suntem aici acum.

El scoase un fum lung.

- Mi se pare că Abby știe să aibă grijă de ea.
- Cu siguranță. Trecu cu mâna prin păr, dar vântul îl amestecă iarăși. Uită-te la locul ăsta! îl iubește și, nu știu dacă ți-a spus sau nu, dar a făcut totul singură. Totul. Nu știu ce ți-a spus sau ce ți-ar putea spune despre Chuck Rockwell, dar tot ce este aici este al lui Abby.

- Nu l-ai plăcut.

- Pentru o actriță, deseori sunt ușor de citit. Nu, nu l-am plăcut și sunt puțini oamenii despre care pot spune asta, dar sentimentele mele sunt ale mele, iar Abby are propriile sentimente. Însă nu vreau să o văd iarăși la pământ. Zâmbi puțin, dar zâmbetul nu îi înmuie tonul ferm. Chestia este că mă așteptam să stau între tine și Abby cu pumnii ridicați. Dar nu cred că va fi necesar.

- Nu mă cunoști.

- Cred că Abby te cunoaște, zise ea simplu. Dacă ține la tine, trebuie să existe un motiv. Cred că asta este de ajuns. Îi luă de braț de parcă făcea asta de ani în șir. Hai să hrănim caii!

La cină fu o trăncăneală continuă. Poate că mâncarea era simplă, dar fu consumată cu entuziasm până la ultima firimitură. Când veni vremea vaselor, Frank evadă cu banjoul său. Pentru că distra copiii, Abby nu spuse nimic și se apucă de vase chiar ea. Era o răsplată sufi-

cientă să audă vocea tatălui ei peste zgomotul scos de veselă și de tacâmuri.

- Fac eu asta.

- Mamă, ești în vacanță.

- Știi când am spălat ultima dată vasele?

Molly puse vasele unele peste altele, rapid, într-un mod expert, dovadă a carierei ei de chelnerițe. Doamne, eu nu! Pe vremuri, credeam că era relaxant.

Maddy își încreți nasul și luă câteva pahare.

-Aș vrea să vii în apartamentul meu și să te relaxezi. Haide, Chantel, ia farfuria aia!

-Am curățat cartofii. Se uită la mâinile ei. Dacă nu ai mănuși chirurgicale, eu nu îmi bag mâinile în apă.

- Vanitoasă, bombăni Maddy în timp ce aduna mai multe farfurii. Mereu vanitoasă.

- Este vanitate doar dacă nu ai dreptul la ea. Chantel zâmbi și se ridică de pe scaun. Cred că mă duc să îl ajut pe tata.

Dylan începu să pună farfuriile în mașina de spălat vase.

- Bănuiesc că ai muncit destul pentru o zi, îi zise el lui Abby. De ce nu te duci să stai lângă tatăl tău?

O singură privire fu în măsură să îi reamintească de cuvintele dure pe care el i le spusese în acea dimineață. Dorind să evite o scenă în fața familiei, Abby se retrase.

- Se pare că ai totul sub control.

Din camera de zi se auzi un cântec pe mai

multe voci.

- Frank o să fie în rai, comentă Molly. Fetele lui cântă iarăși cu el. Du-te, Maddy, aproape am terminat aici.

Lui Maddy nu îi trebui mai mult ca să iasă din bucătărie și să treacă în centrul atenției. În câteva secunde, vocile erau la unison. Frank prinse ritmul cu banjoul său și trecu la următorul număr. Molly începu să fredoneze în timp ce ștergea blatul.

- Bănuiesc că sunt sentimentală, zise ea, dar îmi face bine să îi aud.

-Aveți o familie pe cinste, doamnă O'Hurley.

- Oh, Doamne, nu-mi spune așa. Dacă îmi spui așa, îmi reamintești că sunt prea bătrână să umblu prin țară cu spectacole. Molly, Molly și atât.

Dylan închise ușa mașinii de spălat vase și o privi, o privi realmente. Era încântătoare, cu trăsături delicate, moi și cu o gură plină, tânără. Ridurile nu se vedeau proeminente, nu lăsau urme.

- N-aș zice Molly și-atât.

Ea râse, fu un sunet robust, plin, în contrast cu trupul ei mic.

- Oh, ești unul dintre cei inteligenți și te pricepi la vorbe. Ți-am citit ultima carte, cea despre actrița aia, în tren.

Lăsa buretele de vase.

-Și?

Exista un „și” acolo, deși nu era sigur că avea să fie un compliment.

- Ești un om dur, genul care vede lucruri care ar fi mai bine să fie lăsate la locul lor. Dar ești corect. Când se întoarse și îl privi din nou, îl privi realmente, văzu că ochii ei erau ca ai lui Abby, adânci și vulnerabili. Fii corect cu fata mea, Dylan! Este tot ce vreau. Este puternică. Uneori, mă sperie cât de puternică este. Când este rănită, nu cere ajutor, își oblojește rănila singură. Nu vreau să mai trebuiască să-și oblojească rănila.

- Nu am venit aici ca să o rănesc.

- Dar ai putea să o rănești fără să vrei. Oftă. Copiii ei erau mari. Porniseră la drum fără ajutorul ei cu ani în urmă. Poți să cânti? îl întrebă ea dintr-odată.

Luat pe nepregătite, o privi un moment, apoi râse. -Nu.

-Atunci, este momentul să înveți.

II luă de braț și îl conduse dincolo, ca să li se alăture celorlalți.

Era trecut de miezul nopții când casa se liniști. Abby se gândi că Maddy și Chantel încă vorbeau și râdeau în camera pe care o împărțeau. Părinții ei probabil dormeau, la fel de relaxați în patul străin cum fuseseră în alte sute de paturi străine. Ea era neliniștită, prea neliniștită ca să adoarmă, prea neliniștită să se alăture surorilor ei. Iși puse însă o haină peste halat și ieși în hambar. Mânzul care îi plăcuse lui Maddy așa mult dormea, ghemuit și mulțumit în fân, cu mama lui păzindu-l. Gladys

era trează, deși ora ei de odihnă era pe aproape. Abby o mângâie, sperând să se calmeze și ea, și iapa.

- Ai nevoie să dormi.

Degetele i se încordară în coama iepei, apoi ea se re-laxă treptat înainte să se întoarcă spre Dylan.

-Nu te-am auzit intrând. Credeam că toată lumea doarme.

-Tu ar trebui să dormi. Arăți obosită. Se apropie, fi- indu-i parcă teamă să se apropie suficient cât să o atingă. Te-am văzut când ai plecat. Stăteam la fereastră.

- Doar o verific pe Gladys. Abby își rezemă obrazul de iapă. Discuția de dimineață părea așa departe. I se părea că trecuseră ani în șir de când stătuse lângă el și simțise cum creștea excitarea. Cu familia mea aici, o să fie un pic dificil să muncim împreună în următoarele zile.

-Am destul cât să muncesc pe cont propriu o vreme. Abby... O dorea, voia să o ia aproape de el și să pretindă că lucrurile erau la fel de simple ca statul în camera de zi și cântatul. Voia să îi ofere acel sprijin necondiționat pe care i-l oferea familia ei, dar între ei părea să existe un zid. Aș vrea să vorbesc cu tine despre azi-dimineață.

Știuse că el avea să vrea să discute. O mai mângâie puțin pe Gladys.

- Bine. Vrei să mergem înăuntru?

-Nu.

O prinse când ea se întoarce, înainte să aibă șansa să își aducă aminte că ar fi trebuit să păstreze o anumită distanță.

-Vreau să fim singuri. La dracu', Abby, vreau niște răspunsuri. Mă înnebunești.

- Aș vrea să îți ofer răspunsurile pe care le vrei. Trase adânc aer în piept și își puse mâinile pe brațele lui, că să îl liniștească și să sublinieze ce voia să spună. Dylan, astăzi, când conduceam spre casă, am decis să îți spun totul, să fiu complet sinceră cu tine. Poate că nu îți voi da răspunsurile pe care le vrei, dar voi avea încredere în tine și îți voi spune adevărul.

Asta era tot ce voia de la ea - sau cel puțin așa își spusese lui însuși. O privi în lumina slabă.

- De ce?

Ar fi putut să se sustragă și poate ar fi trebuit să o facă, dar onestitatea trebuia să înceapă de undeva.

- Pentru că sunt îndrăgostită de tine.

El nu făcu un pas înapoi, dar mâinile lui alunecară încet, îndepărtându-se de ale ei, până când nu o mai atingeau. Abby simți un mic junghi dureros.

-Ți-am spus că s-ar putea să nu fie răspunsul pe care-l vrei.

- Stai puțin! Stai puțin, repetă el când ea se întoarce. Chiar și trecând peste propriul șoc, el văzuse pâlpâirea durerii în ochii ei. Nu te poți aștepta să zici așa ceva și să nu mă lași puțin

uimit. Când ea se întoarse spre el, el nu se întinse către ea, pentru că îl îngrozea. Nu știu ce să-ți spun.

- Nu trebuie să spui ceva. Cuvintele ei erau calme, iar în ochii ei era o strălucire de amuzament acum. Sunt responsabilă de propriile sentimente, Dylan. Asta este ceva ce am învățat cu mult timp în urmă. Ți-am răspuns la întrebare cinstit pentru că am decis că să o evit și să evit restul întrebărilor doar m-ar afunda într-o groapă din care s-ar putea să nu ies niciodată. Legat de dimineața asta...

- La naiba cu dimineața asta! Ii prinse chipul în mâini și se uită la ea de parcă era prima dată când o vedea. Nu știu ce să fac cu tine. Dacă este ceva ce știu, acela este că nu am habar ce să fac pentru tine.

Ar fi fost așa ușor să facă un pas în față și să ajungă în brațele lui. Să ceară să fie ținută în brațe. Știa că el nu ar fi refuzat-o. Abby clătină din cap și își păstră brațele pe lângă ea.

- Asta este o problemă cu care nu te pot ajuta.

Acum, era mai aproape, dar el nici nu își dădu seama că el fusese cel care redusese distanța dintre ei.

-Nu vreau să mă încurc într-o relație. Am avut o căsnicie eșuată. Am o carieră care îmi cere să fiu egoist.

- Nu îți cer o relație, Dylan. Nu îți cer nimic.

-Asta este problema, la dracu'! Dacă ai cere, ți-aș putea spune să nici nu te gândești. Sau

cel puțin așa spera el. Dacă ai cere, ți-aș putea oferi zeci de motive pentru care nu ar merge niciodată.

Ea îl privi, cu ochii calzi și calmi. El o blestemă pe ea, apoi pe el, după care o trase în brațele lui.

-Te vreau. Și asta este ceva ce nu pot împiedica, se pare.

- Nu trebuie să împiedici nimic.

-Taci din gură, murmură el.

Apoi, gura lui o astupă pe a ei.

Era ca și cum nimic din ziua aceea nu s-ar fi petrecut. Căldura, pasiunea, strălucirea erau la fel de puternice ca înainte. Ea se înmuie în brațele lui de parcă ar fi știut că el avea nevoie ca ea să fie moale. Buzele ei erau averse și înfometate după ale lui, întâmpinând fiecare cerință. În lumina slabă din hambar, el îi văzu ochii închizându-se, apoi deschizându-se ca să-l privească în timp ce gurile lor se întâlneau din nou și din nou. Mirosul de animale, de fân și de piele era puternic, dar, când ea își petrecu brațele în jurul lui, el simți doar parfumul proaspăt și ușor de săpun de pe pielea ei.

- Nu vreau să vorbesc. Trecu cu buzele peste obrazul ei înainte de a o trage înapoi. Nici nu vreau să mă gândesc.

- Nu. Ea își împreună degetele cu ale lui. Nu în noaptea asta. Ți dau toate răspunsurile, Dylan. Promit!

El încuviință din cap, dar se întrebă dacă ea

nu i le oferise deja.

capitolul 11

Lucrurile se precipitară când Gladys intră în travaliu. Abby își făcea treburile de dimineață, cu tatăl ei mergând alături de ea. Pământul era iarăși tare și abia începea să arate semnele noii vieți. Pantofii tatălui ei loveau drumul într-un ritm propriu, plin de veselie. Nu se sătura niciodată să îl asculte relatându-și poveștile vieții. Chiar dacă fusese și ea acolo pentru mai bine de jumătate din viața ei, Abby era capabilă să suspende realitatea și să creadă că totul fusese strălucire, și entuziasm, și nopți de spectacole.

- Îți zic, Abby, este o viață minunată. Oraș după oraș. Ce mod de a vedea lumea...

Nu menționa niciodată intrările pe aleile din spate, camerele pline de fum și de alcool sau mulțimea care nu arăta pic de interes. Aceste lucruri nu existau în lumea lui Frank O'Hurley. Abby îi era recunoscătoare pentru asta.

- Ce loc este Vegas. Luminile neoanelor, sunetul păcă- nelelor. Oamenii care dansează în haine de seară la opt dimineața. Ah, aș da multe ca să mai cânt în Vegas.

-Vei cânta, tată.

Poate nu pe Strip, poate nu cu numele lui

scris la câțiva metri înălțime pe o marchiză, dar avea să cânte din nou în Vegas. Așa cum mai cântase în zeci de alte orașe. Un bărbat precum Frank O'Hurley nu se putea opri din cântat așa cum nu se putea opri din respirat

și trăit. Avea asta în sânge, îi spusese el deseori. Și datorită sângelui O'Hurley el reușea să se trezească înainte de ora opt și să meargă prin curtea fermei cu fiica lui, când de obicei pentru el o oră civilizată era 12.00. Faptul că Abby știa asta nu o făcea decât să îl iubească și mai mult.

- Locul ăsta. Se opri, atent să nu tragă aer prea adânc. Bănuiesc că ți se potrivește. Cred că o moștenești pe bunica ta. Nu ar fi plecat niciodată de la ferma ei din Irlanda. Avu un moment când amintirile timpurii veniră spre el, dar erau mai mult vise decât amintiri. Ești fericită, Abby?

Ea se gândi la acea întrebare pentru că simți că răspunsul era important. Ferma îi aducea mulțumire și satisfacție personală. Copiii... Abby zâmbi amintin- du-și cum copiii se plângeau când erau trimiși la școală când chestiile amuzante erau acasă. Copiii îi ofereau rădăcini și genul de iubire pe care nu ar fi putut să o descrie niciodată.

Și Dylan. Ii adusesese pasiune, foc și seninătate, toate la un loc. Ii făcea viața completă. Deși știa că era ceva temporar, i se părea de ajuns.

-Acum, sunt mai fericită decât am fost cu mult, mult timp în urmă. Asta era adevărat. Îmi place ce am realizat aici. Este important pentru mine.

Frank nu reușea să înțeleagă cum cineva putea să fie fericit într-un singur loc. Dar

mereu își dorise pentru copiii lui ca aceștia să aibă ceea ce își doriseră cel mai mult. Nu conta care era acel lucru, atât timp cât îl aveau.

- Scriitorul ăsta... Păși cu grijă; era pe teren nesigur. Ei bine, Abby, ar trebui să fii orb să nu vezi cum te uiți la el.

- Sunt îndrăgostită de el.

Era ciudat cât de ușor ieșiseră cuvintele acum, fără un dram de regret, fără vreun pic de teamă.

- Observ. Ii ieși un fluierat printre dinți. Ar trebui să vorbesc cu el?

Pentru o clipă, ea nu avu nici o reacție. Apoi râse.

-Oh, nu, tată, nu. Nu trebuie să vorbești cu el. Se opri și sărută obrazul fin al tatălui ei. Te iubesc.

- Și așa ar și trebui. îi ciupi bărbia. Acum, pot să recunosc că eu și mama ta suntem îngrijorați în ceea ce te privește. Trăiești singură și încerci să rezolvi totul de una singură. Zâmbi și o trase de păr. Ideea este că mama ta zice că nu există nici un motiv pe lume să ne facem griji, dar eu tot îmi fac.

-Nu trebuie. Eu și băieții avem o viață bună. Viața pe care o vrem.

-Asta este ușor de zis, dar un tată crede că este ceva serios când se îngrijorează cu privire la fata lui. Chantel, ei bine, mi-a dat destule bătaii de cap când era adolescentă, deci cred că am depășit momentul. Iar pe Maddy vorbitul o

poate vâri în și scoate din orice situație.

- La fel cum stau lucrurile cu tatăl ei.

El zâmbi larg.

- într-adevăr. Dar tu ai fost altfel. Nici un minut de griji cu tine pe când erai copil, și apoi...

Nu termină fraza. Nu era corect să îi spună acum despre orele petrecute perpelindu-se din cauza a ceea ce se întâmplase în viața ei, despre inimile frânte, luptele. Deși era un bărbat care ținea la ai lui, nu suferise după ginerele său. Se rugase doar ca fiica lui să își găsească liniștea sufletească.

- Dar acum, că știu că te vei așeza la casa ta cu un bărbat bun, puternic, dacă nu mă înșel eu, pot să stau liniștit.

Vântul de dimineață îi sufla prin păr. Era cald, aproape tămăduitor. Ce diferență pot face câteva săptămâni.

-Nu mă așez la casa mea cu Dylan, tată. Nu așa stau lucrurile.

- Dar tocmai ai zis...

-Știu ce am zis. Lovi o pietricică din calea ei și își dori ca și alte obstacole să fie date la o parte la fel de ușor. Nu va rămâne, tată. Asta nu este o viață potrivită pentru el. Iar eu nu pot pleca, pentru că asta înseamnă viață pentru mine.

- N-am auzit niciodată atâtea prostii.

Ea deschise ușa de la hambar, și, deși el nu avusese intenția să intre, fu obligat să o

urmeze. Iși condusesese familia de-a lungul țării, în lung și în lat. Nu ar fi trebuit să o poată conduce pe Abby unde voia ea deja să ajungă?

- Oamenii îndrăgostiți fac unele compromisuri. Nu sacrificii.

Abby știa că tatăl ei nu credea în sacrificii.

- Compromisuri și alte cele, Abby. Nu aveai lucrurile astea cu celălalt. Nu voia să spună numele lui Chuck. Pur și simplu nu putea. Asta pentru că este nevoie de doi oameni ca să faci compromisuri. Dacă doar unul cedează, totul este ca un elastic. Ori va zbura, ori se va rupe.

Ea îl studie. Nu era un bărbat chipeș, dar era captivant, cu chipul lui mic, agil și vioi. Deseori juca rolul de clown, pentru că era de părere că pentru asta fusese creat: să aducă râsete. Dar nu era prost.

- Ești foarte înțelept, tată. Abby îl sărută din nou și își aminti toate momentele când el fusese lângă ea când ea se împiedicase. Dylan nu seamănă deloc cu Chuck. Și eu încep să văd că nu mai sunt femeia care s-a măritat cu acel bărbat iresponsabil.

- Și ce simte acest bărbat pentru tine?

- Nu știu. Aprinse luminile. Bănuiesc că nu vreau să știu pentru că, într-un fel sau altul, situația ar fi și mai dificilă. Acum, nu îți mai face griji. Iși puse ambele mâini pe umerii lui fusiformi. Ți-am spus că sunt fericită. Nu caut un bărbat care să aibă grijă de mine, tată. Am făcut asta o dată.

-Și ce treabă proastă ai făcut atunci.

Ea râse și îl sărută din nou. Când Frank O'Hurley își pierdea cumpătul, oferea un adevărat spectacol.

- Nu era făcut să aibă grijă de mine, tată, iar eu nu puteam să am grijă de el. Știi foarte bine că nu asta înseamnă o căsnicie. Înseamnă o echipă, cum sunteți tu cu mama.

- Băieții ăia doi au nevoie de un bărbat în preajma lor.

-Știu. De acolo venea sentimentul de vinovăție în ultima vreme. Nu le pot oferi totul.

El se opri din a-i răspunde pentru că auzi în vocea ei regretul, vinovăția evidentă. Ii luă mâinile și le strânse.

-Ai făcut o treabă tare bună cu ei. Cine zice altceva va trebui să îi facă față lui Frank O'Hurley.

Ea râse, aducându-și aminte câteva certuri. Poate că era mic, dar tatăl ei se bucura de o încăierare.

- De ce nu mă ajuți să hrănesc caii?

El se retrase un pic, precaut.

-Nu știu ce să zic, Abby, sunt un bărbat de oraș.

- Haide, o să vrei să vezi mânzul.

Pornise spre primul grajd, dar instinctul o îndreptă către Gladys. Cu mișcări rapide, Abby deschise ușa grajdului și se duse la iapa care intrase în travaliu.

- Ce-i? Ce se întâmplă? Tatăl ei țopăia în

spatele ei. Este bolnavă? E ceva contagios?

Abby râse în vreme ce controla iapa.

- Fătutul nu este o boală contagioasă, tată. Du-te în bucătărie, caută în agenda mea și sună la veterinar.

El scoase niște înjurături americane și irlandeze.

-Ai nevoie de apă? Apă fierbinte?

- Doar sună la veterinar, tată, și nu îți mai face griji! Am mai trecut prin asta.

El ieși și nu se mai întoarse. Abby nu se așteptase să revină. Îi trimise pe Dylan, și, spre surprinderea lui Abby, Chantel își băgă capul în grajd după el.

- Să ne pregătim pentru trabucuri?

- Destul de curând. A sunat tata după veterinar?

-Am sunat eu. Dylan își ocupă locul lângă ea. Frank a venit fugind în bucătărie, cerând apă fierbinte. Cred că mama ta l-a calmat. Ce face Gladys?

- Destul de bine. Privi în sus spre sora ei. Chantel era la fel de detașată și de strălucitoare ca de obicei în pantalonii ei largi de piele colorată și cu bluza de mătase. Te-ai trezit devreme.

Chantel doar ridică din umeri, fără să se mai obosească să menționeze că, atunci când viața ta se învâрте în jurul telefoanelor primite la ora șase dimineața, te obișnuiești cu trezitul devreme.

- Nu puteam să pierd toată distracția. Apoi,

pentru că inima ei se îndreptă spre iapă, de la femelă la femelă, se lăsă pe vine. Pot să ajut cu ceva?

-Aproape a terminat, anunță Abby.

Și astfel, ea și Dylan aduseră pe lume al doilea mânz, muncind împreună, într-un fel de parteneriat neoficial care o făcu pe Chantel să mijească ochii. Poate că îl judecase greșit, se gândi ea. Dar nu era obișnuită să judece greșit un bărbat. Nu *mai* era.

- Ce se întâmplă?

Ciufulită după noaptea de somn și purtând o salopetă care o înghițea, Maddy intră ezitând.

-Trebuie să aduc un mesaj în linia de front. Se pare că veterinarul este pe teren. Încearcă să dea de el, dar s-ar putea să dureze. Scoase un căscat imens. Tata a pus apă la fiert pe fiecare ochi de aragaz. Dacă veterinarul nu apare în curând, ne-a amenințat că sună la Urgențe. Nu poți nici măcar să iei o cană de cafea de acolo.

- Ne pregătim să tricotăm patru cizmulițe roz, îi spuse Chantel. Își șterse genunchii pantalonilor când se ridică.

- Ia uită-te la asta! Maddy își concentră ochii somnoroși asupra mânzului. Hei, stai, să nu se miște nimeni! Trebuie să îmi iau aparatul de fotografiat. Băieții de la orele de dans nu o să creadă.

Ieși fugind.

- Ei bine, acum, că partea interesantă s-a terminat, cred că mă duc să fac o plimbare

scurtă până în casă, să văd dacă reușesc să îl fac pe tata să renunțe la o parte din apa lui fiartă. Mor după niște cafea.

Chantel se îndepărtă, lăsând în urma ei un parfum ațâțător.

- Familia ta este cu adevărat aparte, murmură Dylan.

- Da. Abby își șterse transpirația de pe față cu mâneca. Știu.

Când Maddy sugerează să călărească, Abby își modifică programul și puse șaua pe Judd. Dylan muncea și părinții ei nu erau interesați, deci aveau să fie doar ele trei, așa cum deseori fuseseră în trecut. O privi pe Maddy cum ajustează scara de la șaua cu o încredere degajată, apoi se întoarse către Chantel.

-Ai nevoie de ajutor?

- Oh, cred că mă descurc. Chantel strânse chinga pe iapa mică.

-Nu credeam că obișnuiești să călărești. Precaută, Abby mai verifică o dată șaua. Dar Matilda este blândă.

Chantel își aranjă gulerul bluzei.

- O să ne înțelegem.

Ajunse afară, Maddy se urcă în șaua cu o ușurință athletică. Chantel ezită, se clătină, dar reuși într-un final să se urce pe iapă. Abby hotărâse să îl țină pe Judd la pas lângă surorile ei.

- Putem să urcăm pe drumul ăsta. Merge de-a lungul părții estice a proprietății, unde vom sădi iarbă pentru fân în câteva săptămâni.

- Iarbă pentru fân. Iapa lui Chantel stătea serioasă, în timp ce ea privi leneș în jur. Cât de rural!

Maddy chicoti.

- Bine, Domnișoară Hollywood, să călărim!
Chantel se mișcă în șa.

-Mai bine, Domnișoară New York, hai să ne întrecem!

În timp ce Abby rămase cu gura deschisă, Chantel împunse cu călcâiele în burta iepei și se lansă înainte. Maddy începu să urle un avertisment, apoi își dădu seama că nu era nevoie. Chantel râdea și călărea prea frumos.

- Mereu plină de surprize, îi zise Maddy lui Abby.

Abby împunse și ea cu călcâiele în Judd.

- Ce mai așteptăm?

Mai bine de un kilometru călări liberă, ținând cu ușurință pasul cu Maddy. Ii reveneau în minte amintiri din copilărie. Chantel fusese mereu liderul și pe atunci. Chiar și cu programul istovitor al trenurilor și al autobuzelor și cu aventurile de o noapte, reușeau să se certe și să se joace ca toți copiii. Chiar și înainte de a se naște se avuseseră una pe cealaltă. Nimic nu schimbase asta.

Se opriră, fără aer și râzând, în locul unde Chantel le aștepta, în vârful crestei.

- Unde ai învățat să călărești așa? întrebă Maddy.

Chantel își flutură părul.

- Dragă, faptul că tu înghiți vitamine și

alergi șaisprezece kilometri pe zi nu înseamnă că ești singura O'Hurley cu abilități atletice.

Când Maddy pufni, ea rânji. Actrița de Hollywood dispăruse, și Chantel era doar o femeie care se bucura de o glumă.

-Tocmai am terminat un film western, prin Wyo- ming, în jurul anilor 1870. își arcui spatele și își dădu ochii peste cap. Jur că am petrecut mai mult timp în șa decât orice cowboy. Am pierdut un centimetru și jumătate de pe șolduri.

Abby îl controlează pe Judd în timp ce el se trăgea într-o parte.

-Nu sunt doar premiere strălucitoare și prânzuri la Ma Maison, nu-i așa?

-Nu. își dădu părul pe spate și ridică din umeri. Dar faci ceea ce faci cel mai bine dacă te duce capul. Nu asta faci tu?

Abby privi pământul pe care se luptase așa mult să-l păstreze.

- Cresc copii și adun fân. Da, bănuiesc că la asta mă pricep cel mai bine.

- Nu pot să zic că te invidiez, dar te admir.

începură să înainteze încet, cu Chantel la mijloc, Abby la stânga și Maddy la dreapta, în aceeași poziție pe care o folosiseră în fața mai multor oameni decât puteau să numere. Maddy ajustează pasul calului ei pentru a se potrivi cu pasul iepelor surorilor ei.

- Îți amintești perioada petrecută în locul ăla mic în afara orașului Memphis?

- Locul unde toți clienții beau whisky simplu

și arătau de parcă ar fi putut mesteca oricâtă carne crudă?

Abby își clătină capul ca să-și dea părul pe spate și privi spre cer.

- Doamne, este greu de crezut că am rezistat la așa ceva.

-Am rezistat, întări Chantel, lustruindu-și unghiile de haina de piele. Draga mea, am dat lovitura.

- Da, au fost cam șase sticle zdrobite în noaptea aia, după câte îmi amintesc.

Amintirea o făcu pe Maddy să chicotească.

- În noaptea de premieră, m-am prefăcut că sunt gata să joc în localul lui Mitzie de lângă Memphis. Îmi spun că orice s-ar întâmpla nu poate fi la fel de rău.

- Ce ai să faci când te întorci? o întrebă Abby. Chiar renunți la piesă? Se pare că se va juca mult pe Broadway.

- De mai bine de un an dansez aceiași pași, spun aceleași replici. Maddy trase de iapa ei, care devenise interesată de tufișurile de pe marginea drumului. Voiam ceva nou, și, după câte se pare, este o piesă nouă acum. Dacă vor găsi un înger, am putea începe repetițiile în câteva luni. Sunt o țipă care face striptease.

- O ce? spuseră la unison Chantel și Abby.

- Unduit din șolduri, dezbrăcat, știți și voi. Personajul este minunat, o doamnă cu spirit și morală libere, care întâlnește bărbatul visurilor ei și se dă drept bibliotecară. Și nu, nu îmi voi expune tot talentul pe scenă. Vrem să avem ca

public și familii.

- Dar tu, Chantel? Iei o pauză? o întrebă Abby.

- Cine ar suporta? În vreo zece zile încep filmările la un miniserial. Ai citit Străini?

-Doamne, da, a fost minunată. Am crezut... Maddy nu-și termină propoziția și făcu ochii mari. O vei juca pe Hailey. Oh, Chantel, ce rol frumos! Abby, ai citit cartea?

- Nu, nu prea mai am timp de citit, spuse ea simplu, fără malițiozitate.

- Este vorba despre....

- Maddy. Chantel o opri pe când călăreau pe lângă un ulm mare. Hai să nu îi spunem tot ce se întâmplă! O să te poți uita la serial la tine acasă peste câteva luni, Abby.

Nu o mai surprindea că se putea într-adevăr ghemui pe canapeaua din camera de zi și să își vadă sora la televizor.

- Cumva, credeam că nu vei mai apărea la televizor vreodată, comentă Abby.

- Și eu la fel, dar scenariul era prea bun. Oricum, s-ar putea să fie interesant să revin. Rareori admitea că îi plăceau provocările. Imaginea de strălucire și calm fusese câștigată cu greu. N-am mai apărut pe micile ecrane de la reclama senzuală la șampon și reclama aia cu mai- albă-decât-pasta-de-dinți.

Erau suficient de departe de casă acum, și Abby părea relaxată. Chantel și Maddy schimbă câte o privire. Nu era nevoie de

cuvinte ca să se înțeleagă.

- Dar tu, Abby? Chantel trase de hățuri și ocoli ca să o pună pe Abby la mijloc. Care este povestea dintre tine și Crosby?

- Povestea, zise ea simplu, este legată de motivul pentru care a venit Dylan aici. Măcar anumite părți.

- Și ceea ce simți pentru el face ca asta să fie mai ușor?

Abby pritoci întrebarea lui Maddy. Nu trebuia să îi spună nici uneia dintre surorile ei că era îndrăgostită. O puteau simți aproape la fel de puternic precum simțea ea.

- În unele feluri, da. Plănuisem, ei bine... plănuisem să ajustez unele lucruri. Asta nu merge cu Dylan, pentru că își dă seama doar privindu-mă dacă sunt sau nu sinceră cu el. Așa că trebuie să îi spun adevărul.

Chantel simți cum se enervează.

- I-ai spus ce nemernică este Janice Rockwell? Cum v-a amenințat pe tine și pe copii după ce a murit Chuck?

- Asta nu este relevant, nu?

- Ei bine, mie mi-ar face plăcere să citesc asta, murmură Maddy. Ce a făcut ea a fost un gest mârșav.

- Ce a făcut a fost legal, o corectă Abby. Doar pentru că nu a fost corect nu înseamnă că nu a fost legal. Oricum, cred că mi-a fost mai bine așa, la cum s-au aranjat lucrurile. M-a

făcut să mă trezesc.

- Cred că ar trebui să știe tot, insistă Chantel. Toate detaliile, toate punctele de vedere. Mama înstărită a pilotului de curse lasă văduva și copiii în sărăcie.

-Oh, Chantel, nu a fost chiar așa rău. Nu cerșeam banii ei.

- Ba a fost așa rău, o corectă ea. Abby, dacă ai încredere în el cu anumite lucruri, ar trebui să ai încredere cu tot.

-Are dreptate. Maddy tăcu un moment. Soarele era cald și strălucitor, mirosul ierbiilor noi era înțepător, dar putea simți fierberea din sora ei. Credeam că întreaga idee era o greșeală, dar acum, că se pune în practică, lucrurile ar trebui făcute cum trebuie. Uite, știu că sunt multe detalii pe care nu ni le-ai spus. Nici nu trebuie. Nu crezi că te-ai simți mai bine, mai eliberată dacă ai spune totul?

- Nu mă gândesc la mine. Am învățat să fac față. Mă gândesc la băieți.

- Crezi că ei nu știu? întrebă Chantel încet.

-Nu. Privi în jos spre mâinile ei, articulând ceea ce evita de foarte mult timp. Știu; nu detaliile, dar au simțit starea. Ce nu cunosc acum vor afla mai devreme sau mai târziu. Vreau doar ca Dylan să scrie cu destulă compasiune, astfel încât, când vor fi suficient de mari, să poată accepta.

- Are? o întrebă Chantel.

- Ce să aibă?

- Compasiune.

- Da. Abby zâmbi, relaxându-se din nou. Surprinzător de multă.

Asta era ceva ce Chantel intenționa să testeze ea însăși.

- Ce simte pentru tine?

-Ține la mine. Întoarseră caii printr-o înțelegere fără cuvinte. Cred că ține mai mult decât se aștepta, nu doar la mine, ci și la copii. Dar nu va conta când va termina. Va pleca.

-Atunci, trebuie să-l faci să rămână.

Abby îi zâmbi lui Maddy.

- Tu ai tot optimismul. Chantel are toată viclenia.

- Mulțumesc foarte mult.

Chantel, pe jumătate amuzată, o porni mai iute.

- Maddy poate doar să creadă cu tărie, și lucrurile se întâmplă. Tu le faci să se întâmple. Eu doar amestec cărțile pe care le-am primit până când am cea mai bună mână pe care o pot avea. Nu îl pot face pe Dylan să stea, pentru că, dacă el ar cere, eu nu aș putea merge cu el. Nu mai am optsprezece ani și nu mai sunt mânată de impuls. Am doi copii.

Chantel își ținea capul sus și lăsa vântul să îi vânture părul. Era o senzație de libertate absolută pe care nu și-o putea oferi des.

- în primul rând, nu văd de ce trebuie să-l faci să stea. Unele femei pun prea mult accentul pe dorința de a avea un bărbat care să le completeze viața. Ar trebui să se simtă împlinite în primul rând - apoi bărbatul ar

putea fi un adaos plăcut.

- Ai vorbit ca o adevărată femeie care frânge inimi, interveni Maddy.

- Eu nu frâng inimi, spuse Chantel zâmbind ușor. Doar le învinețesc puțin.

- Eu aş face glume în fiecare minut, zise Maddy. în orice caz, faptul că noi două nu suntem pregătite să ne aşezăm la casa noastră nu înseamnă că Abby nu are dreptul La vase murdare în chiuvetă și la cineva care să ducă gunoiul.

- Ce descriere interesantă a unei relații serioase, murmură Abby. Fiind singura dintre noi trei care a fost vreodată măritată, sunt calificată să spun că există mai mult de atât.

- Stai așa, Abby! îngrijorată, Chantel își încetini calul. Cine vorbește despre căsătorie? Eu nu zic că nu ar trebui să te distrezi cu el, să te bucuri de el, dar doar nu te gândești serios să te legi iarăși.

-O altă descriere interesantă, comentă Maddy, făcând-o pe Abby să râdă.

- Dacă aş crede că avem o şansă și dacă aş găsi calea de mijloc pentru compromis, l-aș cere chiar eu.

-Atunci, fă-o! Soarele crea un halou în jurul părului strălucitor și ciufulit al lui Maddy. Dacă îl iubești, dacă este potrivit pentru tine, de ce să anticipezi problemele?

Chantel râse scurt.

- Cea mai mare parte a experiențelor acestei femei cu bărbații s-a limitat la

socializarea cu dansatorii care stau în fața oglinzilor toată ziua și se admiră.

- Dylan nu este dansator, punctă Maddy imperturbabilă. Iar actorii cu care petreci tu timp nu își pot da seama cine sunt în realitate după o zi pe platourile de filmare.

- Mă terminați. Abby își clătină capul și se chinui să nu râdă. Cred că tuturor ne este mai bine singure.

- Amin, conchise Chantel.

- Cine are timp pentru dragoste oricum? comentă Maddy. Între orele de dans, repetiții, matinee, sunt prea obosită pentru lumina lumânărilor și trandafiri. Cine are nevoie de bărbați?

- Dragă, asta depinde dacă vorbești despre ceva permanent sau despre un partener ocazional.

- Începi să crezi ce zice presa despre tine, comentă Abby în vreme ce casa le apărea la orizont.

- Și de ce n-ar trebui? spuse Chantel ridicând dintr-o sprânceană. Toți ceilalți cred.

Râse și dădu pinteni calului, luând-o înainte.

- Naiba să o ia dacă mi-o ia din nou înainte! Maddy porni ca din pușcă.

Abby zâmbi o clipă în urma lor, apoi îi dădu pinteni lui Judd, știind că pasul lui lung și puternic avea să o aducă în fața surorilor ei.

capitolul 12

Lumina lunii alina, căzând firavă, albă și liniștită peste pat. Casa, deși silențioasă, părea să răsunе de ecourile vocilor, de râsete și muzică – muzica pe care familia ei o crea oriunde se ducea. Mama ei cântând la banjo, în timp ce tatăl ei dansa. Tatăl ei cântând la banjo, în timp ce ele cântau într-un glas. A doua zi aveau să plece toți, dar Abby se gândi că urma să treacă mult timp până când ecourile aveau să se stingă complet.

Mulțumită, dar fără somn încă, își puse capul pe umărul lui Dylan și doar ascultă. Era prostesc, își zise ea, să se simtă ca și cum fura timpul ăsta cu el. Cu familia ei în casă, să fie cu el necesita multă precauție. Probabil că și el simțea la fel. Acum, venea la ea noaptea târziu, după ce restul adormeau, și pleca devreme, la primele raze ale soarelui.

Nu discutaseră despre asta. El păruse a înțelege că ea s-ar fi simțit ciudat. Era o femeie în toată firea, văduvă, mamă a doi copii, dar se simțea mult prea mult ca o fică atunci când părinții ei erau sub același acoperiș. Poate aveau să râdă despre asta mai încolo, dar momentan liniștea dimprejur era prea încântătoare.

El asculta propriile ecouri. Discuția telefonică pe care o purtase cât Abby fusese ocupată cu familia ei adăugase și mai multe piese la puzzle. Nu îi plăceau toți membrii familiei ei. Când familia ei urma să plece, întrebările aveau să pornească iarăși, dar el deja avea o serie de răspunsuri.

Acum, pentru el era mai important ca ea să îi spună lucruri de care el era deja conștient, ca ea să aibă încredere să îi dezvăluie secrete pe care el le știa deja. Când avea să facă asta, dacă avea să o facă, poate aveau să reușească să lase trecutul în urmă și să se ocupe de viitor.

- Dormi?

-Nu. El îi sărută părul. Noaptea asta era ultima noapte pentru pretexte, și el își dorea foarte mult să îi ofere tot ce ea avea nevoie.

- Mă gândeam la părinții tăi. N-am mai întâlnit niciodată pe cineva ca ei.

-Nu sunt sigură că există alții ca ei.

Asta o mulțumea. Abby închise ochii pe jumătate, în timp ce amintirile îi zburau prin cap.

- Singurul lucru care m-a speriat a fost că tatăl tău chiar insista să mă învețe să dansez step.

- Faza este că tata ar putea învăța pe oricine să danseze. Eu sunt dovada vie. Căscă și se așază mai confortabil pe el.

-Vor lua limuzina până la stația de autobuz și de acolo vor călători spre Chicago.

- Pentru un angajament de trei zile. Zâmbi puțin, imaginându-și cum își făceau numerele într-o cameră înghesuită de hotel. Chantel a vrut să îi trimită cu avionul. N-au vrut să audă. Mama zice că a reușit să ajungă unde trebuie timp de cincizeci de ani fără să se desprindă de pământ și că nu vede nici un motiv să înceapă

acum.

- Mama ta este o femeie rațională.

-Știu. Un fel de contradicție în termeni, nu-i așa? Cred că, dacă s-ar afla vreodată în suburbii, cu o peluză și un gard din plasă de sârmă, ar înnebuni. A găsit partenerul perfect când s-a cuplat cu tata.

- De câți ani sunt împreună?

- Hmm. De vreo treizeci și cinci de ani.

Rămase tăcut pentru o clipă.

-Te face să ai mai multă încredere în instituția căsătoriei.

- Cred că unul dintre motivele pentru care m-am măritat atât de repede a fost pentru că mama și tata făceau să pară totul așa ușor. Pentru ei, chiar este ușor. Îmi va fi dor de ei.

El auzi melancolia din vocea ei și o trase mai aproape.

- Nu te plictisești nici o clipă. Am crezut că o să pierzi câteva lămpi când Frank a decis să îi învețe pe băieți să facă jonglerii.

Abby își afundă fața în umărul lui ca să râdă.

- Nu vor mai fi mere bune de mâncat până când Ben nu se satură de asta.

- Mai bine decât să le arunce în Chris.

- De fiecare dată. Își înălță capul și, deși încă zâmbea, ochii ei erau serioși când privi spre el. Mă bucur că ai fost aici să îi cunoști. Într-o zi, poate ai să călătorești prin vreun orașel pe jumătate uitat și ai să le vezi numele pe un afiș. Îți vei aminti de mine.

El îi pieptănă părul cu degetele – un obicei

de care știa că avea să îi fie greu să scape.

- Crezi că o să am nevoie de un afiș?

- Nu ar strica. Coborându-și gura, rămase cu ea peste gura lui, caldă și dulce. Îmi face plăcere să cred că îți vei aminti de asta. Își trecu mâna prin părul lui, apoi alunecă cu buzele pe tâmpla lui. Și de asta.

-Am o memorie bună, Abby.

Îi luă încheietura. Pulsul abia începea să se întetească. O memorie foarte bună, repetă el. Încă ținând-o, se rostogoli, fixându-și corpul peste al ei. Și, iată, instant, scânteia de excitare, acel sentiment liniștitor că făcea ceea ce trebuia. Buzele lui le găsiră pe ale ei. Nu îi dădu drumul la mâini. Nu încă. Cumva, știa că, dacă ea îl atinge, avea să explodeze, să înnebunească, să ia frenetic ceea ce dorea să savureze. Aveau toată noaptea, aveau ani. Dacă era suficient de încrezător, aveau eternitatea. Așa că rămase captiv, așa cum o ținea pe ea captivă, folosindu-se de buze pentru a alina, a excita și a atrage. Ii supse limba, atrăgând-o în gura lui. Gemu la senzația pe care respirația care se strivea de gura lui o crea. Cu fiecare mișcare, corpul ei se cufunda în saltea. Încă ținând-o de încheieturi, alunecă în jos pe linia lungă a gâtului ei. Pulsul lor bătea puternic. Ar fi putut petrece ore întregi explorând fiecare loc unde sângele ei pulsa aproape de suprafață. Se simțea acasă. Corpul ei îi oferea pace și tihnă, pasiune și excitare. Trebuia doar să ia ce îi trebuia mai mult.

Ea îl iubea. Era un gând sălbatic, înspăimântător. Dar, când el îi dădu drumul la încheieturi, brațele ei se înfășurată în jurul lui atât de natural, mâinile alinând și stârnind în același timp. Nu cerea nimic și, purtându-se așa, cerea mai mult decât crezuse el vreodată că putea oferi din nou. Era așa blând. Abby se întreba dacă avea să se obișnuiască vreodată cu tandrețea molcomă de sub foc.

Mâinile lui frământau, mângâiau. Uneori, degetele lui se înfingeau ușor în carnea ei, dar mereu era o grijă nespusă, o dulceață suprapusă. De fiecare dată când auzea că respirația lui se intensifica și devenea sacadată, se amuza. Se bucura să îi simtă mușchii cum tremură și se încordează sub mâinile ei exploratoare. Era pentru ea, datorită ei, cu ea. Niciodată, nici măcar în visele ei, nu fusese cu un bărbat care să aibă așa mare nevoie de ea.

Și totuși, se întreba dacă el știa. Chiar când se luau unul pe celălalt profund și rapid, simțind cum sângele le încălzește pielea, se întreba dacă el știa că, dincolo de dorința pentru ea, are nevoie de ea în viața lui. Dacă nu știa asta, relația lor avea să se termine când el urma să își primească răspunsurile. Și ea deja promisese să i le ofere.

- Dylan. Înțelegea subit și complet că el îi scăpa printre degete fix când învăța să îl apuce. Nu știa trucuri, șiretlicuri, metode secrete de a păstra un bărbat și de a-l lega de

ea. Putea doar să îi ofere ceea ce avea în inimă și să spere că asta era suficient pentru amândoi.

Își auzi numele venind blând dinspre ea. Simți suspinul adânc din ea. Pentru că simți că ea avea nevoie de asta, reveni cu buzele peste buzele ei și o lăsă să ia ce voia.

-încet. Intră în ea, primind geamătul ei în gura lui. Vreau să te văd cum ajungi la orgasm, Abby.

Pâlpâitul pasiunii, al plăcerii, al uimirii de pe chipul ei îl excita mai mult decât își imaginase că putea fi posibil. Crezuse că nu era genul de bărbat care să ofere, dar cu ea asta voia să facă. Ani în șir luase, uneori fără să îi pese, deseori egoist. Nu era niciodată așa cu Abby. Îl lăsa tremurând. Îl făcea să se întrebe.

Toată lumea din casă era prinsă între împachetat, ultimele detalii și desenele animate de sâmbătă dimineața. Chantel aștepta momentul potrivit. Când Dylan se duse să îi ajute pe băieți să se ocupe de animale, așteptă câteva momente, apoi se strecură după ei. Era cald pentru luna martie după standardele coastei de est, dar ea tremura și hotărâse că avea să fie fericită să se întoarcă în California de Sud. Înainte să plece, avea ceva de făcut.

Majoritatea cailor erau în padoc. Chantel se îndreptă în acea direcție pentru a se sprijini de

gard. El avea să iasă mai devreme sau mai târziu. Putea să aștepte. Dylan scoase cei doi cai și o văzu. Știa de câteva zile că ea avea ceva să-i spună. Se părea că acum era momentul. Dădu drumul cailor și închise poarta cu grijă în urma lor. Se îndreptă în liniște spre ea și i se alătură la gard. Ea luă țigara pe care i-o oferise el. Fuma rar. Trase adânc, apoi lăsa fumul să iasă, privind caii în timp ce vorbea.

- Nu m-am decis dacă te plac. Nu este chiar important. Sentimentele lui Abby sunt.

Dylan hotărî să nu îi spună cât de asemănătoare erau cuvintele ei cu ale lui Maddy. Făcea parte din legătura lor. Priviră împreună cum mânzul lui Eve sugea. Iapa se sprijini de stâlp și se smuci, apoi rămase răbdătoare în picioare.

- Pot să-ți spun că nu te-am plăcut când m-ai intervievat despre Millicent Driscoll, pentru ultima ta carte. Pe de o parte, pentru că avea legătură cu acea perioadă a vieții mele și, pe de altă parte, din cauza atitudinii tale. Mi s-a părut că ești dur și lipsit de empatie, așa că nu am fost atât de deschisă cu tine cum aș fi putut să fiu. Dacă aș fi fost, poate ai fi găsit mai multă compasiune în povestea ta. Dar Abby este sora mea. Pentru prima dată, se întoarce să îl privească. Chiar și în lumina puternică și nemiloasă a soarelui, chipul ei era uimitor. Forma clasică ovală, pomeții, bărbia fără cusur. Un bărbat se putea uita la chip și să uite

că mai exista și altceva din femeie. Dar ochii ei îi treziră interesul. El își imaginează că sfârtecaseră fără milă mulți bărbați. Cred că ții la Abby, dar nu sunt sigură dacă nu cumva ești prea dur ca să lași ca asta să conteze. Vreau să îți povestesc despre Chuck Rockwell într-un fel cum nu cred că Abby poate. Trase mai mult fum, savurând gustul brut. Este neoficial, Dylan. Dacă Abby este de acord cu asta, poți să folosești tot ce spun eu. Dacă nu... ghinion. De acord?

- De acord. Spune-mi!

- Când Chuck a intrat în club în prima noapte, i-a picat cu tronc Abby. Poate, pentru o vreme, a și fost îndrăgostit de ea. Nu știu cu ce fel de femei umblase înainte, dar îmi pot imagina. Abby era, chiar și cu costumul ăla ordinar și cu machiajul strident, neatinsă. Credulă este un cuvânt greu dacă nu înțelegi persoana, și Abby era, și încă este, credulă. Zâmbi, nu zâmbetul acela șmecher, rece ca gheața, pe care îl folosea așa des, ci un zâmbet simplu, care îi curbă buzele frumos și revelator. Credea în partea cu dragostea, fidelitatea, până când moartea ne va despărți. Când s-a căsătorit, avea stele în ochi.

Și-o putea imagina pe Abby atunci, deschisă, inocentă, încrezătoare.

- Și Rockwell?

-A iubit-o, cred, cât și cum a putut el. Unii oameni spun că slăbiciunea nu face un om să fie rău. Ceva pâlpâi în ochii ei, dar fu ascuns

rapid. Eu nu sunt de acord cu asta. Chuck era un om slab din punct de vedere emoțional. I-aș putea găsi scuze, știi că a fost crescut de o mamă imposibil de dominatoare și de un tată obsedat de muncă. Eu, personal, nu mă omor cu scuzele.

Privi spre el, așteptând să comenteze.

- Continuă!

Dylan făcuse deja cercetări despre cum fusese crescut Rockwell.

-Au avut probleme aproape de la început. Ea le-a ascuns, dar este greu să ascunzi ceva de un geamăn. A plecat cu el la Paris, Londra, a purtat haine frumoase și a primit stilul de viață la care multe femei visează. Dar nu Abby. Chantel clătină din cap și începu să bată cadențat cu degetele în gard. Nu spun că la început nu s-a bucurat de asta, dar Abby mereu a căutat rădăcini. Familia O'Hurley prinde greu rădăcini.

- De aia a vrut locul ăsta.

Chantel lăasă țigara să-i cadă și să ardă încet.

- Chuck a cumpărat locul ăsta după o afacere destul de urâtă, cu o fată prea tânără să știe ce făcea. Apoi, la fel de repede cum l-a cumpărat, s-a plictisit de el. I-a spus clar lui Abby că, dacă voia să păstreze locul și să aibă grijă de el, trebuia să o facă singură.

-Ți-a spus ea asta?

- Nu. Chuck mi-a zis. Ii aruncă o privire ciudată, auto-ironică. A trecut prin Los Angeles și a hotărât că ar putea fi interesant să

se dea la sora soției lui. Încântător. Mai dă-mi o țigară! În timp ce el îi aprindea țigara, Chantel își revenea. S-a întâmplat să nu fie genul meu, și, deși moralitatea mea este deseori pusă sub semnul întrebării, am anumite standarde. A reușit să se îmbete și să-mi povestească despre toate problemele pe care le avea cu mica femeie de acasă. Era plictisitoare. Chantel scoase un șuvoi de fum. Era prea banală. Se înfipsea în fermă și se ținea de ea, iar el avea lucruri mai bune de făcut cu banii lui. Dacă ea voia să repare nenorocitul de acoperiș, să se descurce. Dacă voia să facă instalația la nivel de secol douăzeci, trebuia să găsească singură o soluție. El nu era interesat. A continuat despre cum ea avea ideea asta nebunească de a crește cai. A râs de ea. Chantel strânse din dinți. Când își dădu seama că vorbea prea repede, încetini. Nu l-am dat afară pentru că voiam să aud tot. Cât timp ea trecea prin asta, eu eram ocupată cu cariera mea. Prea ocupată ca să fiu atentă la ea, deși instinctiv știam că lucrurile nu erau în regulă cu Abby.

Și câtă grijă îi oferise el în ultimele săptămâni? Gândul ăsta îl necăjea. Se așteptase ca ea să îi ofere încrederea ei și să fie onestă cu el - îi ceruse asta -, dar tot ce îi oferise el erau întrebări.

O văzuse, o ascultase, o privise și știuse în sufletul lui că toate prejudecățile cu care venise erau greșite. Și totuși, de ce rămăsese

ea cu Rockwell? Și de ce el se detesta pe el însuși pentru că încă avea nevoie să știe?

Se retrase.

- De ce crezi că ți-a spus toate astea? întrebă el, cu vocea lipsită de emoții.

Privirea ei era dură. Era uimitor cât de repede i se putea schimba expresia din calmă în glacială fără să miște un mușchi.

- Clar a crezut că voi fi la fel de amuzată ca el. Zâmbi din nou și trase și mai calm din țigară. Oricum, am scăpat de el, apoi am sunat-o pe Maddy și am venit aici. Abby trăia într-un loc ce stătea să se dărâme peste ea. Chuck nu îi dădea un cent, așa că muncea cu jumătate de normă în locuri unde-l putea lua pe Ben. S-a bucurat să ne vadă, dar nu era pregătită să asculte vreun sfat care să o ducă la divorț.

- De ce? Dylan o atinse pentru prima dată, doar o mână pe brațul ei, dar ea putu simți intensitatea din întrebarea lui. De ce a rămas cu el?

Deci asta era enigma, își dădu seama Chantel. Ii păsa, și asta făcea să îi fie greu să îi poarte pică.

-Cred că răspunsul ăsta îl poți primi de la ea, dar îți pot spune că Abby are o mare capacitate de a spera, și a continuat să creadă că Chuck își va reveni. Intre timp, exista problema urgentă de a face casa locuibilă. Am mers în Richmond și i-am vândut bijuteriile. Chuck fusese foarte generos în primele șase sau opt luni ale căsniciei, așa că au adus

suficienți bani cât să o aducă pe linia de plutire. Eu i-am cumpărat haina de nurcă. Ce nu menționează Chantel fu faptul că la vremea respectivă nu și-o putea permite. Mai târziu, a glumit că a văzut o poză cu mine purtând acoperișul ei, continuă ea.

-A vândut haina de nurcă pentru a repara acoperișul, murmură el.

-Au fost multe reparații. Atunci, m-a uimit cât de încăpățânată a fost cu locul ăsta. Dar, când o văd acum, îmi e clar că este ceea ce le trebuie și ei, și copiilor. Apoi lucrurile s-au mai liniștit. Era însărcinată cu Chris. Eu am propria mea teorie despre asta, dar mai bine nu mergem în direcția aia.

O privi și văzu că Chantel înțelesese mai multe decât ar fi ghicit Abby vreodată.

-Așa rămâne.

- Poate că îmi place de tine. Se relaxă un pic și aruncă țigara. După ce l-a născut pe Chris, lucrurile au devenit din rele și mai rele. Chuck își etala amantele. Nu consider că asta este o bilă albă în favoarea lui, dar cred că voia să o împingă pe Abby să divorțeze, pentru binele ei. Când ea a făcut într-un final pasul ăsta, cred că el a înțeles cât de multe pierdea.

-Vrei să spui că Abby depusese actele pentru divorț?

- Exact. L-ar fi putut jupui – eu cu siguranță asta aș fi făcut dar ea nu l-a acuzat de adulter și nu a cerut pensie alimentară. Tot ce a vrut a fost ferma și un sprijin rezonabil pentru copii.

El era combinat cu Lori Brewer la vremea respectivă și se distrau destul de mult. Și undeva probabil l-a lovit. Compensase pierderea emoțiilor din curse cu altele. Avusese o soție care îi fusese alături și doi copii frumoși pe care îi dăduse la schimb pentru un stil de viață care îi aducea și mai multă suferință. Știu cum se simțea, pentru că m-a sunat cu câteva zile înainte de ultima cursă. Dumnezeu știe de ce. Nu am fost deloc empatică. Mi-a zis că o sunase pe Abby și o rugase să se mai gândească, dar ea refuzase. Voia ca eu să mă duc și să pun o pilă pentru el. I-am zis să se maturizeze. Câteva zile mai târziu, a avut accidentul.

- Iar ea a rămas să se simtă vinovată pentru că plănuise să divorțeze de el.

-Te-ai prins. Bătu cu o unghie cu manichiura impecabilă în gard. Nu a fost de nici un ajutor când i-am spus să nu se simtă așa și să nu se pedepsească.

Lui Dylan îi era greu să își stăpânească propria vinovăție, dar se concentrează asupra ultimelor cuvinte ale lui Chantel.

-Cum adică să nu se pedepsească?

-Te-ai gândit vreodată cât de greu este să întreții un asemenea loc, să crești doi copii? Nu mă refer la partea emoțională sau fizică, ci la cea financiară.

- Rockwell avea destui bani.

- Rockwell avea - Janice Rockwell avea și încă mai are. Abby nu a primit un cent. Ea

clătină din cap înainte ca el să o întrerupă. De fiecare dată când se gândea, simțea gust de fiere în gură. A avut grijă ca Abby să nu primească un cent din fondul lui Chuck, nici pentru ea, nici pentru fermă, nici pentru copii.

În timp ce Chantel simțea fiere, ceva precum acidul se ridică în gâtul lui Dylan. Tot ce îi spusese lui Abby din prima zi până în dimineața când o văzuse punând mănușile de cauciuc în geantă îi reveni în minte. Și își dădu seama, în timp ce stomacul i se răsucea, că trebuia să trăiască de acum cu asta.

- Cum a reușit să țină ferma?

-A luat un împrumut.

Simți deodată un gust amar – și nu avea de-a face cu tutunul. Nu crezuse în ea, nu crezuse suficient de mult în propriile sentimente. Ea fusese prea mândră ca să îi spună lucrurile pe care i le zicea Chantel acum.

„La naiba cu mândria ei”, se gândi el dintr-odată, brutal. Nu avea dreptul să știe? Nu avea dreptul să... Se uita fix la padoc și la dealurile din depărtare. Nu, își dădu seama că mândria lui era cea rănită. Mândria bărbatului și a reporterului. Ea știuse ce gândea el despre ea și acceptase acest lucru – și-l acceptase și pe el.

- De ce îmi spui toate astea?

- Pentru că cineva trebuie să o convingă pe Abby că nu a fost vina ei, că nu ar fi putut preveni nimic din ce s-a întâmplat. Cred că tu ești cel care poate face asta. Cred că tu ești

bărbatul care să o facă fericită - dacă ai tărie de caracter. Chantel își ridică bărbia; ochii îi erau întunecați când îi aruncă provocarea.

Dylan se trezi că zâmbește.

- Ești o femeie pe cinste. Mi-a scăpat asta prima dată.

Ea îi zâmbi la rîndul ei.

- Da, și mie mi-au scăpat câteva lucruri.

Maddy scoase capul pe ușa din spate.

-Chantel, limuzina este aici.

-Vin. Făcu un pas în spate, apoi îi mai aruncă o ultimă privire pătrunzătoare. încă ceva, Dylan. Dacă o rănești pe Abby, vei avea de-a face cu mine.

- Destul de corect.

El îi oferi mâna. Ca și cum ar fi fost amuzată de amândoi, ea acceptă.

- Bănuiesc că îți urez noroc.

- Apreciez.

Despărțirile fură lungi, cu lacrimi și zgomotoase. Maddy se duse la Dylan și îl îmbrățișă puternic și cu afecțiune.

- Norocul tău că eu cred că ești bun pentru ea, îi șopti ea la ureche. Apoi se retrase zâmbind. Bine ai venit în familie, Dylan!

Fiecare membru al familiei făcu tura de două ori înainte de a se urca în limuzină. Chris și Ben trebură dați afară după ce descoperiseră toate butoanele și manetele din mașină. După ce ridicaseră și coborâseră geamurile de câteva zeci de ori, zăpăcind casetofonul și televizorul integrat, Abby îi trase afară, ca

restul să poată urca. Cu aerul unui vas de croazieră, limuzina o luă pe alee.

- Voi conduce o limuzină, hotărî Chris pe loc. Pot să port o pălărie frumoasă ca a domnului Donald și să stau pe scaunul din față.

- Eu prefer să fiu în spate, unde este televizorul.

Râzând, Abby îi ciufuli părul lui Ben.

-Sunt mulți O'Hurley în acest băiat. Nu știu tu, dar eu vreau ceva mare și rece înainte să mă apuc de strâns în bucătărie.

- Putem să ne jucăm cu mînji? întrebă Ben, care plecase deja de pe verandă.

- Să nu fiți prea agresivi, țipă Abby după ei. Oftând, se întoarse în casă. Deja îmi este dor de ei.

- Ce mai familie!

- Categorie. Vrei un suc?

-Nu.

Neliniștit, se plimba prin bucătărie. Cuvintele lui Chantel încă îl chinuiau. Asta și tot ce aflate în ultimele zile. Faptul că o judecase complet greșit și nedrept pe Abby îl făcea să se simtă nesigur pe el.

-Abby, locul ăsta... este într-adevăr foarte important pentru tine.

- Pe lângă băieți, este cel mai important.

Ea umplu un pahar cu gheață.

- Nu ești ușor de învins.

O spusese cu atâta înflăcărare, că ea se întoarse să îl privească.

- îmi place să cred că nu.

- De ce l-ai lăsat pe Rockwell să facă ce a vrut cu tine? Întrebă el. De ce ai lăsat-o pe mama lui să îți răpească lucrurile la care aveai dreptul?

-Stai puțin! Se așteptase să aibă o zi sau măcar câteva ore înainte să o ia de la capăt cu întrebările. Janice aproape că nu a avut nimic de-a face cu restul și cu siguranță nici o legătură cu biografia lui Chuck.

- La dracu' cu biografia! O prinse de mâini. Abia în acel moment își dădu seama că biografia nu reprezenta nimic pentru el, nu mai însemna nimic de ceva vreme. Abby însemna totul. Putea doar să vadă prin ce trecuse ea, ce făcuse ea, ce îi fusese făcut. Dacă ea nu avea de gând să urască, avea să urască el și pentru ea.

- S-a asigurat ca tu să nu primești un cent din fondul lui Rockwell. Cu banii ăia, ferma ar fi fost fără datorii. Aveai dreptul, copiii tăi aveau dreptul. De ce ai tolerat asta?

- Nu știu de unde îți iei informațiile. Se chinuia să își păstreze vocea calmă. Cu mult timp în urmă, simțise amărăciune, dar o înghițise. Nu dorea să o simtă iarăși. Janice controla fondul. Chuck l-ar fi moștenit la vârsta de treizeci și cinci de ani, dar nu a trăit până atunci. Banii erau ai ei.

- Chiar crezi că asta ar fi contat la tribunal?

-Nu m-a interesat să mă judec. Chuck ne-a lăsat ceva bani.

- Ce a rămas după ce el a spart o bună

parte.

Abby încuviință din cap, păstrându-și vocea egală. Era un subiect vechi, o discuție pe care o purtase cu ea însăși cu mulți ani în urmă.

- Destui cât să fiu sigură că băieții pot merge la colegiu.

- Intre timp, a trebuit să faci un împrumut ca să ai un acoperiș deasupra paturilor lor.

Asta o făcea să se simtă prost. El nu putea să știe cât de mult o umilise să ceară bani, cât de prost se simțea că Dylan știa acum.

- Dylan, asta nu este treaba ta.

- O fac să fie treaba mea. Tu ești treaba mea. Știi cum m-am simțit când am aflat că freci podelele altei case?

Ea scoase un oftat de nerăbdare.

- Ce contează podelele cui frec?

- Contează foarte mult pentru mine, pentru că nu vreau ca tu... nu suport să mă gândesc la tine... Înjură și mai încercă o dată. Ai fi putut fi sinceră cu mine - poate nu de la început, dar mai târziu, după ce am început să însemnăm ceva unul pentru celălalt.

Să însemne ce? vru ea să întrebe. Măcar ea fusese onestă în privința sentimentelor ei. Luă cafetiera de pe aragaz și se duse calmă la chiuvetă să o umple cu apă și detergent.

- Am fost cât de onestă am putut să fiu. Dacă aș fi fost doar eu, poate ți-aș fi spus totul, dar a trebuit să mă gândesc la copii.

-Nu aș face nimic să îi rănesc. Nu aș putea.

- Dylan, de ce ar trebui să fie toate astea

importante? Nu era calmă, se gândi ea. La naiba, nu era calmă deloc. Simțea cum mânia creștea în ea, tropăind în capul ei. Sunt doar bani. Poți să o lași baltă?

- Nu sunt doar bani, și, nu, nu pot să o las baltă. Nici tu nu ai lăsat-o baltă, pentru că altfel ai fi putut să îmi povestești. Frustrarea, vinovăția, mânia îl îmboldeau. Și, dintr-odată, îi apărură în minte imaginea cu ea îmbrăcată ca o prințesă în blană. Ai vândut nenorocita aia de haină de nurcă albă ca să repara acoperișul.

Uimită, ea clătină din cap.

-Ce contează asta? Doar nu am nevoie de o haină de nurcă pentru a hrăni animalele.

- Știai ce credeam despre tine. Mânia lui Dylan față de el însuși îl făcea să fie și mai nerezonabil cu ea. M-ai lăsat să cred asta. Chiar și când eram ocupat să mă îndrăgostesc de tine, nu ai avut suficientă încredere în mine cât să îmi spui totul. Vorbe ascunse și eschivări, Abby. Nu mi-ai spus niciodată că urma să divorțezi de el, că a trebuit să te chinuiești doar ca să pui mâncare pe masă. Știi cum mă face să mă simt să descopăr toate lucrurile astea pe bucățele?

- Știi cum mă face *pe mine* să mă simt? Ea ridică vocea să ajungă la același nivel cu al lui. Știi cum mă simt când vorbesc despre asta, să îmi amintesc ce eșec mizerabil am fost?

-Asta este ridicol. Trebuie să știi cât de prostească este afirmația asta.

- Știu cât de proastă am fost.

-Abby. Tonul lui se înăspri, dar mâinile lui se înmuiată pe brațele ei. El a greșit față de tine, față de copii și față de el însuși. O zgudui puțin, disperat să o facă să înțeleagă ce făcuse și cât de mult o respecta pentru asta. Tu ai fost cea care a făcut ca lucrurile să funcționeze. Tu ai fost cea care a construit o casă și o viață.

-Nu mai țipa la mama mea.

Încremenit și palid, Ben stătea la intrarea din bucătărie. Deja supărată, Abby nu putu face mai mult decât să se uite la el.

-Ben...

- Da-i drumul mamei mele! Buza de jos îi tremura, dar îl privea pe Dylan ca de la bărbat la bărbat. Dă-i drumul și pleacă! Nu te vrem aici.

Dezgustat de el însuși, Dylan îi dădu drumul lui Abby și se întoarse spre băiat.

- Nu aş răni-o niciodată pe mama ta, Ben.

- O răneai, te-am văzut.

- Ben. Abby păși repede între ei doi. Nu înțelegi. Eram supărați unul pe celălalt. Oamenii țipă uneori unul la celălalt când sunt supărați.

Falca lui stătea în așa manieră încât îi amintea lui Abby în mod dureros de tatăl ei când era foarte supărat.

- Nu vreau să țipe la tine. Nu am să-l las să te rănească.

- Dragule, și eu țipam. O spuse pe un ton

moale, lăsând mâna în jos ca să-l mângâie pe cap. Și nu mă rănea.

În ochii lui strălucea un amestec de umilință și mânie.

- Poate că îți place de el mai mult decât de mine.

- Nu, puiule...

- Nu sunt pui. Chipul lui palid se înroși când copilul se îndepărtă. Îți arăt eu!

Abby încă era chircită pe podea când copilul trânti ușa în urma lui.

- Oh, Doamne! Abby se ridică încet. Nu am tratat prea bine problema.

-A fost vina mea. Dylan își trecu mâinile prin păr. Voia să le dea, să le ofere orice putea. În schimb, reușise să o rănească pe Abby și să-l înstrăineze pe Ben într-o clipă. Lasă-mă să mă duc să vorbesc cu el.

-Nu știu. Poate ar trebui să mă duc eu... Oh, Doamne! Ben, Ben, stai!

Ieși pe ușa din spate înainte ca Dylan să spună ceva. Fu în urma ei într-o secundă, apoi o întrecu. Ben se urcase pe Thunder, și armăsarul înalt și puternic se ridica agitat în două picioare. Inima lui Abby se opri când băiatul se prinse de spatele calului. Ea simțea că nici nu mai putea să îl strige. Pentru o clipă, se gândi că el fusese în stare să controleze calul și să alunece în siguranță de pe el, dar apoi armăsarul se cabră așa violent, încât, pentru o clipă, calul și băiatul formară o

singură siluetă înaltă, cu cerul în spatele lor. Apoi Ben fu aruncat de parcă ar fi fost o muscă. Ea auzi plânsetul lui amestecându-se cu nechezatul puternic al animalului.

Încet, ca și cum ar fi fost suspendată în timp, privi devastată cum copitele dansau în jurul corpului lui Ben, ocolindu-l miraculos. Își gustă propria frică, care crescuse în gura ei precum rugina în timp ce fugea pe ultimii metri.

- Ben. Oh, Ben!

Nu plângea, dar împreună cu Dylan începuseră să caute semnele vitale ale corpului lui moale.

- Este bine, dar e inconștient. Cred că are un braț rupt. Propriile mâini îi tremurau. Dacă ar fi fost mai rapid, cu doar câteva secunde... Abby, poți să pornești mașina?

Ben zăcea în tăcere, cu fața albă ca laptele. Abby voia să îi acopere corpul cu trupul ei și să plângă.

- Da. Privind în sus, îl văzu pe Chris stând lângă ea, tremurând precum o frunză. Haide, Chris! Îi luă mâna în mâna ei. Trebuie să îl ducem pe Ben la spital.

- Este bine? O să fie bine?

-Va fi bine, șopti ea, grăbindu-se spre mașină.

- Poți să conduci? o întrebă Dylan. Eu nu știu drumul.

Încuviințând din cap, îl ajută să îl așeze pe primul ei născut în poala lui pe scaunul din față. Apoi, porni încet pe alee, înspăimântată

că îl zdruncina. În clipa când ajunse pe autostradă, apăsă pe accelerație și nu se mai gândi la nimic. Când Ben se agită, simți cum i se adună lacrimile, dar le blocă. Primul scâncet se transformă într-un adevărat hohot de plâns pe măsură ce își recăpăta cunoștința.

Abby începu să vorbească cu el, prostii, orice îi trecea prin cap. De pe scaunul din spate, Chris se aplecă în față și încercă să mângâie piciorul lui Ben. Neștiind ce altceva să facă, Dylan îl ținea pe copil strâns în brațe și îl mângâia blând pe păr.

- Aproape am ajuns, Ben, șopti el. Rezistă.
- Mă doare.
- Da, știu.

Când băiatul își întoarse fața spre cămașa lui, Dylan se ținu tare. Pentru prima dată în viața lui, înțelegea pe deplin ce însemna să simți durerea altcuiva.

Abby parcă în fața camerei de urgențe și sări afară să-l ajute pe Dylan cu Ben. I se păru că dură ore întregi. Dinții începură să îi clănțane în timp ce oferea funcționarului de la recepție informațiile legate de asigurare și istoricul medical al lui Ben. Trăgea aer în piept cu noduri și încercă să se adune când îl trimiseră pe Ben la radiografie. Băiețelul ei încercase, în modul lui furios, să demonstreze că era bărbat. Acum era rănit, iar ea putea doar să aștepte. Lângă ea stătea Dylan, ținându-l pe Chris în brațe.

- Stai jos, Abby! Va dura ceva.

- Este doar un băiețel. Nu putea să se lase dărâmată acum. Ben avea nevoie de ea. Dar lacrimile îi curgeau și îi alunecau tăcute pe obraji. Era așa furios. Nu s-ar fi urcat niciodată pe armăsar dacă nu ar fi fost furios.

- Abby, băieții își rup adesea oasele, zise Dylan, deși simțea un ghem dureros în stomac.

- Ce se va întâmpla cu Ben?

Când văzu lacrimile mamei sale, Chris începu să respire cu dificultate.

-Va fi bine. Abby își șterse obrajii cu mâinile. Doctorii au grijă de el.

- Cred că va avea mâna în ghips, spuse Dylan, trecând cu mâinile peste brațul mic și voinic al lui Chris. Când va fi uscat, o să-ți poți scrie numele pe el.

Chris pufni și se gândi la asta.

- Eu pot să scriu doar cu litere de tipar.

- Este în regulă și așa. Haide să stăm jos!

Abby se forță să stea locului. Când Chris se urcă în poala ei, se chinui să nu îl strângă prea tare. Cu fiecare minut care trecea, sentimentul de gol din ea creștea până când simți că devenise doar o carapace.

Când doctorul ieși, ea se ridică, amețită de teamă.

- O fractură curată, zise el. Simțindu-i neliniștea, o strânse rapid de umăr. Va face senzație la școală cu ghipsul.

- Este... Mai este ceva?

Prin minte îi trecură de toate, de la comoție la răni interne.

- Este un băiat puternic, voinic. Mâna lui încă se rezema pe umărul ei, și doctorul simți cum ușurarea își făcu loc în ea. Ii este puțin greață și are niște vânatăi care se vor mai colora. Aș vrea să rămână aici câteva ore, să se odihnească, să îl țin sub supraveghere, dar nu cred că aveți de ce să vă îngrijați. O să vă dăm o rețetă și o listă cu ce poate face și cu ce nu. I-am spus deja că, o vreme, trebuie să stea departe de caii năvălași.

- Mulțumesc. Își duse mâinile la ochi pentru o clipă. Un os rupt. „Oasele se sudează la loc”, se gândi ea ușurată. Pot să îl văd acum?

-Pe aici.

Părea așa mic pe masa albă. Ea se împotrivi unui nou șir de lacrimi când se apropie de el.

- Oh, Ben, m-ai speriat de moarte.

- Mi-am rupt brațul.

Se obișnuia cu ideea în vreme ce îi arăta ghipsul.

- Impresionant. Era deja iertată. Abby o putea vedea în ochii lui, o putea simți în modul cum degetele lui se curbară în ale ei. Bănuiesc că doare, nu?

- Mă simt mai bine.

Chris intră să inspecteze ghipsul alb și curat.

- Dylan zice că pot să îmi scriu numele pe el.

- Bănuiesc că poți. Ben privi spre Dylan

pentru prima dată. Poate vi-l scrieți toți. Thunder a fugit?

- Nu îți face griji de Thunder, îi zise Abby. Știe unde este mâncarea.

Copilul se uită la propriile degete, jucându-se cu ele.

- Îmi pare rău.

- Nu. Ea îi prinse bărbia în mână. Mie îmi pare rău. Tu mă apărăi. Mulțumesc!

El îi inspiră mirosul familiar când ea îl sărută. Acum, nu se mai simțea așa curajos, doar obosit.

- E în regulă.

-Vor să mai stai un pic. Acum mă duc să îți iau medicamentele.

- De ce nu-l iei și pe Chris cu tine, Abby? Dylan se apropie de masă. Aș vrea să vorbesc puțin cu Ben.

Pentru că văzu în ochii lui Ben jenă, nu furie, ea încuviință din cap.

- Bine. Nu întârziem mult.

- Pot să beau ceva? întrebă Ben.

- Îl întreb pe doctor. Aplecându-se, Abby îl sărută pe ambii obraji. Sunt nebună după tine, ticălos mic!

El zâmbi și privi spre ghips. Când privi peste umăr din pragul ușii, ea îl văzu pe Ben uitându-se la Dylan.

- Bănuiesc că erai destul de furios pe mine, începu Dylan.

- Bănuiesc.

- Să țiți la cineva la care ții este destul de stupid. Adulții pot fi stupizi uneori.

Și Ben credea asta, dar era precaut.

- Poate.

Cum putea să discute cu băiatul? Spunând adevărul. Declama despre sinceritate, o cerea, se aștepta să o primească. Poate era vremea să ofere și el asta. Tot precaut, Dylan se sprijini cu un șold de masă.

- Ben, am o problemă. Speram să mă poți ajuta.

Băiatul ridică din umeri și începu să se joace cu marginea cearceafului. Dar ascultă.

Era aproape seară când ajunseră acasă, îl instalară pe Ben și îi aduseră teancuri de cărți și jucării. Ziua îl extenuase, așa că adormi înainte să termine cina. În vreme ce Abby îl învelea, Dylan îl căra sus pe Chris, care moțăia.

-A adormit cu pizza în față, spuse el către Abby, zâmbind.

-Vin imediat!

- Pot să o fac. De ce nu te duci jos să pregătești ceva de băut pentru amândoi?

Erau câteva sticle de vin rămase, cadou de la Chan-tel. Abby turnă două pahare, apoi luă din pizza, dându-și seama că nu mâncase de dimineață. Terminase o jumătate de felie când lacrimile o podidiră din nou. închise cutia de carton cu grijă, puse capul pe blat și plânse.

Dylan o găsi așa și nu ezită. O luă în brațe, o ținu aproape și o lăsă să plângă pe umărul lui.

- Ce prostie, reuși ea să zică. Este bine. Eu tot îl văd în aer, suspendat acolo preț de o oribilă secundă.

- Știu. Dar este bine. O îndepărtă de el și începu să îi șteargă lacrimile. De fapt, în afară de un os rupt, se simte minunat.

Abby îi atinse obrazul, apoi îl sărută.

-Tu ai fost minunat. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine.

- Te-ai fi descurcat. Scoase o țigară, pentru că și el era mai tulburat decât lăsa să se vadă. Țsta este unul dintre cele mai intimidante lucruri la tine.

- Intimidante? Nu fusese sigură că avea să mai râdă vreodată, dar râsul veni ușor. Eu?

- Nu este ușor pentru un bărbat să se implice cu o femeie care este capabilă să se descurce cu orice. Să conducă o casă, să aibă grijă de copii, să construiască o fermă. Nu este ușor pentru un bărbat să creadă că există femei care nu doar că pot face acele lucruri, dar le fac și cu plăcere.

- Nu înțeleg, Dylan.

-Nici nu cred că înțelegi. Strivi țigara, descoperind că nu voia să fumeze. Pentru tine, totul vine natural, nu-i așa? Este incredibil.

Ea ridică paharul lui și i-l întinse.

- Dacă nu aș ști mai bine, aș crede că ai băut prea mult.

-Abia acum încep să gândesc limpede.

-Și eu. Ea își ridică paharul și sorbi. Vinul era minunat. Știu că erai furios pe mine azi-dimineață.

-Abby...

-Nu, stai puțin. Ultimul lucru pe care mi l-ai spus înainte ca Ben să intre a aprins o mulțime de beculețe. Aș vrea să discutăm acum - despre tot - și să terminăm.

Ar fi putut să îi spună că nu mai conta, nu pentru el. Dar putea vedea că pentru ea conta.

-Bine.

- M-ai întrebat de ce am rămas cu Chuck. Foarte simplu. Am rămas pentru că am făcut o promisiune. Intr-un final, când am știut că trebuie să rup relația și să închei căsnicia, am avut nevoie să îmi asum vinovăția. Cumva, era mai ușor pentru mine să cred că făcusem o greșeală, că eu greșisem cumva. Vocea ei era tensionată. Abby mai sorbi o dată din vin, apoi continuă: Dar nu eu am greșit, Dylan, și am doi copii frumoși care demonstrează asta. Ai spus că Chuck a greșit față de el însuși și aveai dreptate. Era capabil de mult mai mult, dar a făcut alegeri greșite. Este timpul să admit că eu am făcut alegerile corecte. Trebuie să îți mulțumesc pentru asta.

- Îți accept recunoștința, dar nu asta vreau.

La fel ca în sala de așteptare de la spital, stomacul ei se strânse.

- Nu voi uita niciodată ce ai făcut, ce ai făcut doar prin simpla ta prezență aici.

- îmi e greu să te aud cum vorbești despre

asta la trecut. Nu vrei să știi despre ce am vorbit cu Ben cât tu ai lipsit?

Ea privi în jos spre vinul ei.

- M-am gândit că îmi vei spune dacă vrei să știu. Apoi zâmbi spre el. Și, oricum, aș putea afla oricând de la Ben dacă nu mi-ai spune tu.

-Asta este unul dintre lucrurile pe care le iubesc la tine.

Ea privi spre el cu ochi în care se citea neliniștea.

- Dylan, în dimineața asta, când ți-ai spus...

- Că m-am îndrăgostit de tine. Ai vreo problemă cu asta?

Își ținea paharul de vin cu ambele mâini, dar nu își îndreptă privirea în altă direcție.

-Aș vrea să fi știut.

- Dă-mi voie să îți explic așa cum i-am explicat lui Ben. Își puse paharul jos, apoi îl luă pe al ei și îl puse pe blat. I-am spus că sunt îndrăgostit de mama lui. Și că nu am experiență cu asta și că nu prea știu cum să mă descurc. I-am spus că știu că am făcut unele greșeli și că sper ca el să mă ajute. Își trecu mâna prin părul ei, apoi rămase cu ea pe obrazul ei. I-am spus că știu câte ceva despre cum se administrează o fermă, dar nu am prea multă experiență ca soț și deloc ca tată, deși vreau să încerc.

Ochii ei se măriră, se măriră așa mult și erau așa vulnerabili, că el voi să o tragă spre el și să

îi promisă că avea să o protejeze de tot. Dar nu voia să îi facă promisiuni pripite. Abby primise promisiuni pripite înainte, și fuseseră încălcate. Se gândi că a doua șansă trebuia să se bazeze pe credință.

- Îmi vei da o șansă?

Ea nu putea înghiți. Nici nu pricepea cum de reușea să mai respire.

- Ce a zis Ben?

Zâmbind, el se întinse și îi atinse obrazul.

- A zis că i se pare o idee destul de bună.

- Și eu cred la fel. Se aruncă în brațele lui. Oh, Dylan, și eu cred la fel.

Poate că el simțea recunoștință – sau poate ușurare. La asta se adăuga sentimentul că în sfârșit era *acasă*.

- Doar să nu începi să te gândești la a cumpăra vaci.

- Nu. Fără vaci, promit!

Când ea râse, el își apăsă gura peste a ei. Erau toate – iubire, încredere, speranță. Există a doua șansă în viață, și ei o găsiseră pe a lor.

- Abby...

Ar fi putut petrece ore doar ținând-o în brațe.

-Mmm-hmm?

- Crezi că l-am putea convinge pe tatăl tău să danseze la nunta noastră?

Ochii ei râseră în vreme ce îl priveau.

- Nu mi-ar plăcea să te văd încercând să îl oprești.

